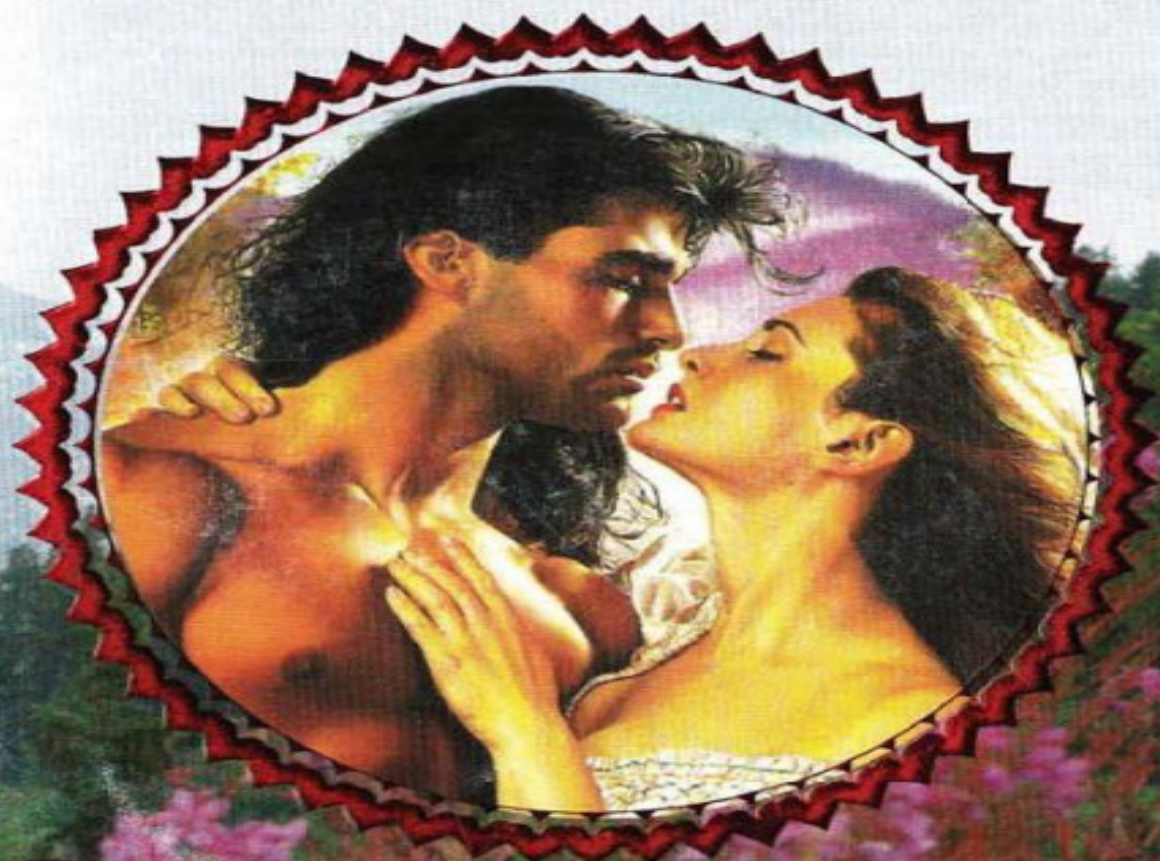

Трейна Симънс

КАПАЗАНОВ 402-015 1994

**Отдаване
в
Монтана**

ТРЕЙНА СИМЪНС ОТДАВАНЕ В МОНТАНА

Превод: Благовеста Дончева

chitanka.info

Затворникът. Обвинение несправедливо в порочно престъпление, Сорм е решен да отхвърли петното от името си и да изправи истинския подлец пред съда. Но тогава среща красивата Джесика Калагън, която открадва сърцето му и разстройва плановете му.

Краварката. Загадъчен коняр убеждава Джесика, че вика духове, но тя не се плаши от тях. Заклева се да намери заровеното злато, което търси, и да разобличи измамният сексуален господар, който иска тя да се провали. Но когато загадката се разрешава в една нощ на невероятен екстаз, Джесика трябва да реши дали си заслужава жестоката истина да разбие приказната страст.

*На майка ми и баща ми — с любов.
И на Марта Беринджър — за вярата ѝ в мен.*

ГЛАВА ПЪРВА

Литъл Биг Хорн Вали, Монтана — 1893 година

Хладният вечерен ветрец облекчи малко лятната горещина и раздвижи леко черните къдрици около лицето на Джесика Калагън. Мъжете наскачаха от конете си, но тя остана на седлото, отправила поглед на запад.

Не можеше да определи мащаба на картата, начертана върху свитата на руло кожа, която беше открила между оскъдните притежания на чичо Пийт. Особеностите на терена, които служеха за ориентировъчни знаци, изпъкваха ясно, но последната седмица от пътешествието им бе доказала, че между два знака може да се върви един час или цял ден. Написаното с нечетливия почерк на Пийт кратко обяснение, което придружаваше картата, оставяше куп въпроси без отговор.

Залязващото слънце обagri надвисналите облаци на западния хоризонт в пурпурен и тъмночервен цвят, сребристосиви сенки се плъзнаха от хълмовете над долината, в която се бяха спрели. Мъжете подготвиха лагера за през нощта. Прекарали по-голяма част от живота си на открито, те се справяха лесно със задълженията си. От време на време поглеждаха към замислената млада жена.

„Странни форми имат тези облаци — помисли си тя. — Онзи там изглежда като човек на кон.“

От продължителното виране пред очите ѝ заиграха тъмни кръгове, тя примига и ги разтърка. В този миг слънцето потъна зад хълма, като остави огнена диря след себе си. Джесика потърси с поглед облака със странните очертания, но той бе изчезнал заедно със слънцето.

— Джес, по-добре ще бъде да слезеш от този кон и да раздвижиш малко крака, преди да зараснеш на седлото.

Джесика погледна съсухрения мъж, който се приближаваше към нея с леко накуцване. Ако някой наистина се нуждаеше от почивка, то това беше Нед. Куцията му крак сигурно го болеше след толкова дни,

прекарани върху седлото, въпреки че той, разбира се, никога не би признал.

Джесика му се усмихна и скочи от седлото.

— Приближаваме се, Нед. Чувствам го.

Нед се огледа предпазливо и тихо отговори.

— Надявам се, че си права, Джес. Момчетата започват ужасно да нервничат — прекалено близо сме до индианското селище и онова старо бойно поле.

— Не-е нужно да ми напомняш за това, Нед, и аз слушам мърморенията им цял ден. Индианците са под контрол от години.

— Може и да е така — съгласи се Нед. — Но някои от нас все още си спомнят старите времена. А и с приближаването до бойното поле на Литъл Биг Хорн все по-често изплуват онези спомени и ни преследват мисли за духовете в долината. Говори се, че духовете на загиналите в тази битка мъже все още се въртят около местата, където са убити.

Джесика нетърпеливо сви рамене, махна шапката от главата си и косата ѝ се разпиля. Нямаше намерение да навлиза в един от безкрайните им спорове — не сега, когато целта ѝ бе толкова близо. Обърна се леко настрана и отново заоглежда хълмовете. В бързо чезнещата светлина те се превръщаха в неясни сенки; някъде в далечината зави койот и жребецът ѝ неспокойно трепна.

Нед замислено оглеждаше стройната млада жена. Дори и в неясната, призрачна светлина черната ѝ гъста коса блестеше. Под пълните розови устни брадичката ѝ бе издадена предизвикателно напред. Отзад мъжете запалиха огън и когато Джесика се обърна отново към него, той видя отразените пламъци в златистите петънца на кафявите ѝ очи.

— Тази битка стана преди седемнайсет години — каза тя с едва прикрито нетърпение. — Сиуксите и шайените сега са мирни племена.

Нед изплю сок от тютюна, който дъвчеше.

— Не казвам, че не са. Опитвам се само да ти обърна внимание, че около места, като това, атмосферата е лоша. Някак призрачна, след като човек знае колко много смърт е имало наблизо.

— Не ми казвай, че вярваш в духове, Нед!

— Разбира се, че не вярвам! Но за тебе ще бъде по-добре да не забравяш и още нещо. Онези индианци може да решат, че имат

някакви права върху златото, което се предполага, че е заровено тук. Къстър язди в земя, която според индианците била тяхна. Готов съм да се обзаложа, че един ден те ще поискат компенсация за всички онези нарушени мирни договори. Познавал съм някой и друг индианец в живота си. Те вярват много силно, че духовете защитават това, което смятат за тяхно.

— Изглежда, че все пак вярваш в духове. Но... — Джесика протегна ръка, за да спре възражението му. — Много хора могат да мислят, че имат права над това злато — включително и правителството. Но двамата с тебе знаем, че засега то принадлежи на този, който го открие.

— Това са заплати на армията, Джес.

— Говорихме за това, преди да тръгнем от Уайоминг, Нед. Армията трябваше да направи нещо, за да го намери. Това злато ще ми помогне да възстановя ранчото, да го върна в състоянието, в което беше преди баща ми да умре!

— Първо трябва да го намериш.

Нед изпита съжаление към нея, когато забеляза познатата болка в очите ѝ. Но, господи, някой трябваше поне да я предупреди на какъв голям риск се излага.

— Ще го намеря, Нед — каза Джесика с измъчен глас. — Трябва да го направя. Пролетната виелица унищожи почти половината от малкото добитък, който ни беше останал.

Пое дълбоко дъх и гневно изрече:

— Господин Олсън вече ме предупреди, че няма да рискува нито цент от парите на проклетата си банка за жена, която се опитва да поддържа ранчо! Така ме вбеси, че едва не се изплюх в лицето му!

— Като знам на какво си способна, чудя се, че не си го направила — усмихна се Нед и реши да прекрати този разговор. И двамата се нуждаеха от почивка, а и нямаше да спечели нищо, като се противопоставя на Джесика точно сега. Знаеше много добре колко упорита може да бъде тя. Все пак трябваше да признае, че през последните две години беше започнала да се вслушва в съветите на другите.

Койотът изляя отново и още един се присъедини към него. Секунда по-късно трети прибави гласа си... Звукът отекваше и ехото не позволяваше да се определи броят им.

Джесика погледна Нед, който се заслушваше със смръщено лице.

— Какво има, Нед? Това са само койоти.

— Поне два от тях звучат странно. Възможно е тук наоколо да има и койоти от човешки произход.

Джесика си припомни формата на странния облак.

— Нед — каза тя, — струва ми се, че видях човек на кон точно при залез-слънце, но той изчезна толкова бързо... Реших, че съм си въобразила.

В този миг един куршум се заби в пръстта пред краката на Джесика. Нед я събори на земята заедно със звука на втория изстрел секунда по-късно. След това, с неочаквана сила, Нед незабавно я изправи и двамата прибягаха приведени зад прикритието на скалите към подножието на западния склон на хълма.

Зад тях между конете настъпи истински ад — те се вдигаха на задните си крака и се дърпаха от коловете, за които бяха вързани, когато залп от изстрели последва първия. Незавързаният жребец на Джесика изчезна в луд галоп от лагера.

Неочаквано стрелбата престана, настъпи мъртва тишина. Джесика се измъкна изпод тялото на Нед и се сви до него, докато той бавно надигаше глава, за да надзърне през пролука в скалата. Сърцето ѝ биеше лудо и тя едва си поемаше дъх. Сви юмруци и затвори очи, като се опитваше да заличи кървавата картина, която Нед вижда в лагера. Всички бяха напълно открити за куршумите. Колко ли от хората ѝ вече са мъртви?

Нед се отпусна до нея и изкашля от гърлото си парчето тютюн за дъвчене.

— Предполагам, че това беше твоят ездач, Джесика — каза той тихо. — Заедно с бандата си.

— Къде... къде са мъжете?

— Всички са добре. Тук, зад скалите са. Никой не е улучен.

Почувства облекчение.

— Но всички тези изстрели!

— Шт, Джес. Нападателят са наблизко.

— Защо някой ще иска да ни напада, Нед? — попита тя по-тихо. — Не заплашваме никого и съвсем ясно е, че не носим никакви ценности.

— Възможно е да се опитват просто да ни сплашат.

Джесика загрижено го проследи, докато се придвижи до скалата — искаше отново да погледне през процепа. Забеляза, че се свива от болка.

— Нед, кракът ти. Ударил си го.

— Не, Джес. Само е малко като вдървен. Замълчи сега. Трябва да помисля какво да направим по-нататък.

— Какво да правим, Нед? — иззад скалата се дочу дрезгав шепот.

— Някои от момчетата успяха ли да грабнат пушките си, Патчис? — запита тихо той.

— Да, според мен всички са с пушки.

— Искане ми се да не бях оставял моята — промърмори Нед тихо.

— Имам пистолет, Нед, но той едва ли ще може да свърши нещо на такова разстояние. А и ние няма да си седим тук и да ги чакаме да ни обградят.

Джесика се повдигна, за да погледне над скалата.

— Патчис — заповяда тя тихо, — изпрати двама от мъжете нагоре по този склон, останалите ще ги прикриват.

Мъжът подаде посивялото си лице иззад скалата, която го прикриваше, и Джесика едва сдържа гнева си, когато забеляза, че той гледа към Нед за потвърждение на заповедта ѝ. Когато Нед кимна леко, главата на Патчис изчезна и тя дочу приглушен разговор. Секунда по-късно две сенки напуснаха закрилата на скалите.

— Когато всичко това приключи, ще поговорим с тези мъже, за да им изясним кой дава заповедите тук — заяви мрачно Джесика.

Нед не реагира и тя насочи вниманието си към склона с двете притичващи от прикритие на прикритие фигури, които се опитваха да достигнат върха. Два изстрела ги изпратиха отново в подножието на хълма. Хората на Джесика незабавно отговориха на изстрелите и тя бързо се прикри зад скалата. Оглушителните изстрели се смесваха със звука от рикоширането на куршумите.

Нед внимателно следеше развитието на нещата с лице, притиснато до процепа в скалата; пръстите му несъзнателно се свиваха в копнеж по липсващата пушка.

— Нещо не е съвсем в ред — прошепна той, когато никой иззад хълма не отговори на огъня на техните хора. После извика: — Кажете им да спрат стрелбата, Патчис! Само хабим патроните!

Мъжете изпълниха нареждането и почти веднага смразяващ кръвта вик разцепи тишината и всеки връх наоколо го повтори. Последва буен тропот на копита и огромен жребец се появи в галоп на върха на хребета над тях. Мъжете веднага стреляха срещу ездача, изстрелите им прозвучаха почти едновременно.

Ездачът изчезна зад билото. Веднага след това зловец, подигравателен смях проряза тишината. Тропотът от копита отново се засили и ездачът внезапно се появи пред тях.

Конят се изправи на задните си крака, а ездачът размаха предизвикателно пушка над главата си. Изсмя се отново и ехото от смеха му бавно потъна в нощта. Конникът се понесе заедно със съгъстяващата се мъгла по върха на хребета и изчезна.

— Стреляйте, дявол да го вземе! — крещеше Нед, излязъл от прикритието си. — По дяволите, защо не продължихте стрелбата?

— Престани, Нед — Джесика се отърси от изненадата, изправи се и сложи ръка на рамото му. — Вече няма смисъл. Те си отидоха.

Той грабна шапката от главата си и я хвърли яростно на земята. Мъжете плахо изпълзяха иззад скалите под гневния му поглед. Закреця на Патчис.

— Хиляди дяволи, Патчис, какво ти става?

— И ти не стреля, Нед — отвърна му той уплашено. — Освен това само си хабим куршумите, както каза по-рано. Не може да се улучи призрак.

— Призрак?! — изсумтя Нед. — Това не беше призрак, а мъж от плът и кръв на кон! Ах, защо проклетата пушка не беше в ръцете ми! Тогава щях да ви покажа що за призрак ви смрази кръвта!

— Защо тогава не го улучи нито един от нашите куршуми? — запита Патчис. — Поне един от нас трябваше да го улучи.

— Престанете и двамата — намеси се твърдо Джесика. — Който и да беше там, вече го няма и е твърде тъмно за преследване. Искам двама мъже да застанат на този хребет и да пазят през нощта. Останалите да довършат лагера и да приготвят нещо за ядене.

— Но, Джес...

— Не спори, Нед. Безполезно е. Трябва да сложим нещо в стомасите си. О, не! Къде е Синабър?

— За последен път го видях като препускаше към върха на онзи хребет на север — отговори й Патчис. — Сигурно не е бил завързан,

преди да започне стрелбата.

— Нищо няма да му се случи, Джес — зауспокоява я Нед.

— Не съм сигурна, Нед. Дватамата с Патчис оседлайте конете си, аз ще взема един от товарните. Трябва да го намерим.

— Почакай секунда, Джес — той я хвана за ръката и я отведе настрана. — Виж какво. Глупаво е да се скитаме в тъмнината след това, което току-що стана. Жребецът ти няма да отиде надалеко. По дяволите, ти го отгледа от диво жребче и няма много хора на тоя свят, които могат да се доближат до него. Сигурно утре сутринта ще го видиш тук.

— Това, което се опитваш всъщност да ми кажеш, е, че вероятно нито един от тези страхливи глупаци зад нас няма да напусне лагера, за да ни помогне да намерим коня ми, така ли е?

В отговор Нед само дълбоко въздъхна. Джесика се опита да потисне гнева си, но не успя.

— А ти, Нед? — запита тя презрително. — И ти ли вярваш в духове?

— Джес, опитвам се да ти кажа, че точно сега не е време да насилваме хората да вършат каквото и да било. Права си. Изплашени са. Точно това беше целта на онзи там, който и да е той, върху хребета.

Някой зад тях предпазливо се изкашля.

— Ъх... Нед.

Джесика рязко се обърна и видя един от каубоите.

— Какво има, Ръсти? — запита тя с остра нотка в гласа си.

Мъжът се обърна за миг, за да се увери, че Патчис е все още зад него.

— Ъ, госпожице Джес, избягал е и един от товарните ни коне. Оня, с храната.

— Това е върхът на всичко! — възкликна Джесика вбесена. — Ако някой от вас си мисли, че тази вечер ще си легна с празен стомах, много греша. Кой върза коня толкова хлабаво, та да изчезне още при първите изстрели?

Патчис пристъпи напред.

— Аз го вързах, госпожице Джес. И го вързах, здраво. Конят можеше да избяга само ако скъса въжетото. А то си е все още здраво вързано на кола...

Думите му я възпряха. Той беше най-възрастният и най-опитният работник в ранчото ѝ. Ако сега твърди, че проклетото въже е било здраво завързано, нямаше основание да се съмнява в думите му.

— Но как тогава е успял да избяга? — запита тя нетърпеливо. — Имаш ли някакво обяснение, Патчис?

— Някой се е промъкнал до него и го е развързал — отвърна той, като сви нервно рамене.

— Или нещо... — обади се Ръсти.

— Вероятно имаш предвид призрак, Ръсти — избухна Джесика.

— Не забеляза ли какво стана? — запита Патчис, като отправи думите си към Нед. — Всички говорят за това. Само три куршума удариха земята — единият пред краката на госпожица Джес и двата, изстреляни по мъжете, които се опитваха да изкачат хълма. Останалите куршуми не вдигнаха и следа от прах, нито белязаха някоя скала.

— Да — съгласи се той. — Но за това сигурно има някакво обяснение. Може да са изстреляни във въздуха. Само за да ни сплашат.

— Как тогава никой от нас не видя повече от три проблясъка от пушките, а звукът беше такъв, като че ли поне дузина мъже стрелят срещу нас? — прекъсна го Ръсти. — А, Нед? Как стана това?

Джесика се изненада. Докато Нед клатеше учудено глава, тя си припомни набързо случилото се. Каубоите бяха прави.

— Единственият начин да си изясним тази история е да изчакаме до сутринта, да разгледаме околността и да разчетем следите — каза Нед. — А сега нека се съберем и видим какво можем да намерим за ядене в торбите си. Повечето от вас, момчета, носят по нещичко за хапване, докато яздят през деня, нали?

Ръсти и Патчис кимнаха неохотно и тръгнаха след него към огъня. Джесика понечи да ги последва, но се спря и се огледа. Сети се, че нейната торба с картата на чичо Пийт, защитена в подплатата ѝ, остана вързана за седлото на Синабър. Загубата на картата не я безпокоеше — запомнила бе съдържанието ѝ още преди да напуснат Уайоминг. А без придружаващата я бележка и другите обяснения на чичо ѝ едва ли някой можеше да се ориентира в драсканиците по нея. Но се беше запасила с две ябълки и сандвич. Много често Мати, жената на Нед, клатеше осъдително глава над добрия ѝ апетит — слава богу, активният ѝ живот не допускаше да напълнее.

Джесика се огледа и ѝ се стори, че в полумрака вижда неясно очертана пътека, която води към хълма. Ако се изкачи на хълма, ще може да изсвири на жребеца си. От тази височина звукът ще се понесе над хълмовете наоколо и ще се чуе надалеч.

Поколеба се за миг и хвърли поглед към огъня. Мъжете бяха заети с торбите си. Луната хвърляше бледата си светлина над хоризонта. Нямаше смисъл да привлича вниманието им, като търси фенер — луната ще осветява пътя ѝ. Нед вероятно ще изпрати поне половината от мъжете с нея, а тя не можеше да издържа повече хленченето им. Имаше право на няколко минути само за себе си.

Духове! Призраци! Младата жена решително отхвърли тези натрапващи се думи и тръгна по пътеката. Само Господ знае какво ще приготвят мъжете от насъбраното от торбите си. Сигурно някаква гадна безмесна яхния. Устата ѝ се изпълни със слюнка при мисълта за сандвича с големи парчета пържена шунка.

ГЛАВА ВТОРА

Пътеката бе добре утъпкана и достатъчно широка за ездач. Джесика вървя по нея, докато стигна подножието на хълма. Тук пътеката се отклоняваше. Ако продължеше да я следва, щеше да изгуби лагера от погледа си. Обърна се да види дали някой е забелязал отсъствието ѝ.

Фигурите на мъжете под нея сега изглеждаха по-дребни; двама от тях се отправяха към северния хребет. Поне не са забравили заповедта ѝ да поставят стража.

За секунда се запита дали няма да бъде по-безопасно да се присъедини към тях и да се опита да извика Синабър оттам. Но настроението на мъжете беше такова, че те вероятно ще подскочат при всеки шум или случайна сянка, и това сигурно ще я накара да реагира остро на страха им. Не. Ще им докаже, че е глупаво да се страхуват от призраци, ще им демонстрира, че не се бои от тъмнината, въпреки че е жена.

— Върни се.

Джесика се послуша. Можеше да се закълне, че вятърът донесе до нея предупредителен шепот. Вероятно ѝ се е сторило. Изправи рамене и смело продължи по пътеката.

Треперещ вопъл я накара да подскочи, но бързо разпозна вика на сова. Поне така определи зловещия крясък. Не звучеше обаче съвсем като вик на сова в Уайоминг. Стомахът ѝ запротестира от глад и тя бързо забрави старото поверие, свързано с крясъка на совата — смяташе се, че той вещае смърт...

По хълма се спусна мъгла, но върхът му остана чист. Мъглата ще легне в ниското и Джесика ще се събуди сутринта с влажно от росата одеяло. Беше прекарала достатъчно нощи на открито в ранчото си, за да знае това.

Заобиколи огромен валчест камък и внезапно спря. На няколко метра от нея пътеката свършваше до една скала.

— Това е глупаво! — успокояваше се, че говори на глас, повече заради утехата да чуе звука му, а не от страх от обграждащата я тъмнина. — Каква е целта на проклетата пътека, ако тя води само до тази скала?

Сложи ръце на кръста си и гневно се вторачи в преградата пред нея, после вдигна очи към върха на хълма. Вероятно на дневна светлина ще може да намери начин да заобиколи скалата и да продължи нагоре, но сега това бе невъзможно.

— Изглежда ще трябва да се върна и да търпя вайканията на онези пъзльовци! — измърмори тя на себе си.

— Върни се!

Този път чу шепота съвсем ясно и цялата настръхна, когато думите бяха последвани от тих вой. Облак закри луната и всичко потъна в тъмнина. Страхът сграбчи сърцето ѝ, докато се взираше в мрака.

Болката от впитите в дланите ѝ нокти я накара да поеме стреснато дъх. Тя отпусна юмруци и тръсна глава, изненадана от собствените си реакции. Някой се опитва да я сплаши — човек, разбира се. Тя не е толкова глупава да вярва в духове! Вдигна предизвикателно брадичка — този, който се опитва да я сплаши, не е познал! Направи няколко стъпки напред и се опита още веднъж да огледа околността през сгъстяващата се мъгла.

Сред едно от най-гъстите валма мъгла се появи призрак и тя се вцепени.

Призрачна глава на индиански вожд проби пелената на мъглата — очите му като че ли излъчваха светлина, перата на главата му се спускаха по гърба така ясно очертани, като че ли бяха напръскани с искрящ фосфор. Лицето му бавно се оформи сред мъглата, последвано от тялото му — зад него ясно се очертаваше скалата.

— Върни се. Тук е царството на злото.

Неземният глас я ужаси, челото ѝ се покри с пот. Ръцете ѝ се вледениха. Искаше да извика, но от гърлото ѝ не излезе нито звук. Опитваше се да си поеме дъх, краката ѝ трепереха. Искаше да се обърне и да хукне към сигурността на огъня и човешкото присъствие.

Краката ѝ обаче се подгънаха и тя протегна ръка да се опре на валчестия камък. Пред очите ѝ заплува подозрителна мастилена

чернота. Няма да припадне. Никога не е припадала — няма да припадне и сега!...

Вцепенената ѝ ръка не можа да се хване за камъка и тя бавно се свлече на земята, без да откъсва поглед от ужасяващото видение пред нея. С усилие сведе очи и обгърна с ръце коленете си. Свита на топка, тя се бореше срещу парализата, опитваше се да си поеме дъх.

Няколко камъчета се изтърколиха надолу по хълма, но Джесика не чуваше и не усещаше нищо, освен болката в гърдите и бесните удари на сърцето си. Изведнъж две топли ръце легнаха върху раменете ѝ, а в ухото ѝ прозвуча настоятелен глас:

— Направи няколко дълбоки вдишвания. Не задържай така дъха си — ще припаднеш. О, по дяволите!

Между раменете ѝ рязко се притисна палец, мускулите ѝ се освободиха и тя можа да поеме дъх. Издиша. Пое дъх още веднъж.

— Така. Сега вече си наред.

Но сега тя имаше въздух и за писък. Повдигна глава и още веднъж пое дълбоко дъх. Мускулите на гърлото ѝ се стегнаха.

Мъжът зад нея усети намерението ѝ и задебеляла ръка затвори устата ѝ. Другата му ръка обхвана кръста ѝ и той я притисна плътно към себе си. Тя не можеше нито да избяга, нито да извика...

Джесика отправи поглед към призрака, но видя само мъгла. Знаеше къде беше изчезнал — Нед беше прав. Държеше я здраво тяло от плът и кръв, а не призрак, решил да се вдигне от гроба си, за да витае из околността.

А тя се беше уплашила! Унижението и желанието да си отмъсти възвърнаха смелостта ѝ. Можеше да се осланя само на себе си, ако иска да излезе от тази клопка.

Джесика отпусна мускулите си и усети, че ръката колебливо разхлаби натиска върху устата ѝ. Освободи с внезапно движение лицето си, отметна рязко глава назад и удари силно брадичката зад себе си.

— Ох, ти, малка дива котко!...

Тя се възползва от моментното разсейване на мъжа от болката и стисна малкия пръст на ръката, поставена на кръста ѝ. Опита се бързо да го огъне назад — малко ѝ оставаше да го счупи. Той изстена и дръпна ръката си. Освободи се, бе готова да извика, въпреки че нямаше голяма надежда някой да я чуе — беше се отдалечила твърде много от

лагера... Направи стъпка встрани, но стъпалото ѝ бе стегнато в клещите на силна ръка, и тя отново остана без дъх, просната върху пътеката. В стомаха ѝ се заби нещо твърдо — пистолета ѝ. Мили боже! Трябва съвсем да не е била на себе си да забрави за него преди малко. Бързо се измести така, че да може да го измъкне от джоба.

Мъжът избягна пистолета от ръката ѝ и той се претърколи надолу. Джесика извика от отчаяние, но викът ѝ бързо заглъхна в кърпата, която нападателят пхна между устните ѝ и завърза на тила. Тялото му се стовари върху нейното. Обхваната от паника, тя се бореше отчаяно, краката ѝ ритяха пръстта и камъните. Няма да допусне да бъде изнасилена!

— Спи се. Този път няма да ме измамиш — прозвуча гласът му.

Той бързо върза ръцете и краката ѝ с кожена връв, която измъкна от гамашите си. За миг тя си представи навързани телета, подготвени за жигосване, и тази картина още повече усили чувството ѝ за безпомощност и безсилие.

Мъжът се вдигна на колене и тялото му закри бледата светлина на луната.

— Виж какво, съжалявам, че се налага да се държа така с теб, но това е единственият начин да те накарам да ме изслушаш. Дяволите да го вземат, нямам намерение да ти причиня болка.

Разширените ѝ от ужас очи, втренчени в него, му показаха, че не вярва на нито една от думите му. Наведе се над нея, дъхът му облъхна лицето ѝ, а ръката му отмести ласкаво настрани една копринена къдрица.

— Ще те отнеса по-близо до лагера, ако ми обещаеш, че ще убедиш мъжете с тебе да си тръгнат утре сутринта. Тук не е безопасно за вас — каза той тихо.

Джесика продължи да се взира в него, като напразно се опитваше да различи чертите му — тялото му и скалата над тях закриваха лицето му и тя виждаше само тъмната, доста по-дълга от обикновено коса.

Виждаше и чувствените му устни... Устни, които се приближиха отново до лицето ѝ, когато той продължи да шепне успокоително.

— Така е по-добре, хубаво момиче. А сега, ако се държиш добре, ще те вдигна на крака.

Изправи се над нея и се протегна, преди отново да се наведе, за да я изправи.

С рязко движение Джесика сви колене към гърдите си и с все сила изхвърли крака нагоре към слабините му. Мати се оказа права. Това даде резултат. Чу приглушения му стон, видя го да пада на земята и бързо се претърколи настрана от него.

Без да обръща внимание на острите камъчета, които се забиваха в коленете ѝ, Джесика успя да се добере до камъка и да се притисне с гръб към него. Като си помагаше с вързаните си ръце и с краката си, успя сама да се изправи. Едва не загуби равновесие, но се задържа. Опитва се да освободи ръцете си, но възелът се стегна още повече.

Нямаше време за губене. Опипа скалата зад себе си с пръсти, откри остра издатина и трескаво започна да търка възела на вързаните си ръце. Когато се обърна към мъжа, очакваше да го види все още прегънат от болка, но той седеше на земята и спокойно я наблюдаваше. Стана веднага, щом очите им се срещнаха, и тръгна към нея. Една стъпка... Две... Надвеси се над нея и Джесика не можеше да откъсне изплашен поглед от лицето му. Луната сега го осветяваше и тя можа да различи очи, по-тъмни от нейните, високи скули и правилен нос.

— Надявам се, не си помисли, че този удар ще ме просне неподвижен на земята, нали, хубаво момиче?

Но тя си беше помислила точно това. Беше забелязала колебливата му стъпка и лекото накуцване, когато се придвижи към нея. Но усети също и металната нотка в гласа му. Притисна се неволно към скалата.

— Не искаш да ме изслушаш, така ли? — продължи той с по-мек глас. Тя не откъсваше ужасения си поглед от него. — Искях само да отнеса задничето ти обратно до лагера, където ще бъдеш в безопасност. Една жена не трябва да скита сама. По дяволите, тези хълмове са пълни с пантери и змии.

Когато вдигна нагоре ръка, Джесика се притисна към скалата. Но той само обхвана с ръка лицето ѝ и се взря в него. Палецът му леко погали нежната извивка на скулата ѝ.

— А сега какво, хубаво момиче? Да те развържа ли и да те пусна да тичаш до лагера с луди писъци? Или да те взема със себе си и по петите ми да се втурне тълпа каубои?

Джесика трепна и отмести глава настрана. Какво ѝ става? Беше се отпуснала под тази топла длан, беше се наслаждавала на ласката на палеца му и успокоителния му глас! Кърпата в устата ѝ я задуши,

когато се опита да поеме дъх, и тялото ѝ се разтърси от пристъп на кашлица.

Непознатият бързо пхна палец под кърпата и освободи устата ѝ, преди да я развърже. Притегли я към себе си, заплете пръсти в коприната на косата ѝ, като притисна главата ѝ към гърдите си. Когато тя преодоля кашлицата си, той я вдигна на ръце и я сложи да седне върху издатина от другата страна на пътеката.

За миг Джесика остана неподвижно вгледана в него. Несъзнателно облиза с език пресъхналите си устни и очите ѝ отново се разшириха, когато чу тихия му стон и установи, че не може да откъсне очи от лицето му.

— Какво... — започна Джесика с прегракнал глас — какво ще правиш с мен сега?

Той приближи лицето си към нейното, Джесика потрепери и затвори очи. Дъхът му бе с аромат на мента, дланите му обхванаха раменете ѝ и се спуснаха по гърба ѝ. Пръстите му развързаха възела и освободиха ръцете ѝ.

— Отвори очите си и ме погледни.

Тя изпълни прошепнатата заповед и установи, че устните му са почти до нейните. Очите му я хипнотизираха.

— Какво ще правя с теб сега? — бавно изрече той. — Ще ти покажа една от онези опасности, в които може да попадне хубаво момиче като тебе, ако се скита само в нощта. А за себе си смятам да разбера дали тази твоя уста е толкова сладка, колкото изглежда.

Устните му нежно притиснаха нейните, но след миг се отдръпнаха и тя изненадано пое дъх.

Знаеше, че сега е време да закрепци. Вместо това устните ѝ инстинктивно последваха неговите, тя отметна глава назад и отново му ги предложи.

Той я гледаше неподвижен за миг, после бавно се наведе над нея. Устните ѝ се впиха още веднъж в неговите... Той простена и я придърпа по-близо до себе си. Отговори на копнежа ѝ със страстна, изгаряща целувка.

Ръцете ѝ се увиха около врата му и тя се притисна към него. Топлината и чувството за сигурност прогониха страха ѝ...

Джесика не показа с нищо, че е чула вика, прорязал нощната тишина, но непознатият трепна и този път с нежелание отдръпна

устните си от нейните. В отговор на копнежа в очите ѝ, обхвана нежно брадичката ѝ с ръка.

— По-късно, хубаво момиче. Може би ще имаме шанс да се видим и по-късно. А сега чувам, че хората ти са се впуснали да те търсят. Точно навреме... — добави той тихо.

Огън обля лицето на Джесика, когато разумът ѝ се върна и отново пое контрола над нея. Остана изненадана от себе си. Непознатият извади нож от калъфа на пояса си и преряза връзките на краката ѝ. После нежно отмести със загрубели пръсти падналите по лицето ѝ къдрици.

— Няма да пициш, нали? — запита я той тихо. — Имам нужда от време да изчезна.

Да пици? Замаяната ѝ глава не можеше дори да си спомни значението на тази дума. Успя да поклати отрицателно глава.

— Джесика! Джесика! Къде си? — Виковете се приближаваха бързо — прекалено бързо.

— Трябва да си отивам — обърна се, но внезапно спря. — О, хиляди дяволи!...

Зарови пръсти в косата ѝ за последен път и я целуна пламенно още веднъж.

— Сбогом, хубаво момиче — прошепна той. — Може би ще се срещнем отново.

Джесика примигна и когато отвори очи, пред нея нямаше никой.

— Джес! Джес! Отговори ми! — гласът на Нед прозвуча съвсем наблизко — точно зад големия валчест камък. — Господи, Патчис, мислиш ли, че то е отмъкнало Джес?

Лъч от фенера им достигна Джесика и тя пое дъх, за да се обади и съобщи на Нед, че е точно зад завоя пред него, когато чу гласа на Патчис.

— Погледни, Нед. Все още се движим в правилна посока. Ето още един отпечатък от ботушите ѝ.

Кой знае защо тревогата, която усети в гласа му, ѝ създаде удоволствие. Двамата заслужаваха да се безпокоят известно време за нея — държаха се така глупаво тази вечер. Каза си, че мълчи от желание да ги накаже, но не можа да се възпре да не се огледа за непознатия, който беше с нея само преди няколко минути.

„Имам нужда от време да изчезна, хубаво момиче.“ Можеше да се закълне, че тези думи не са плод на въображението ѝ.

„О! — помисли си тя. — За какъв дявол закрилям един непознат? Непознат, който...“

— Н-нед — трябваше отново да поеме дъх — прошепна името на Нед така, че го чу само тя. — Нед! Тук съм — чувам ви! Идвам!

Когато се смъкна от издатината и тръгна към тях, веднага попадна в лъча от фенера им.

— Къде беше, дявол да го вземе? — острият глас на Нед я принуди да спре.

— Търсих Синабър — предизвикателно отвърна тя. — Знаех, че никой от онези страхливци в лагера няма да ми помогне!

— Жребецът ти избяга на север — не се предаде той. — Защо си тръгнала по този хълм?

— О, Нед, за бога. Този хълм беше най-близо и реших, че мога да го изкача и да изсвирия. Откъде да знае човек накъде е побягнал, след като се подплаши?

— Отсъства от лагера много по-дълго, отколкото ти е било нужно да се изкачиш — продължи Нед, но се чувстваше, че гневът му постепенно го напуска — все пак я беше намерил здрава и читава. — Мили боже, Джес. Търсим те повече от петнайсет минути. Не ни ли чуваше?

Джесика само сви рамене.

— Пътеката свършва наблизко, до една скала. Тук е много по-тихо и спокойно, отколкото в лагера. До гуша ми беше дошло да слушам суеверните страхове и приказките за духове на онези пъзльовци долу.

— Но ако ти се беше случило нещо, Джес?

— Вие нали сте наблизко? Ще тръгнете да ме търсите и ще ме намерите. Предполагам, че хората ми щяха да се разделят по двойки като влюбени, защото се страхуват от тъмнината. Очаквах повече от мъжете, които работят за мен, Нед, много повече.

— Една жена не трябва да скита сама в тъмнината — промърмори Патчис и ѝ напомни думите на непознатия.

— Обзалагам се, че проверявате дори под леглата си вечер, преди да си легнете, да не би случайно там да се е скрило някое чудовище, нали, Патчис? — изрече тя със сарказъм.

— Джес — предупреди я Нед.

— О, хайде да вървим! Надявам се, че сте успели да намерите нещо, което става за ядене.

Джесика взе фенера от Нед и погледна гневно двамата мъже. Патчис ѝ обърна гръб и бързо заслиза по пътеката към лагера. Веднага щом тъмнината го погълна, тя се обърна, вдигна високо фенера и се вгледа напрегнато в обратна посока.

— Какво търсиш, Джес?

— Тъ... о, просто проверявам дали има възможност да се заобиколи скалата. Тази пътека е твърде утъпкана, за да свършва дотук.

Нервите ѝ бяха опънати до крайност от срещата с тайнствения непознат. В никакъв случай, разбира се, нямаше да признае, че собствените ѝ необмислени действия бяха я поставили в много опасно положение.

Вдигна фенера малко по-високо, но видя само неясните сенки на скалите наоколо. Изчерви се — радваше се, че беше с гръб към Нед. Никога нямаше да му признае за срещата си с непознатия — един непознат, чиито целувки бяха ѝ завъртели главата... Как би могла да му обясни това, когато самата тя отказваше да го приеме?

Обърна се и забеляза озадачения му поглед; мълчаливо мина край него и се отправи към лагера. Много ѝ се искаше да говори с някого, но той достатъчно ѝ се беше карал в течение на годините. Знаеше много добре, че е строг с нея от обич, но не можеше да измисли начин да му каже за случилото се така, че да не получи наказание. Той вероятно ще я върже и ще я върне обратно в Уайоминг.

След вечерята Джесика се отдели от мъжете и си приготви легло малко по-настрана. Беше прекарала достатъчно ноци заедно с тях, за да знае, че няма да може да мигне, ако не се отдалечи поне малко от тях. Много от мъжете хъркаха, а един или двама от тях страдаха от прекомерно събиране на газове в стомаха, които шумно освобождаваха.

Тя се обърна настрана и се загледа през черната пелена на нощта към пътеката. Кой беше той? Определено не беше дух. Ръцете му бяха прекалено истински... И устните... и твърдото като стомана тяло... Лицето ѝ пламна, когато си спомни как отвръщаше на целувките му. Защо не посмя да поговори с Нед за непознатия? Защо не беше заповядала на мъжете да го проследят и да отмъстят за свободата, която си бе разрешил с нея?

Но така ли беше наистина? Поклати глава с отвращение, когато си спомни как устните ѝ отговаряха на неговите, как почти го молеха да я целува отново и отново... Вдигна ръка и прокара леко пръст по устните си. Движението на ръката притисна блузата към гърдите ѝ и зърната ѝ се втвърдиха от търкането на тъканта по тях...

Джесика изсумтя презрително и смъкна ръка. Затвори решително очи, заповяда на мускулите си да се отпуснат, за да може да заспи, но сънят бягаше от нея. Множество въпроси се въртяха един през друг в главата ѝ. Какво точно се бе случило там? Кой бе той? Когато го срещна, беше сам, но рано вечерта изглеждаше като че ли ги обстрелва цялата Седма кавалерия. И защо нито един от техните куршуми не го улучи?

И как е възможно споменът за пръстите му върху кожата ѝ и за устните му върху нейните да я кара да се вижда пред буйно разпалено огнище през зимата, излегната върху меча кожа? Не сама, разбира се. До нея лежеше сянка — призрачна сянка с тъмна мека коса, тъмни очи и широки мускулести рамене, непокрити с риза. Широки голи рамене, отпуснати до голото ѝ тяло...

Събуди се на следващата сутрин уморена и с болки — цяла нощ се беше обръщала неспокойно върху твърдата земя. Разтърка очи и бързо седна. До нея лежеше голям платнен чувал, вързан здраво. Притегли го към себе си, развърза го и, вдъхна с удоволствие приятната миризма на пушена шунка.

Извади от чувала по-малка торба, която изпускате бял прах. Брашно. Обърна чувала и изтръска останалото му съдържание: след цял пушен бут паднаха още две добре напълнени торби. Едната съдържаше кафе на зърна, а другата — боб. Имаше достатъчно храна за няколко дни.

Джесика възкликна от удоволствие и точно се канеше да се изправи, когато очите ѝ попаднаха на седлото на Нед, което бе използвала за възглавница през нощта. Протегна колебливо ръка и развърза букетчето от диви цветя, което вече бе започнало да вехне. Хвърли бърз поглед през рамо, за да се увери, че другите все още спят — както обикновено тя се събуждаше първа — и бързо скри цветята.

* * *

Наблюдаваше от склона на хълма, близо до входа към тайната си пещера, как прибират лагера си. Лицето му се отпусна, когато видя групата ездаци със стройната женска фигура отпред да се отправя към най-близкия град, за да попълнят запасите си, вместо да търсят снощните си нападатели.

Когато групата премина хребета и се скри от погледа му, той протегна ръка за юздите на жребеца до него. За момент остана неподвижен, потънал в мислите си. За щастие, беше се подготвил. Идеята, как да не допуска когото и да било до скривалището си, бе подсказана от приказките за бойното поле наблизко. Беше виждал как дори възрастни мъже се плашат от тези приказки край нощните огньовете на открито. Сигурен бе обаче, че не беше успял да изплаши тази наперена млада кобилка. Дали бе безразсъдно смела или само глупава?

Обикновено не действаше импулсивно и бе изненадан от поведението си през нощта. Когато младата жена се сви на земята, парализирана от страх, инстинктивно отиде при нея, но това можеше да има много по-сериозни последствия за него от простото му разкриване. Все още имаше болки в слабините от ритника ѝ. Ако го беше ритнала само малко по-вдясно... А и голям късмет имаше, че тази сутрин тя не заповяда на мъжете да претърсят хълма.

Но най-опасно бе онова, което го държа буден цяла нощ, след като най-сетне си легна... Все още преживяваше мощното привличане, върнало го обратно към нея, когато вече беше тръгнал да се скрие в тъмнината на нощта и я бе оставил седнала на издатината до пътеката... Беше изпитал непреодолимо желание да вкуси още веднъж от устните ѝ — отново да почувства странния, сладък огън, пламнал във вените му, когато я държа така близо до себе си...

Споменът за това извика в главата му представата за дом и бъдеще, изпълнени с някого, за когото той значи нещо, който дори да го обича... Виждаше се пред огнище с буен огън, отпуснат върху меча кожа с жена си, сгушена в ръцете му... Може би и две дечица, заспали сладко недалече от огнището?...

Изсумтя подигравателно и скочи върху жребеца. Беше отхвърлил всякакви мисли за любов в този жесток свят, когато го предаде дори и баща му... Беше затворил плътно вратите около сърцето си и ги беше

заклучил здраво... Беше се закълел никога отново да не допусне да изстрада още едно жестоко потъпкване на нежното цвете на любовта...

Само една клетва го държеше все още на тази земя и той трябваше да остане свободен, за да я изпълни. Не притежаваше нищо, което можеше да назове своя собственост — освен жребеца. Дори и името му беше повече или по-малко взето назаем — име, жигосано с печата на човек, поставен извън закона. Той ще изтрие това петно и ще се погрижи онези двама кучи синове да си платят — не само заради това, което бяха му направили, но и за разбития живот на жената, която обичаше като сестра.

Подкара коня по стръмнината. Спря го преди края на горичката, която ги прикриваше с клоните си. Оттук можеше отново да види ездачите.

О, по дяволите! Не по този път, малка глупачке! Но не посмя да се покаже, когато Джесика поведе мъжете по погрешното разклонение на пътя — не по онова, което водеше към Хардин Сити и край което беше вързал жребеца ѝ и коня с товара им, за да си ги приберат. Вместо това те се отправиха към град Бейкърс Вали. Хиляди дяволи! Как ще им върне сега конете?

А и онази упорита малка идиотка беше достатъчно безразсъдна, за да си създаде един куп неприятности в място като Бейкърс Вали — ако действията ѝ през нощта можеха да се приемат като доказателство за начина, по който обикновено реагираше.

ГЛАВА ТРЕТА

„Градът изглежда доста процъфтяващ“ — помисли си Джесика. Спря коня пред смесения магазин и се огледа. По-голямата част от фасадите на сградите към улицата изглеждаха като действителна част от сграда, а не само фалшиво лице, зад което се крие някоя съборетина.

Слезе от коня и погледна банката, разположена на срещуположната страна на улицата. Не бе от дърво, както останалите сгради — представляваше солидна постройка от тухли и дялани камъни, докарани отнякъде. Прозорците блестяха, а позлатените букви „Бейкърс Банк ънд Кажуълти“ изглеждаха току-що нарисувани.

Джесика се обърна, за да завърже юздите за парапета, и кимна на жената, която минаваше по дървения тротоар. Беше облечена в чиста, но избеляла памучна рокля на райета, а на главата си носеше колосано боне, което скриваше косата ѝ. Тя сви устни, но отговори на поздрава ѝ с рязко кимване.

„Нещо като че ли не е наред“ — каза си Джесика. Градът гъмжеше от хора, фургони, карети — обикновената суматоха и блъскане, характерни за всеки работен ден от седмицата. Липсваше веселото оживление на съботните дни след тежка работа в околните ферми. Двамата с Нед бяха пресекли онази част на града, в която бяха пивниците, но и там дори цареше потискаща атмосфера. Само една къща на края на града, заобиколена с ярки цветни лехи и някак отделена от другите, имаше радостно излъчване.

Джесика изкачи двете стъпала от улицата към тротоара, Нед я следваше. Нещо безпокоеше и него тази сутрин. Въртеше се около нея като крава, която току-що е намерила загубеното си теле. Джесика сви леко рамене. Познаваше го добре и знаеше, че рано или късно ще разбере какво го яде отвътре.

Минаха още две жени, които я огледаха подозрително, преди да отговорят на поздравите ѝ със същото кратко кимване, като жената преди тях. Те бяха облечени по-стилно. Може би бяха жени от града, а

не от някоя от фермите наоколо. Лицата им обаче имаха същия напрегнат израз.

Джесика се отърси от любопитството, което, по думите на Мати, я караше да си пъха носа навсякъде. Беше се отбила в този град само за да си попълни запасите и да съобщи на шерифа за двата изчезнали коня — можеше случайно да се появят в някоя от околните ферми. Нямаше причини да се интересува от враждебната атмосфера на Бейкърс Вали. И все пак — такова хубаво име за град с толкова мрачни хора.

Нед задържа вратата на смесения магазин и Джесика влезе, като му благодари с кимване.

Ниският набит продавач зад тезгяха бършеше полиците с гръб към тях. Бял ореол коса обикаляше върха на плешивата му глава и Джесика реши, че откъм гърба изглежда като малък весел елф. Но когато той се обърна при звука на звънциите над вратата, към тях се отпавиха тъжни сини очи сред силно набръчкано лице.

Младата жена се промъкна с гъвкава походка край варели, пълни с ябълки, туршия и други стоки, като с удоволствие вдишваше приятните ухания. Миризмата на обработена кожа от кожените седла, струпани наблизко, и от хамутите, закачени на стената, се смесваше с различни миризми на храна и за миг сърцето ѝ се сви от копнеж за смесения магазин на господин Джорджтън в далечния Уайоминг. Забеляза варел, пълен с лед и дървесни трици, в края на тезгяха и това я изненада приятно.

— О, не е ли прекрасно? — извади две бутилки безалкохолно от варела и подаде едната на Нед. — Погледни, Нед. Жаден ли си като мен?

— Ще ви благодаря, ако ми платите за тези две бутилки, преди да ги отворите, госпожице — обади се продавачът зад гърба ѝ.

Джесика бързо се обърна.

— Разбира се, че ще платя за тях — каза тя, загледана в протегнатата му ръка, като се мъчеше да запази спокойствие. — Сигурно не мислите, че просто ще вляза тук от улицата, ще се обслужа и ще си изляза, без да платя, нали?

Човекът сви рамене, без да прибере ръката си.

— Имал съм и такива случаи.

Джесика удари гневно шишето върху тезгяха и измъкна от джоба на широката си пола малка кесия. Отвори я рязко и погледна студено продавача.

— Колко?

— По пет цента на шише.

Джесика внимателно извади точната сума и я пусна в протегнатата му длан. Проследи го с поглед, докато поставяше монетите в чекмеджето си. Едва тогава той вдигна очи към нея.

— Какво друго мога да направя за вас? — запита я по-любезно.

— Мислех да купя малко запаси за хората си, но, изглежда, ще бъде по-добре да потърся друг магазин. Някой с по-приятелски настроен продавач, който ще се отнесе с нужното уважение към парите ми.

— Както искате. Само че това е единственият магазин в града, който предлага нужните ви стоки. Господин Бейкър не вярва особено много в конкуренцията.

— Бейкър? — запита Джесика. — Управителят на банката отсреща?

— Да. Той управлява още и хотела, както и останалата част от града, с изключение на дома на госпожица Айдалий. И не само ги управлява — той ги притежава.

— По всичко личи, че ще си имам работа с този господин Бейкър — въздъхна тя. — Ще трябва да се прехвърлят известни суми от банката ми, за да мога да се запаса с храна. Навярно няма да приемете поръчката ми и да започнете да я изпълнявате, докато аз се погрижа за трансфера — права ли съм?

Нещо в чистата красота на лицето ѝ над замърсените и измачкани от пътуването дрехи стопи малко от неприязънта на мъжа срещу нея. Лицето му омекна и тя видя за миг по него следи от мъжа, който беше помислила, че е, когато го зърна при влизането си в магазина.

— Съжалявам, но наистина не мога, госпожице — продавачът погледна към Нед, който стоеше малко настрана, за да даде възможност на Джесика сама да се справи с положението, но готов веднага да се намеси при нужда.

— Вие ме разбирате, нали, господине? — обърна се той към Нед. — Аз не съм собственикът на този магазин, макар и така да изглежда.

Само работя тук и трябва да изпълнявам чужди нареждания, а имам нужда от тази работа... Съпругата ми... тя не е добре... децата отдавна ни напуснаха... Тя има само мен, а сметките на лекаря не са никак малки тези дни...

— Разбирам — кимна Нед. — Хайде, Джес. Ще уредим нещата в банката и ще се върнем тук за покупките си.

Джесика се канеше да се обърне, когато почувства ръката на продавача върху своята.

— Забравихте питието си, госпожице — каза той, когато го погледна. Извади чист парцал изпод тезгяха и избърса шишето от стърготините, полепнали по него. После го отвори и го подаде на младата жена. — Разхладете се. Днес наистина е много горещ ден.

Джесика му благодари с кимване и се обърна, за да последва Нед. Навън той се спря край дървената пейка пред магазина.

— Хайде да поседнем за малко и да си изпием безалкохолното преди да отидем в банката.

„Аха“ — помисли си Джесика, но седна до него, като разкопча горното копче на блузата си.

Продавачът беше прав. Днес наистина беше горещо. Очите ѝ следяха минувачите и превозните средства, които минаваха напред-назад по улицата пред нея, докато почиваше и очакваше Нед да започне да говори. Искаше само той да говори по същество и да не се впуска в дълги уводи, както имаше навика да прави. Обаче Нед едва ли щеше да пропусне да се наслади на собствената си словоохотливост.

Градът бе разположен сред наистина красива околност. Джесика бе оглеждала заобикалящите го поля от върха на всеки хълм по пътя им насам. На юг от тях се издигаха Бигхорн Маунтинс с губещи се в далечината синкави върхове, все още покрити със сняг, а предпланината, която бяха пресекли, отморяваше очите със свежата си зеленина.

Относителната тишина беше прорязана от свирка на влак и облак пара придружи пронизителното изскърцване на спирачките при спирането му на гарата. Преди няколко часа Джесика и Нед бяха пресекли линията на път за града, а останалите мъже ги очакваха на удобно за лагеруване място.

Джесика погледна към вързания жребец, който беше заела от Патчис, но цветът му ѝ напомняше твърде много за Синабър и тя бързо

отмести поглед към улицата зад коня.

Движението по нея беше доста оживено, а тротоарът, край който седяха, гъмжеше от хора. Фургони и двуколки се разминаваха в двете посоки; по тротоара бързаха хора, някои от тях с покупки в ръце.

Само един самотен старец — Джесика реши, че е златотърсач — изглежда, не бързаше за никъде. Той стоеше неподвижно, облегал на един стълб от другата страна на улицата, с нахлупена над очите шапка с прокъсана периферия.

Изнервена от продължителното мълчание, тя побутна Нед с лакът.

— Не забелязваш ли нещо необикновено у хората тук, Нед?

— Няма много младежи между тях — отговори той.

— Така е, прав си. Досега не бях обърнала внимание на това. Прави ми впечатление колко изморени и нещастни изглеждат всички.

— Да, това също — кимна Нед. — Едва ли ще ми се прииска да живея в такъв град.

— Същото се отнася и за мен. Веднага щом купим храна и се срещнем с шерифа, ще се махнем оттук. Но знаеш ли какво си мисля още? Може би няма да е зле да си вземем първо две стаи в хотела и да се поизмием, преди да отидем в банката. А и мъжете не ни очакват порано от утре. Ще се чувствам много по-добре, ако се срещна с този господин Бейкър в малко по-добър вид, отколкото съм сега.

Джесика понечи да стане, но Нед я задържа с ръка.

— Само минутка, Джес. Първо искам да поговоря с теб за нещо...

Тя въздъхна примирено и се отпусна на пейката. Нед я погледна.

— Хайде, Нед, започвай. Знам, че цяла сутрин нещо те гризе отвътре.

— Мисля, че и двамата се познаваме доста добре, Джес. По дяволите, навремето...

— Си сменял пелените ми, когато Мати е била прекалено заета след смъртта на майка ми — прекъсна го Джесика. — Да, Нед. Казвал си ми това и преди. Как е възможно да не се познаваме един друг добре, когато всеки мой спомен включва теб и Мати?

— В такъв случай си спомняш онова бебе койот, което довлече вкъщи? — продължи той.

— Какво искаш да кажеш?

— Спомняш ли си историята, която разказа на татко си и на мен, когато се прибра с него? Как е кървяло след тебе до къщи? А това животинче едва можеше да се храни самостоятелно, още по-малко да върви само надолу по хълмовете.

Видя предизвикателния израз върху лицето ѝ.

— Да, лъгах, защото мислех, че татко няма да ми разреши да го задържа! Той казваше, че койотите ядат кокошките и вършат куп поразии. А някой беше застрелял майка му. Не можех да го оставя там да умре. Освен това — за бога, Нед, аз бях само на шест години.

— Но той ти разреши да го задържиш, Джес. После ти сама го пусна да се върне към дивия си живот.

— Спомням си — въздъхна Джесика. — Татко нареди след това кокошките да се държат затворени, за да не би някой от мъжете да го застреля по погрешка, ако случайно се върне обратно...

— Да — провлече глас Нед. — Ти беше само шестгодишна тогава. Сигурно всяко дете си мисли, че може да надхитри родителите си. Но оттогава ти никога не повтори този номер.

— Нед, опитваш се да ми кажеш, че съм те излъгала за нещо, така ли? Трябва да знаеш, че подобен намек може само да ме вбеси!

— Нищо чудно. Всъщност не, не казвам, че си ме излъгала. Ти си достатъчно голяма вече, за да имаш правото да премълчаваш някои неща. В края на краищата ти си двайсетгодишна — една почти голяма жена.

— Аз пораснах, Нед, Трябваше да порасна през последните две години след смъртта на баща ми.

— Може би. Може би онзи малък тик на лицето ти снощи не означаваше нищо. Но последния път го забелязах преди четиринайсет години, когато се опитваше да лъжеш баща си и мен.

Нед забеляза червенината, която пропълзя по бузите ѝ, и начина, по който наведе очи пред неговите.

— Джес, никога не съм чувал за нещо, подобно на това, което ни се случи. Нима може да си помисли човек, че някой ще открадне храната ни, а после ще се промъкне в лагера ни, за да остави допълнително количество!

— Може би вашият дух е много милостив!

— Може би. Със сигурност около цялата тази каша има един куп въпроси без отговор. Защо не ни се обади, когато те търсехме, Джес?

Бяхме достатъчно близо до теб, за да чуеш ясно гласовете ни, много преди да ни се обадиш. Защо ни остави да се безпокоим за теб толкова дълго?

— Прав си за едно нещо, Нед. Аз наистина съм достатъчно голяма, за да имам право на мой собствен живот и мои малки тайни — Джесика решително се изправи на крака. — Готов ли си да тръгваме към хотела? Освен това съм достатъчно голяма да предвкусявам удоволствието от гореща, продължителна баня.

Нед се засмя и се изправи.

— Все още не мога да свикна с това. Спомням си добре как те гонехме всяка съботна вечер, за да те изкъпем в ламариненото корито преди черква в неделя.

Джесика му обърна гръб и закрачи по тротоара, но Нед бързо я настигна и я хвана за ръката.

— Предполагам, че ще ми кажеш какво точно се случи горе снощи, когато решиш, че си готова за това — каза ѝ тихо. — Надявам се само, че не става въпрос за нещо, което е трябвало да науча веднага. Хотелът на Бейкър е само две врати по-долу — добави той с бърза смяна на темата, когато Джесика го стрелна сърдито с поглед. — Видях го, когато дойдохме. Можем да отидем направо там — едва ли има някакво друго място тук, което да дава стаи под наем.

В момента, в който спряха пред вратата на хотела, вниманието ѝ бе привлечено от двама мъже, които излетяха от близката кръчма през люлеещата се врата. Те със смях се запрепъваха към конете, вързани за перилата, и единият с мъка успя да се качи на коня си. Горд с успеха си, той посрещаше всеки неуспешен опит на приятеля си да направи същото с подигравателни подвиквания и смях.

Конят се дръпна настрана, кракът на мъжа се оплете в стремето и той падна на земята сред облак прах.

— Ей, ти, мръсен кучи...

— Внимавай, Ред — обади се приятелят му от коня. — Наблизо има дами.

Ред скочи на крака и сграбчи юздите на коня си.

— Не ми пука, по дяволите! — изрева той. — Тази въшлива кранта ме хвърля на земята за последен път.

— Не е виновен конят, Ред — смееше се гръмогласно другият. — Причината е в броя на чашите, които гаврътна преди малко — и като

отпусна глава назад, той се изсмя още по-силно.

Ред изръмжа и дръпна грубо юздите на горкото животно. То изцвили високо и безпомощно метна глава от болка. Когато отново отстъпи назад при следващия опит на Ред да се качи на него, той го удари свирепо с юздата в мекия му чувствителен нос.

— Престанете!

— О, господи, Джесика, не се меси!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Без да обръща внимание на предупреждението на Нед, Джесика изтича по пътеката за пешеходци и изскочи на улицата. Хвана ръката на Ред точно когато се канеше да удари за трети път коня.

— Я се махай оттук, ти, малка...

Той се освободи с рязко движение и тя падна на прашната улица опасно близо до копитата на изплашеното животно. За миг остана неподвижна, зашеметена от падането. Видя като в мъгла третия удар на Ред — конят изцвили пронизително. Успя да се изтърколи малко настрана, опита се да стане и в този миг видя копитата на коня над главата си. Ужасеното животно бе блъснало Ред и се бе изправило на задните си крака точно над нея!

Джесика изпищя и в същия миг нечии силни ръце я измъкнаха настрана. Копитата на коня удариха точно мястото, на което се бе свила преди това. Мъжът я пренесе до пътеката за пешеходци.

— Стой там, малка глупачко — изръмжа той в ухото ѝ.

Тя изненадано проследи с поглед стария златотърсач, който се върна на улицата и се приближи до Ред. Нима ще се сбие с пияния каубой?!

— Добре ли си, Джес? — Нед коленичи до нея.

— Добре съм, Нед. Но не можем да оставим този старец да се бие и да пострада.

— Струва ми се, че той може сам да се погрижи за себе си. Тези планинци са по-силни, отколкото изглеждат.

Планинци? Думите на Нед ѝ напомниха за чичо ѝ Пийт. Той изглеждаше като този човек — дрехите му бяха от еленова кожа, имаше дълга сплъстена коса и брада. „Но той винаги миришеше много по-лошо“ — помисли си Джесика съвсем не на място.

Приятелят на Ред скочи от коня си точно когато старецът бе вдигнал ръка да си върне за удара на Ред. Двамата мъже се затъркаляха по прашната улица, а Ред изтегли пистолета си и го насочи към тях.

Джесика изпищя предупредително едновременно с изстрела. Всички замряха за секунда; после Ред бавно смъкна ръката си с пистолета, двамата мъже се разделиха и се изправиха.

— По дяволите, какво става тук?

— О, шериф — захленчи Ред. — Този стар негодник ни нападна безпричинно.

Джесика бързо се изправи. Мъжът зад нея държеше пистолет и на гърдите му имаше сребърна звезда.

— Лъже! — възкликна тя. — Той биеше коня си и ние се опитвахме да го спрем. Нито едно животно не заслужава да бъде третирано по този начин от пияница, който не може дори да се качи на седлото!

— Вярно ли е Уако?

— Не съм аз, шериф — заоправдава се Уако. — Ред беше.

— Благодаря много — изръмжа Ред.

— Хей, внимавайте какво вършите! Гледайте да не... — погледна към Джесика. — Гледайте да не ви пребият някъде.

— Този стар негодник няма да...

— Хайде, достатъчно — качвайте се на тези кранти и да ви видя гърбовете по посока на Лейзи Би. Не искам да виждам грозните ви лица тук до края на месеца, когато си получавате парите. Иначе може да реша да уведомя г-н Бейкър как се отнасяте към стоката му.

— А няма ли да накажете и него? — Ред кимна по посока на стария планинец, който мълчаливо стоеше настрана. — Мислех, че тук има закон против скитниците. Обзалагам се, че няма и един цент в джоба си.

— Така ли е, старче? — запита шерифът.

Старецът се наведе и вдигна шапката си от улицата. Изтупа праха от нея и я сложи на главата си.

— Не съм сигурен, че искам да отговоря на този въпрос.

— Съветвам те да отговориш тук веднага или ще отидем в затвора, където ще те претърся — сухо каза шерифът и насочи пистолета си към него.

— О, махнете този пистолет, шериф — намеси се Джесика. — Този човек работи за мен. Наех го като водач.

— Какво по дя... — започна Нед.

— Престани, Нед. Този е човекът, за когото ти говорех преди малко. Спомняш ли си?

Нед бързо се ориентира.

— О, този ли е?

— Как се казва водачът ви, госпожице?

— Карсън — каза Нед.

— Джедидая — каза Джесика.

— Кое от двете? — поиска да уточни шерифът с нетърпелива въздишка.

— Карсън — каза Джесика.

— Джедидая — каза Нед.

Старецът провлече крака към тях и каза, като протегна ръка:

— Джедидая Карсън, шериф.

Джесика огледа скептично стареца. Не можеше да се начуди как този нещастник намери сили в себе си да я измъкне изпод изправения на задните си крака кон и да я постави на стъпалата тук. Дори Нед — вярно, по-нисък с цяла глава, но поне с десетина години по-млад — трудно би се справил с това.

Той изглеждаше доста едър под прокъсаните си дрехи от еленова кожа, но Джесика забеляза, че покритата му със старчески петна ръка потреперва, когато я отпусна след ръкостискането с шерифа. Под шапката косата му стърчеше, брадата му бе дълга и разрошена. Проблясваха тъмни очи с бръчки отстрани.

Както и да изглеждаше, тя не можеше да допусне да отиде в затвора, след като я бе спасил. По-късно ще го освободи от предполагаемата му работа.

— Да не сте роднина на Кит? — запита шерифът.

— Аа, не — провлече глас Джедидая. — Ей, някой има ли тютюн за дъвчене?

Нед се засмя и извади от джоба на ризата си стиска тютюн. Старецът си взе и понечи да върне остатък, но Нед поклати глава.

— Задръж го, имам достатъчно — каза той. — И хайде да отиваме в хотела да си вземем стаи, иначе ще останем на улицата като едното чудо.

— Предполагам, че и вашият... водач... също ще остане в хотела, госпожице...

— Калагън — отговори Джесика. — Разбира се, че ще бъде с нас.

— Чакайте — запелтечи Джедидая с уста, пълна с тютюн. — Аз...

Джесика го хвана твърдо за ръката и ги поведе към хотела, преди шерифът да продължи с въпросите си. След малко погледна учудено Джедидая — под ръкава от еленова кожа усети силна, мускулеста ръка. Нищо чудно, че я бе вдигнал и пренесъл с такава лекота през улицата. Почувства дори неясно удоволствие от допира до тази силна ръка...

Джесика се изчерви и пусна ръката му. Но когато забави стъпките си и погледна с любопитство Джедидая, той обгърна кръста ѝ с ръка и я подтикна напред.

Тя се опита да се освободи от пръстите му, които се вбиваха в ребрата ѝ.

— Мога да вървя чудесно и сама. Пусни ме — изсъска тя.

Пръстите му обаче отказаха да разслабят хватката си.

— Какъв нрав, а? — подхвърли Джедидая на Нед над главата ѝ. — Жалко, че не знае кога да го използва и кога да го сдържа.

Внезапно Джесика си спомни какво ѝ бе казал на улицата. Бе я нарекъл глупачка! Гневно задърпа пръстите му, но те само се преместиха точно под гърдта ѝ. За нейна изненада зърната ѝ се ствърдиха като речни камъчета. Джедидая решително я помъкна към вратата на хотела, независимо от протестите ѝ силните му ръце почти я повдигаха и краката ѝ едва докосваха земята.

На входа я освободи и Джесика се обърна вбесена към него:

— Ако още веднъж...

Нед хвана рамото ѝ и я разтръска леко.

— Не искаме новият ни приятел да си помисли, че не оценяваме помощта му, нали? Ще трябва да ни кажеш истинското си име, преди да се регистрираме тук — продължи той, докато Джесика се мъчеше да се съвземе от неочакваната му защита на планинеца.

Преди да отговори, старецът изплю тютюна на улицата.

— Джедидая Карсън ми харесва. Истината е, че... не си спомням истинското си име, толкова дълго живях сам в планината... Може би никога не съм имал такава — допълни той, като се почеса по сплъстената брада.

Нед прие странното му обяснение и още веднъж смая Джесика. Тя скръцна със зъби и влезе бързо в хотела, но не преди да хвърли последен гневен поглед на Джедидая.

Възрастен администратор рязко побутна регистъра към тях на рецепцията на хотела. Джесика не се изненада, когато той не ѝ подаде писалката да се подпише, докато не се бръкна в джоба за бакшиш.

— На нощ по долар за всеки — отговори той на въпросителния ѝ поглед. — Ако решите да останете още една нощ, ще трябва да ми платите три долара до девет часа сутринта...

— До девет?! — възкликна учудено Джесика. — Но банката сигурно няма да бъде отворена до девет часа. Имам работа там, която може да ме забави.

— В такъв случай ще искате три стаи за два дни, така ли?

— Не. Ще се справим някак. Но всички имаме нужда от баня, а аз искам и да бъде изгладена роклята, която е в чантата ми.

— Това ще означава по още половин долар на човек за банята. По-малко ще платите, ако ползвате банята към бръснарницата. Там ще платите само по двацет и пет цента. Жена ми ще ви изглади роклята, ако ѝ я дадете, когато се качи при вас.

Преди Джесика да отвори кесията си, Нед хвърли исканата сума на плота, но после си взе обратно две монети от по двацет и пет цента.

— Имам нужда от подстригване — каза той, когато тя го погледна въпросително. — А ти, Джедидая?

— Нед, няма да разреши да плащаш за стаята ми — заяви Джесика.

— Закъсня. Вече платих. Джедидая, ще дойдеш ли с мен?

— Цяла вечност не съм бил в хотел... Ще се кача горе да видя дали леглата са толкова меки, колкото си ги спомням — той порови в джоба на панталоните си и измъкна малка кожена кесия. — Но аз мога да платя за стаята си.

Нед прие монетите му без протест и намести шапката върху главата си.

— Ще се видим по-късно — кимна той на Джесика.

Преди тя да успее да му отговори, Нед се обърна и тръгна към изхода, като тръшна вратата зад себе си.

Администраторът се сви — изглежда очакваше стъклото на вратата да се пропука. Въздъхна с облекчение, когато това не стана: слава богу, нямаше причина да се удържа от нищожната му заплата в края на месеца. После подаде ключовете на Джесика и Джедидая.

— Стаята ти е малко по-надолу от тази на господарката ти. Номер осем. Номер десет е за приятеля ти. Веднага ще изпратя жена си горе.

Вратата на хотела се отвори и Нед хвърли вътре две торби.

— Реших, че може да имате нужда от тях — каза им той, преди да изчезне отново.

Джесика разпозна своята, но другата ѝ бе непозната. Погледна въпросително към Джедидая.

— Да, моята е. Бях я оставил до конете ви. Аз ще ги отнеса горе.

Тя не го изчака. Бързо заизкачва стълбите, но само след секунда чу стъпките му зад гърба си. Преднамерено не му обърна внимание и се отправи към вратата на стаята си.

Усети, че торбата ѝ я буца леко отстрани и я взе, без да погледне Джедидая. Но го проследи с очи, когато той тръгна към съседната врата. По дяволите, трябваше да поиска да му дадат стая на друг етаж! Обърна се с ключ в ръка към вратата, но точно когато се канеше да влезе в стаята си, чу гласа на Джедидая.

— Благодаря за предложението, госпожице. Имам да свърша някои неща тази вечер, така че не се безпокойте, ако не ме видите. Ще бъда на разположение, когато имате нужда от мен.

— Джедидая, това предложение за работа... — вратата му се затръшна зад него и краят на изречението ѝ: „повече не е валидно“ увисна в празния коридор.

Тя поклати глава и се поколеба за миг дали да не почука на вратата му и да го принуди да я изслуша. После се сети за горещата баня и реши да му обясни нещата по-късно.

ГЛАВА ПЕТА

След няколко минути Джесика отвори вратата в отговор на плахо почукване и пред нея застана дребна, посивяла жена с ведро гореща вода в ръка. Бързо пое ведрото и жената я изгледа с благодарност. Зад нея стоеше друга, много по-млада, русокоса жена с още две ведра гореща вода.

— Здравейте. Казвам се Елоиз — усмихна се тя плахо, когато срещна погледа ѝ. — Донесохме водата за банята — наведе глава и влезе, преди Джесика да отговори. Пресече стаята и изля водата в емайлираната вана зад паравана. По-възрастната жена завъртя крана над ваната.

— Не знам защо г-н Бейкър не прекара топла вода и тук — каза тя, като изправи уморено гърба си. — Чух, че вече навсякъде имат течаща топла вода.

— Разбира се — потвърди Джесика. — Когато поисках баня, дари за миг не си помислих, че водата трябва да се носи с ведро. Предполагах, че плащам допълнителна сума за стая с лична баня. От години имаме топла вода в къщата ми в моето ранчо!

По-възрастната жена я огледа внимателно.

— Знаех си, че не сте оттук — каза тя. — Иначе всички мъже в града щяха да говорят за вас.

Джесика се засмя и наведе глава, за да скрие червенината по бузите си. Забеляза, че жената протяга ръка към нея и побърза да я поеме.

— Казвам се Джесика Калагън. Идвам от Уайоминг. За пръв път съм в Бейкърс Вали.

— Вероника Смит — представи се жената. — Наричат ме Рони. Навремето бях буйна и непокорна като момче, затова ми лепнаха това мъжко име... Приятно ми е да видя млад човек тук. Няма значение, че сте за пръв път в града — не сте изгубили нищо. И Елоиз ще напуска скоро Бейкърс Вали — ще се омъжва.

— О, сгодена ли сте? — възкликна Джесика и погледна младата жена, която поглаждаше с копнеж синята ѝ рокля, метната на леглото.

Елоиз се обърна към нея с усмивка. Сините ѝ очи заискриха.

— Доста време ми трябваше, докато го накарам да ми направи предложение. Ходихме цели три години.

— Мъже — каза Джесика със съчастническо намигане. — Не знам защо се налага да хвърляме толкова сила и енергия, за да ги накараме да разберат кое е най-доброто за тях.

Трите жени поклатиха глави и се засмяха.

— Нямах намерение да живееш в града, така ли? — обърна се Джесика към Елоиз.

— Не. Не искам да отглеждам децата си тук. Но ще идвам от време на време на гости на Рони.

— Разбирам те. Двамата с Нед усетихме някаква неприятна атмосфера тук и се питахме на какво ли се дължи — заяви Джесика.

— Бейкърс Вали е нещастен град, госпожо Калагън — отговори Рони. — И много малко хора от нас могат да променят това.

— Аз съм все още госпожица — поправи я тя. — Желая да ме наричат Джесика или Джес. И аз бях буйна като момче и си спечелих това момчешко име.

— Не можех да си представя, че някой от двамата мъже с тебе е твой съпруг — забеляза Рони. — А и Бъстър ми каза, че сте наели отделни стаи. Но човек никога не знае. Жената се нуждае от мъж до себе си, да се грижи за нея, и много млади жени се свързват с възрастни мъже, за да си осигурят защита.

— Нед е надзирателят в ранчото ми. Но той ми е и като баща и скъп приятел. Джелидая е... ъ... водачът ни.

Лицето на Рони за миг побеля от болка, когато протегна ръка към крана.

— Аз сама ще направя това — спря я Джесика.

— Благодаря ти, Джес. Ще се върнем след няколко минути с още две ведра гореща вода.

— О, не се натоварвайте излишно. Откакто сме напуснали Уайоминг се къпя в потоци и реки — топлата вода е разкош за мене.

— Няма да допуснем това — възрази Елоиз. — Ние, жените, обичаме дребните нещица като гореща баня. Трябваше да видите лицето на Тобаяс, когато му заявих, че щом няма да имаме течаща

гореща вода, трябва да осигури нова печка с огромен воден резервоар отстрани — засмя се. — Едва не получи удар, докато се опитваше да намери начин да вкара това чудовище в дома си.

Когато смехът на жените затихна, Елоиз продължи:

— Но ако нямаш нищо против, този път само ще почукам на вратата и ще оставя ведрата до нея. Рони трябва да провери докъде е стигнала подготовката на вечерята, а аз трябва да подредя масите. Господин Бейкър няма да бъде много доволен, ако дойде на вечеря и намери нещо не в ред.

— Изглежда, господин Бейкър управлява този град, така ли е? — запита Джесика.

— Да, така е — съгласи се Рони и лицето ѝ потъмня. — Това прави — управлява ни.

Внезапно двете жени се разбързаха. Рони грабна празните ведра, а Елоиз метна роклята на ръка и двете затвориха вратата зад себе си, като ѝ кимнаха леко.

Джесика се замисли върху думите на жената, докато чакаше да почукат на вратата ѝ, за да си вземе допълнителната гореща вода. „Питам се какво ли имаше предвид Рони, като каза, че никой не може да промени атмосферата в този град“ — помисли си тя. Но не можа да попита Елоиз за това. Докато пресече стаята и отвори вратата, младата жена бе оставила двете ведра и вече бе стигнала до края на коридора.

* * *

На другия ден следобед Джесика стоеше пред банката и гледаше нерешително след отдалечаващата се фигура на Нед. Нямахше избор — налагаше се да се задоволи с уверението на касиера, че ще предаде необходимата информация на известния господин Бейкър, който в момента не бе в банката. Трябваше да дойде отново на другата сутрин, за да приключи с прехвърлянето на сумите.

Нед поне можеше да я запита дали не иска да го придружи и двамата заедно да пообиколят из града. Вместо това той я изостави съвсем сама до вечеря.

Забеляза, че се забърза, когато приближи пивницата, и се усмихна. Той рядко си пийваше по някоя и друга чашка; повече от ясно бе, че

няма да се чувства добре с нея в кръчмата — ако случайно я допуснат там, разбира се.

Как да убие времето до вечеря? Нямахме никакво желание да се затвори в хотелската стая. Тънките стени не бяха добър изолатор — беше се къпала под акомпанимента на сумтенето и хъркането на Джедидая. Погледна през улицата и очите ѝ попаднаха на смесения магазин.

Пъхна ръка в джоба си, напипа малката кесия за дребни монети и набързо ги преброи наум. Доста бе ограничила храната на хората си, дори и да не заслужаваха нищо по-добро. Вероятно бяха успели да застрелят някой и друг заек и да си осигурят месо към боба и картофите за вечеря, но би могла да им занесе нещо, което да разнообрази храната им.

На една от полиците в магазина бе забелязала компоти от праскови. Можеше да си разреши да им вземе два или три от тях; все пак двамата с Нед ще вечерят в хотела, а мъжете трябва да се задоволят с това, което си приготвят сами.

Десетина минути по-късно Джесика се преоблече за езда. Вече не се чуваше хъркането на Джедидая и тя се усмихна мрачно. Може би бе отишъл да си върши работата, за която бе споменал. Още по-добре. Не ѝ се искаше да му казва, че всъщност не е нает на работа.

Вдигна торбата от леглото, консервите се чукнаха леко една в друга и я подсетиха за задачата. Взе бележката, която смяташе да остави на рецепцията за Нед, и затвори вратата зад себе си.

Когато мина с коня си край голямата къща в края на града, Джесика не се сдържа да не я огледа с любопитство. Щори скриваха прозорците.

Над верандата забеляза дървена табелка на верижки, залюляна леко от следобедния ветрец. Присви очи, за да прочете надписа. Той гласеше: „При Айдалий.“ Продавачът в магазина бе ѝ споменал за място с такова име. Може би ставаше въпрос за пансион с по-евтини стаи. Вече нямаше значение — със или без Синабър утре си тръгват. Отпусна юздите на коня веднага след като отминаха къщата.

Имаше късмет, че бе разрешила на Нед да премести вързопа с дрехите ѝ на втория товарен кон още в началото на пътешествието им. Нямахме нищо в торбите, привързани към седлото на Синабър, което да не може да бъде заменено. Надяваше се, че любимият ѝ жребец ще

намери отново обратния път към нея... Не можеше да загуби и него толкова скоро след смъртта на баща си и на чичо Пийт.

За миг си представи лицето на баща си, но образът му бързо бе сменен от спомена за безкрайните часове на бдение до покритите със скреж прозорци преди две години. Онзи далечен следобед бурята започна внезапно и работниците от ранчото се опитваха да приберат говедата на по-безопасно място. Непрекъснато изтриваше заледения прозорец, но напразно се взираше за баща си. Нед го откри на другата сутрин само на около миля от ранчото...

И чичо Пийт. Интересно колко често мислеше за него, откакто Нед нарече Джедидая „планинец“. Спомените ѝ за смъртта му бяха още по-пресни — само отпреди няколко месеца.

* * *

Възрастният лекар погледна с тревога младата жена. Познаваше я добре — през една студена зимна нощ, като тази, преди двайсет години бе помогнал при раждането ѝ. Джесика бе порасла пред очите му, глезена много от баща си след ужасната случка, отнела живота на майката през лятото непосредствено след раждането на детето.

Трябваше обаче да признае, че момиченцето не се бе превърнало в хленчеца глупачка, каквато можеше да стане.

Вярно, беше много упорита, но обичта към близките ѝ бе всеотдайна. Лекарят се опасяваше, че точно това може да я пречупи сега. Беше се страхувал да не загуби разума си след смъртта на баща си миналата зима, а сега съдбата ѝ нанасяше още един удар...

Трябваше да съобщи истината, без да ѝ дава излишни надежди — тя не допускаше лъжи.

— Съжалявам, госпожице Калагън. Нищо не може да се направи. Пневмонията е усложнена от сърдечен удар.

Дълбоко в себе си Джесика бе очаквала този отговор. Краката ѝ се разтрепериха и тя се отпусна на леглото на чичо Пийт.

— О, боже, не! Моля ви, докторе! — дори не се опита да прикрие мъката в гласа си. — Загубих баща си само преди година... Не мога да загубя и чичо си!...

Лекарят я потупа неловко по рамото. Не смееше да я погледне в очите, затова се обърна и се зае с протърканото медицинско куфарче. Много пъти се бе изправял лице в лице със смъртта, но винаги бе изживявал безсилието си с еднаква горчивина. Още по-тежко му бе да облекчава болката на тези, които оставаха в света на живите...

— Старите планинци са издръжливи хора, госпожице Калагън. Но те живеят изпълнен с лишения живот, който скъсява земните им дни.

Докторът вдигна чантата си, спря се за миг пред младата жена, свита върху леглото до смалената фигура на мъжа, който сигурно нямаше да доживее до сутринта. Джесика нежно докосна с ръка изгарящото в треска чело на чичо си, погали брадата, която покриваше лицето му. Тишината се нарушаваше само от шумното, мъчително дишане на умирация.

— Ще трябва да си тръгвам, Джесика — каза лекарят тихо.

— Разбирам... — сподави риданията си. — Ще дойдете ли пак?

— Зависи от много неща. Знаеш, че госпожа Роджърс чака първото си бебе... Първородните деца обикновено закъсняват, но как да обясня на господин Роджърс това? Сигурно все още се разхожда нервно във всекидневната ви и протърква килима.

— Знаем. Вървете.

— На масичката до леглото съм оставил шишенце успокоително. Може да ти потрябва, ако болките му се усилят.

— Не, приберете го — заяви твърдо Джесика. — Чичо Пийт няма да се съгласи да бъде упоен.

— По-добре ще бъде да го имаш на разположение. Той отслабна много, но е все още достатъчно силен, за да ти създаде проблеми, ако...

— Ще се справя, докторе — прекъсна го тя. — Благодаря ви за усилията.

Хвана грубата ръка на чичо Пийт и наведе глава над нея. Успя да задържи риданията си до щракването на вратата зад лекаря, но щом остана сама, даде воля на сълзите си.

Чичо Пийт пристигна миналата пролет и ѝ помогна да преодолее скръбта след смъртта на баща си. Тя подозираше, че Нед му е съобщил за случилото се. Бяха го извикали да им помогне да измъкнат Джесика

от дълбоката депресия — тя отказваше да се храни и застрашително слабееше.

Пийт се раздвижи леко и тя веднага вдигна глава с надежда. Но той изрече няколко неразбираеми думи и завъртя глава — явно бе, че изпаднаше в делириума, за който я бе предупредил докторът. Джесика погледна шишенцето с лауданум, но решително тръсна глава и се опита да го успокои без лекарство.

Прекара цялата нощ с Пийт в спалнята на баща си, държа ръката му, откриваше познатите от детинство истории в неясните му бълнувания... Бе мислила, че разказите му са съчинени от него за развлечение на любопитното момиченце. Сега разбра, че е преживял много от тях: атаките на индианците, на огромните мечки гризли... Тази нощ за пръв път чу за Керълайн — тъмнокосата красавица, която явно бе обичал с цялото си сърце... Защо никога не бе чувала за нея?

Разбра, че всъщност е знаела твърде малко за живота на Пийт. Винаги го бе наричала „чичо“, но той не им беше кръвен роднина — бе много близък приятел на баща ѝ. Най-ранните ѝ спомени бяха свързани с Пийт — виждаше се на коленете му, докато двамата с баща ѝ разискваха проблемите на ранчото.

Веднъж баща ѝ бе обяснил, че с Пийт са създали ранчото. Обаче Пийт не е могъл да преодолее зова на планината и след няколко години се върнал там. Понякога Джесика се бе питала каква ли катастрофа в живота му го бе накарала да мисли, че може да остане цял живот вързан за ранчото. Тези въпроси я нападаха особено през есента, когато той отново товареше мулето и поемаше към планината.

Но Пийт винаги се връщаше — от време на време гостуваше по Коледа, но най-сигурно бе идването му през лятото. Тогава сменяше дрехите си от еленова кожа с дънки и няколко месеца работеше в ранчото. Когато разстиляше постелката си за през нощта до тази на Джесика по време на събирането на говедата, двамата говореха с часове. Джесика споделяше с него без задръжки проблемите и мечтите си: говореше за неща, които би се поколебала да сподели дори с баща си и Мати...

Винаги бе възприемала Пийт като член на семейството. А сега и неговият надгробен камък ще се издигне сред самотата на непрекъснатото разширяващото се гробище на ранчото...

Джесика измъкна още една носна кърпичка от чекмеджето на масата, зачервените ѝ от плач очи бяха така подути, че почти се затваряха.

— Джесика. Не плачи, мила.

— Чичо Пийт! — кафявите му очи я гледаха ясни и чисти и изпълниха сърцето ѝ с надежда. Зазоряваше се. След като бе издържал дългата тъмна нощ, може би...

— Джесика, скъпа... Искам да направя нещо за мен — силна кашлица разтърси тялото му.

— Чичо Пийт! Моля те, не говори. Не хаби силите си.

Той пое мъчително дъх.

— Не мога, скъпа... Нямам много време...

— Не! Не искам да умираш! Не мога да загубя и теб!

Пийт повдигна с мъка грубата си ръка и погали нежно косата ѝ.

— Мила, изживях живота си, както исках... Съжалявах само за едно нещо... късно е да говорим за това... Моля те... Иди до скрина и изтегли най-долното чекмедже.

Джесика не можеше да не изпълни молбата му. Бавно се изправи, издърпа чекмеджето и като следваше едва разбираемите му инструкции, измъкна изпод малкото му лични вещи, събрани през годините, парче кожа. Даде му я и той я разтвори с треперещи ръце, покрити с кафяви, старчески петна.

— Джесика, живях с мисълта, че някой ден ще го открия... Мислех си, че това е нещо ценно, което ще мога да му оставя... Но той сигурно е мъртъв... едва ли ще го видя там, накъдето съм се запътил... Когато напуснат тази земя, невинните отиват право в рая...

— За кого говориш, чичо Пийт?

Нов пристъп на кашлица го разтърси и заглуши въпроса на Джесика. Кожата падна върху корема му и от нея се показа лист хартия. Когато пристъпът премина, Пийт мъчително прошепна:

— В-вода, Джесика.

Джесика бързо наля вода от каната и леко повдигна главата му, но той можа да поеме само няколко глътки. После с трепереща ръка остави чашата на масата. Когато се обърна и погледна Пийт, видя отново ясните му, широко отворени очи и протегнатата към нея ръка. Грабна ръката му между своите и се сви до него на леглото, после потърка буза по грубата му длан. Опитваше се да му даде поне малко

утеха, а вместо това усещаше любовта, която се вливаше в нея, когато тези стари, изкривени пръсти галеха лицето ѝ.

— Ти ще бъдеш добре, Джесика — каза той с по-твърд глас. — Силна си, стана красива жена... Мисля за теб като за собствена дъщеря, моя плът и кръв... гордея се с теб... Обичам те, момичето ми...

— Чичо Пийт! О, чичо Пийт!... И аз те обичам... Моля те, не ме изоставяй!...

— Шт, Джес... Имам да ти казвам нещо важно...

Пийт ѝ разказа с дълги паузи историята на картата, начертана върху парчето кожа. Бил е на лодката със запасите, която чакали на Биг Хорн Ривър, няколко мили на север от мястото, на което трябвало да се срещнат капитан Марш и генерал Тери, командващ офицер на Къстър. С него бил и Джил Лонгуърт, който отговарял за фургона със златото на миньорите — той се присъединил към тях, изплашен от големия брой индианци в околността.

— Късно разбрахме, че предния ден хората на Къстър са били избити от индианците — шепнеше с мъчителни хрипове Пийт. — Но когато Лонгуърт ни каза колко враждебно настроени са индианците, Марш разбра, че трябва веднага да се маха оттук. Той отговаряше и за заплатите на армията в златни монети, които също бяха в лодката.

Капитанът и двама от най-доверените му офицери напуснали лодката посред нощ и заровили товара злато някъде по западния бряг на реката.

— Двамата с капитана заровихме златните монети за заплатите на войниците; пренесохме ги на другия бряг и се изкачихме по един от каньоните наоколо, когато всички други вече спяха.

Пийт начертал картата след около две години, когато установил, че златните монети са все още там: дотогава смятал, че капитанът може да ги е потърсил.

— Но капитанът вече е мъртъв, Джесика — той вече едва говореше. — Оста... оставихме ключа в сейф... доколкото знам, никой не е потърсил досега това злато... А аз никога не съм имал нужда от него... Никога не съм искал да бъда затормозяван от притежаването му...

Пое мъчително дъх.

— Но ти може да имаш нужда от него, мила... Знам колко зле е ранчото... А това злато сега принадлежи на този, който го открие... Намери го, моето момиче, и нека то да бъде наследството, което ти оставям... То и другото, което оставих за... за... — очите му се затвориха.

— Чичо Пийт!

За секунда ѝ се стори, че той реагира на нейния вик, но после забеляза, че гледа втренчено и в почуда някъде над рамото ѝ.

— Керълайн... — едва шепнеше той — Керълайн, любов моя... Сама ли... сама ли идваш?

Джесика бързо се обърна, но не видя никого. Гласът му отново прикова вниманието ѝ.

— Разбирам... — едва шепнеше той. — Тогава ще чакаме заедно... Толкова си красива, любима... — последният дъх напусна гърдите му заедно с последната дума.

Колкото и да го разтърсваше, очите му останаха затворени... Много по-късно почувства студа и стаята и постепенно дойде на себе си. Преди да извика Нед и Мати, съобразително скри картата в чекмеджето. С тяхна помощ ще направи последния си подарък на Пийт — прилично и достойно погребение. Но никога няма да докосне онова злато. Заради него са загинали толкова много хора... Сигурно е прокълнато.

* * *

„Но стана така, че се реших да го потърся“ — помисли си Джесика и пришпори коня по скалистата пътека. Нямахше друг избор, след като пролетната виелица унищожил телетата. Когато банката ѝ отказала да отложи плащането по ипотеката на ранчото, единственият изход бе да приеме предложението на Нед за заем. Не можеше да рискува спестяванията на Нед и Мати за стари години.

Конят се спъна и спря с вдигнат преден крак. Джесика го смушка отново, но когато разбра, че животното куца, дръпна юздите.

— О, не — каза тя и се смъкна от гърба на коня. — Сигурно в копитото ти се е забило камъче... Надявам се само да не е влязло много навътре.

Преметна юздите над ръката си и посегна да вдигне предния крак на коня. Чу предупредителното тракане на гърмящата змия, преди да го хване здраво с ръце.

И конят чу змията, изцвили високо, изправи глава, замота за секунда юздите около ръката на Джесика, отпрати я настрана, освободи се от нея и препусна лудо.

Джесика не видя първия удар на змията, но почувства главата ѝ да се плъзга по ръкава на блузата ѝ. Когато се съвзе от падането, видя огромната змия да се свива на кълбо, готова за втори удар — бе впила в нея студените си очи. Езикът ѝ изскачаше и се прибираше между смъртоносните зъби — от тях все още капеше отрова.

Такава огромна змия има достатъчно отрова за втори удар. И очите на Джесика се разшириха от ужас, когато разбра, че влечугото се насочва към лицето ѝ — там, където змия бе ухапала майка ѝ преди деветнайсет години!

ГЛАВА ШЕСТА

— Не се движи, за бога, не се движи! — прошепна глас зад нея.

Тя се опита да преглътне. От скованото ѝ от ужас гърло не излезе нито звук. Не можеше да помръдне.

Гледаше като хипнотизирана как змията отдръпва глава назад. В този критичен миг нещо изсвистя и отрязаната глава на змията падна до гърчещото ѝ се тяло. Близо до него трептеше нож, забит в земята...

Писькът на Джесика разцепи въздуха. Една голяма, топла ръка покри устата ѝ, друга обгърна кръста ѝ. Все още ужасена от преживяното, тя задърпа с все сила пръстите, които покриваха устата ѝ.

— Тихо, сега си в безопасност — успокояваше я гласът и ръката около кръста ѝ се стегна. — Ако съм сигурен, че няма да пициш, ще те пусна веднага.

Строгите думи бяха произнесени близо до ухото ѝ и топъл дъх погали бузата ѝ. Джесика преглътна още веднъж и усети, че се отпуска. Кимна. Устата ѝ бе освободена, ръката около кръста ѝ също разхлаби хватката си. Джесика се опитваше да спре треперенето на краката си. Но когато погледът ѝ попадна върху гърчещата се змия, отново бе обзета от ужас. Обърна се инстинктивно и зарови лице в мъжките гърди, като обхвана с ръце кръста му и силно се притисна към него.

Мускулестите ръце се стегнаха успокоително около нея. Тя пое дълбоко дъх и усети позната миризма.

— М-майка ми... — ридаеше тя. — Уби я змия... У-ухапа я в... в лицето...

— О, боже — възкликна мъжът. Ръката му погали косата ѝ. — Пред теб ли стана това?

— Н-не. Б-била... съм бебе тогава... Дори не си и спомням — за мене тя е само част от разказите на други хора... на татко... Но и той си отиде...

Галещата я ръка замря за секунда, но после продължи ласката си. Думите ѝ му обясниха много неща. Очевидно не е имала никой, който да я защитава, който да ѝ каже колко глупави и безразсъдни са някои от постъпките ѝ. Никой не ѝ е казал, че не трябва да скита сама и непрекъснато да се поставя в опасност. Дори онзи възрастен мъж с нея не можа да я възпре да не започва свада с пияницата от Лейзи Би.

— О, хубаво момиче, какво да правя с теб?

Джесика трепна. Опита се да се отдръпне от него, но мъжът обхвана с ръка главата ѝ и я притисна още по-силно към себе си.

— Не, хубаво момиче — простена той. — Ще бъде по-добре, ако не видиш лицето ми.

— Пусни ме — настоя Джесика. — Няма да можеш да си тръгнеш отгук, без да те видя. Искам да ти благодаря. Знам, че си мъжът от миналата нощ.

Той въздъхна примирено. Не можеше да повярва сам на себе си колко много му се искаше тя да види лицето му. Отпусна ръце и тя вдигна лице към него, когато той отстъпи назад.

Джесика огледа лицето му с любопитство. Впечатленията ѝ от миналата нощ се оказаха правилни. Очите му бяха черни като абаносово дърво, косата му имаше същия цвят, може би малко потъмна дори — ако това бе възможно... Би могъл да си скъси косата, но по неизвестни за нея причини дължината на гарвановочерните му къдрици не я дразнеше. Погледът ѝ спря за миг на сочните му, чувствени устни; изчерви се и сведе очи, когато си спомни какво удоволствие бяха ѝ доставили.

— Това си... ти — прошепна тя.

— Да...

Въпреки че все още чувстваше жал към нея, налагаше се някой да вкара малко разум в упоритата ѝ глава. Не можеше да бъде винаги около нея и да спасява хубавото ѝ задниче. Стегна се и успяла вложи известно раздражение в гласа си:

— А ти си малката глупачка, която няма достатъчно мозък в главата си да знае, че за една жена не е безопасно да се скита сама по тези места. Времето ми е прекалено ценно, за да го пиляя — не си въобразявай, че мога вечно да бъда наоколо, за да те спасявам от собствената ти глупост. По дяволите, какво правиш отново тук сама?

Джесика го погледна гневно и бузите ѝ запламтяха.

— Мога да яздя и да стрелям като всеки проклет мъж! — извика тя. — И не е твоя работа какво правя. Нямах право да ме наричаш с разни имена и да ми търсиш сметка защо съм тук!

— Все някой трябва да го направи! Къде, дявол да го вземе, е пушката ти?

— На коня е — трябваше да признае тя. — А знаеш какво стана с пистолета ми. Но хората ми са наблизко — достатъчно е само да извикам...

— Този вик трябва да е доста гръмогласен, за да го чуят — изръмжа той. — Видях ги да лагеруват край потока, на около миля оттук! Ако тази змия те бе докопала и забила зъби в лицето ти, както се опитваше, щеше да умреш много преди да стигнеш до тях. Дори и да бе успяла да хванеш коня си.

Джесика погледна зад себе си — тялото на змията все още трепереше. Отново я скова ужас. Боеше се от змиите. Напразно се бе опитвала да преодолее този страх. Беше се научила да внимава, когато яздеше около напечени от слънцето скали, но от време на време някоя от тях я изненадваше. Както стана и днес.

— Съжалявам — чу тя гласа си. — Ако бях на Синабър, нямаше да се случи така — той нямаше да избяга. Щеше да я смачка под копитата си.

— Синабър? Жребецът, който яздеше снощи?

Джесика изненадано пое дъх.

— О! Ти си го намерил! — постави ръка върху гърдите му. — Моля те. Ще... Ще намеря начин да ти се отплатя, ако ми го върнеш. Той е... С мен е, откакто се роди. Той е едно от малкото скъпи неща, които ми останаха...

Думите ѝ отново събудиха жал в сърцето му. Бе прекалено красива, за да се моли за нещо, което така лесно можеше да ѝ бъде дадено. Обзе го чувство на вина. Установи, че не може да откъсне поглед от изпълнените ѝ с молба очи... малката ръка върху гърдите му изпращаше топли вълни по цялото му тяло. Разумът му заповядваше да махне тази ръка от гърдите си, за да може да мисли ясно... Прегърна я внезапно.

— Ще ми платиш, така ли? — говореше, без да мисли. — Не е задължително да се плати с пари...

Джесика обви ръце около врата му.

— Н-няма да...

— Не, хубаво момиче — каза той и наведе бавно към нея глава. — Ти сама ще поставиш границите на заплащането — няма да взема повече от това, което пожелаеш да предложиш.

Отначало я целуна нежно, но целувката му стана жадна и настоятелна, когато ръцете ѝ се сключиха зад врата му и го затеглиха още повече към нея.

И Джесика се притисна жадно към него... прекрасно бе да бъдеш в ръцете му... Всичките ѝ тревоги се изпариха като лятна роса в горещ летен ден... Искаше да остане завинаги в прегръдката му, потопена в спокойствието и сигурността, които тя ѝ даваше...

Но откри и още нещо: сладък пламък изведнъж разлюля цялото ѝ тяло... И когато той неохотно отдели устни от нейните, Джесика отметна назад глава, за да му предложи и красивата си шия...

Той простена и отново наведе глава. Тя ухаеше като предната нощ, но сега усети и слаб аромат на рози. Младото ѝ тяло в ръцете му прогонваше болката от главата му, караше го да копнее за четири стени около тях... Ако не се лъжеше, тя би се наслаждавала на тези часове не по-малко от него...

Някъде дълбоко в него прозвуча слабо гласче. Не се ли възползваше от обърканите ѝ чувства? Едва ли се бе съзела от преживяния ужас и болезнените спомени. Преди миг само единственото му желание бе да я утеши, както се утешава изплашено до смърт дете... А сега бе замаян от топлината на гъвкавото ѝ тяло, плътно притиснато до неговото...

Вдигна сърдито глава и рязко тръсна глава. Знаеше, че дори не може да мечтае за бъдеще с жена като нея, но тези няколко мига му принадлежаха — и той имаше право на малко радост от живота... Очарован наблюдаваше трептенето на дългите мигли над порозовелите ѝ бузи, преди тя да отвори очите си.

Джесика срещна погледа на черните очи, в които сега се таеше само страст и нямаше следа от болката, която бе зърнала в тях преди няколко минути. Тя с радост разтвори устни под натиска на неговите и затвори очи от удоволствие, когато ръката му нежно обхвана гърдта ѝ. Той потърси опора в скалата зад себе си, разтвори крака, подхвана бедрата ѝ със свободната си ръка, повдигна я и я притисна към тялото си.

Джесика се намести срещу твърдината, която усети между краката му и вместо да се изплаши, простена от страст. Ръцете ѝ се стегнаха около врата му и тя се притисна още по-силно към него. Усетила сигурност в здравата му прегръдка, ръката ѝ се плъзна по гърдите му към източника на удоволствието, в чийто горещи вълни се гърчеше тялото ѝ.

Гореща плът посрещна любопитните ѝ пръсти, вмъкнали се през дупка в скъсаните му дънки. Почувствува как той потрепери и затаи дъх при допира на пръстите ѝ... Джесика се олюля, когато мъжът внезапно я отблъсна настрана.

Едва не загуби отново контрол над себе си, когато срещна неразбиращия ѝ поглед. Очите ѝ се насълзиха и устните ѝ се разтрепериха: бе приела намръщения му израз като гняв срещу нея, а не опит да обуздае страстта си.

— Мили боже, хубаво момиче — изстена той. — Не знаеш ли какво причиняваш на един мъж по този начин?

Джесика поклати мълчаливо глава, черните къдрици паднаха на помръкналото ѝ лице.

— Но знам какво ти правиш на мен.

Гъста червенина заля бузите ѝ и тя се отдръпна рязко настрана. Отстъпи и се взря с невиждащ поглед в пространството.

— Моля те — прошепна тя задавено, — върви си. Остави ме сама.

— Добре — каза той тихо. — Но ще те наблюдавам, докато се прибереш в града. Няма да ме виждаш, но аз ще бъда близо до теб.

— Върви си, върви си — молеше го Джесика.

— Ще си получиш и двата коня, хубаво момиче.

Неволно се обърна да се огледа за коня си и се спъна, но ръката му отново я хвана, за да я задържи на крака.

— Къде е Синабър? Ти обеща!

— Аз спазвам обещанията си, хубаво момиче. Особено това, за което получих такова възхитително заплащане в аванс... Не мога да ти го върна точно в този момент, но ще си го получиш до сутринта.

Джесика срещна искрения поглед на черните му очи и установи, че не може да не му вярва. Неволно навлажни внезапно пресъхналите си устни и го чу да простенва.

Джесика го проследи с поглед и без да иска отстъпи крачка назад, когато той се наведе да грабне змията.

— Какво... какво ще нравиш с нея? — запита тя с разтреперан глас.

— Вечеря — отговори, като я метна на рамо.

Тя потрепери и затвори за миг очи. Когато ги отвори отново, бе сама...

Извика в празнотата около нея, преди да помисли.

— Но аз не знам дори името ти!

Дочу само изпръхтяването на коня, който стоеше от другата страна на пътеката.

Дълго след това усещаше присъствието му. Знаеше, че е наблизил и я наблюдава. Чувстваше очите му, когато се наведе да вдигне шапката си, преди да хване жребеца и сръчно да извади камъчето, забито в копитото му. Почувства дори одобрението му, когато конят ѝ продължи по скалистата пътека към лагера на мъжете, вече без да накуцва.

Нещо я накара да задържи едната кутия с праскови. На връщане спря коня до удобна скала и там остави кутията така, че да се вижда ясно.

— Десерт — изрече тя несигурно и пришпори коня си.

Усети и мига, в който очите му се отделиха от нея — когато видя първите къщи на града. Раменете ѝ потръпнаха, сякаш внезапно освободени.

ГЛАВА СЕДМА

Въпреки уверенията на Бъстър, че Нед е вече в стаята си, мъртва тишина отговори на нетърпеливото ѝ потропване по вратата му. Джесика почука малко по-силно и този път чу изскърцването на леглото и приглушения глас на Нед.

— И-идвам. Чакай малко... — след малко той отвори вратата, олюлявайки се. Блъсна я миризма на евтино уиски...

— О, Нед — въздъхна Джесика. — Какво ще каже Мати?

— А, Мати... Ние няма да ѝ казваме, а, Джес? — Намигна ѝ и изкриви устни в подобие на хитра усмивка.

Джесика избухна в смях.

— Е, наистина не е нужно да ѝ казваме... Но ти ме изненадваш — никога не съм те виждала да пиеш повече от чаша или две.

— Така си е, Джес. Но открих, че има поне един приятелски настроен човек в този противен град... Заговорихме се и така и не разбрахме как се освинихме...

— Мога да си представя и уискито, което този мил човек е изпил за твоя сметка.

— Сигурно си права, Джес — съгласи се той с ново намигване.

— Кой беше този приятен човечец, Нед? — Почеса се озадачено по главата.

— К'во да ти кажа, май не го попитах за името му. Но наистина беше много приятен.

— Вероятно, след като си могъл да пиеш повече от два часа с него, без да научиш дори името му... — сухо каза Джесика. — Мислиш ли, че ще можеш да слезеш долу за вечеря, докато се преоблека? Или да помоля Елоиз да ти донесе първо малко кафе?

— Няма нужда, Джес. Ще се наплискам с вода и съм готов.

— И няма да е зле да си смениш ризата, ако имаш друга тук. Тази вони ужасно.

Затвори вратата на стаята му, поклати глава, усмихна се и се отпрати към стаята си. Обичаше твърде много Нед, за да му се сърди

за няколко часа удоволствие след дългия, труден път, който бяха изминали.

В стаята си Джесика се приближи до легена с вода за миене, поставен нарочно близо до прозореца, за да се топли от следобедното слънце. Смъкна щорите, разкопча блузата си, намокри кърпата и изтри праха от лицето си.

Тя не бе така мека, както ѝ харесваше — дори подразни кожата на лицето ѝ като мустаци на мъж... Прекара я по врата и по гърдите си.

Студената влажна кърпа я накара да дойде на себе си след няколко минути. Джесика трепна и я потопа обратно във водата, за да я постопли. Изцеди я и замря над легена, втренчила се в образуванияте в него вълнички, които бавно се успокояваха. Водата бе потъмняла от праха.

Сега вече непознатият, който я бе накарал да се мята неспокойно цяла нощ, не бе само глас и тяло. Стори ѝ се, че черните му очи я гледат от водата в легена. Тези очи, вледенени и потъмнели от неразбираема болка, в някои моменти ѝ напомняха студения взор на змията. Но когато я гледаше, те светваха и излъчваха вътрешна топлина...

Закопня за Мати и откровените разговори с нея. Колко пъти се бе връщала вкъщи от танци в нечия плевня или от някое събиране, организирано от черквата, с блеснали очи заради подчертаното внимание на някой каубой? Спомни си откраднатите целувки в сенките зад вратите, където двойките успяваха да се скрият за миг от зорките очи на възрастните жени, които следяха за порядъчното поведение по време на танците... Но нито една от тези целувки не я бе разтърсвала с такава сила, както целувките на непознатия, призна си тя.

Когато някой от ухажорите ѝ я изпращаше до ранчото, с часове стояха на предната веранда. И както я бе предупредила Мати, нито един от младите мъже, на които бе позволила да я целуват на танците или на верандата, не се задоволяваше само с целувките... Веднага започваше да я опипва. Тогава във вените ѝ запълзяваше отвращение. Студенината в очите ѝ смразяваше нещастния ухажор всеки път, когато отново се опитваше да се приближи до нея.

Нито веднъж до този момент не бе изпитала онези чувства, за които наемкваше Мати — чувствата, които може да събуди в нея един

мъж...

„Може би точно тук е проблемът — мислеше си тя. — Всички други досега бяха само момчета. А човекът, когото срещнах сред скалите, е определено мъж... Мъж, който се е сблъскал с много мъка и страдание. Мъж, който крие нещо...“

Вместо с уплаха, тази мисъл изпълни сърцето ѝ със съчувствие.

Нима можеше да си представи как ще се чувства в онези силни, мускулести ръце? Това похот ли бе или любов? Мати я бе предупредила за похотта, беше ѝ казала, че някои хора я бъркат с любовта... Може би е твърде чувствена и не може да се контролира? Бе готова да легне на пътеката с него, ако той не я бе отблъснал от себе си!

Джесика знаеше какво е похотта. Толкова пъти бе виждала жребците да покриват кобилите в ранчото и мигове след това спокойно да си пасат настрана. Похотта се задоволяваше бързо и след нея не оставаше нищо...

Но какво можеше да се каже за студените зимни утрини, когато бе чукала на вратата на Мати и я бе откривала в леглото с Нед в опит да се зареди с още малко топлинка, преди да се изправи лице в лице с още един тежък ден? А когато бе заварвала Нед да си открадва бърза целувка от Мати преди да нахлупи шапка и да се заеме със своите задачи навън?

Когато Джесика се бе опитвала да я накара да говори за това, лицето на по-възрастната жена странно се подмладяваше и разхубавяваше. „Един ден сама ще получиш отговор на въпросите си“ — казваше ѝ тя.

Джесика подскочи от рязко почукване на вратата.

— Готова ли си, Джес? — извика Нед.

— Слизай... слизай долу, Нед... Ще дойда след малко.

Чу го да си мърмори колко дълго се мотаят жените, докато се облекат. Стъпките му се отдалечиха по коридора.

* * *

— Мили боже, Сторм! Бих желала да не правиш това! — Айдалий вдигна неволно ръка към дълбоко изрязаното деколте на

роклята си, когато едрият мъж внезапно пристъпи към нея иззад завесата.

После се втурна към него, за да се сгуши в топлата му прегръдка. Притисна се за миг, обви ръце около врата му, за да придърпа надолу лицето му за кратка целувка. Погали ласкаво бузите му, преди да се отдръпне леко назад, за да го огледа по-добре.

— Някой ден ще получа удар.

Сорм се засмя и мълчаливо се освободи от ръцете ѝ, без да отговори. Отдалечи се от нея и се отпусна в удобно кресло до завесите. Опъна дългите си крака напред, като ги кръстоса, въздъхна и отново се усмихна.

— Но и двамата харесваме приятните изненади, нали, Айди?

— Колко пъти съм ти казвала да не ме наричаш така, Сорм! — отвърна уж сърдито тя. — И къде беше през цялото това време?

— Наоколо — отговори неопределено младият мъж. — Забелязвам, че езикът ти не се е променил. Имаш ли нещо свястно за пиене тук, освен онзи боклук, който сервираш на клиентите си?

Сорм посрещна неодобрителното ѝ нацупване с весели пламъчета в очите. Тя се отправи към звънеца в ъгъла. Не се бе променила през изминалите месеци: същата гордо вдигната остра брадичка, червеникавозлатистите къдрици, спуснати свободно по гърба ѝ, излъчваха познатия блясък.

Изумрудената рокля прилягаше плътно към дребната ѝ фигура. Само луничките по леко вирнатия нос под зелените очи напомняха за девойчето с плитчици, което упорито бе вървяло по петите му прели години...

Смешно! Някога бе смятал, че Айдалий е най-красивата жена. Въпреки че обичаше да я дразни за луничките, дълбоко в себе си признаваше, че те всъщност подчертават красотата ѝ на горски елф. Но днес сърцето му бе пленено от копринени черни къдрици, от златните точици в две кафяви очи и от устни, като че ли създадени само за целуване...

Айдалий никога не бе седяла върху кон, без да изгуби дори частица от меката си женственост... А и по-пълната фигура на онова хубаво момиче прилягаше точно на ръцете му...

Сорм се отпусна за миг, клепачите му се спуснаха над тъмната бездна на очите му. Вероятно никога повече няма да я види, освен ако

отново се сблъска случайно с нея, когато глупавото ѝ упорство отново я постави в опасност. Красиво бе това хубаво момиче, да, но сигурно се е крила под зелено листо, когато Господ е раздавал ум на човеците! Тя имаше нужда от ангел-пазител!

Съвсем сигурно е, че този ангел-пазител няма да бъде той, каза си Сорм, докато се опитваше да се пребори със сънливостта, която го бе обзела. Трябваше да говори с Айдалий за... За какво? Разбира се. Трябваше да ѝ се извини, че не е дошъл да я види веднага след бягството си. Трябваше да ѝ благодари за удобното скривалище, което му бе осигурила. Чувстваше се в безопасност там. И тук. Почти. Прекрасно беше след толкова напрежение — криене през деня, излизане през нощта...

Айдалий се обърна и думите замряха на устните ѝ. В зелените ѝ очи припламна любов към едрия мъж.

Тялото му запълваше креслото, раменете му докосваха двата края на извитото облегало. Трябва да се опита да го позадържи малко тук, за да се опита да намали косата му. Черните му къдри стигаха почти до раменете му.

Погледът на Айдалий се спусна по ръцете му, палците му бяха мушнати от двете страни на горното копче на дънките му. Тесните му бедра оставяха доста свободно място от седалката на стола, но тя знаеше още от времето, когато шеговито го бе потупвала отзад, че дъното на дънките му е добре опънато.

Както и предницата им, засмя се тихичко на себе си. Може би ще може да намери начин да му осигури мъжки дрехи от смесения магазин, без да събуди излишни подозрения. Дрехите на Елайъс нямаше да му станат, а тази дупка на изтърканите му дънки бе опасно близо до чатала му...

Трябваше да му намери поне дънки, помисли си тя, докато очите ѝ се плъзгаха по тънката материя, която покриваше краката му. Тъканта бе така износена, че на места бе почти прозрачна и прилепваше плътно към силните му, мускулести бедра. Мокасините му изглеждаха в сравнително добро състояние, но той сигурно си ги бе наравил сам.

Той наистина беше великолепен. На времето бе влюбена в него — когато и двамата бяха момче и момиче и се опитваха да се справят с огъня на сексуалното узряване... Айдалий се засмя тихо като си

спомни озадачения му израз, когато опитваха някоя и друга експериментална целувка. Вероятно изразът на нейното лице не е бил по-различен.

Според книгите изгаряща страст пламва с целувките, страст, която лишава от разум и завършва с надутия корем на момичето. Майка ѝ твърдеше това, но сега тя и момичетата ѝ знаеха добре, че нещата не стоят точно така.

Когато двамата със Сторм се целуваха, у тях не припламваше дори искрица! И вероятно най-зрялото решение, което бяха взели в онези странни времена, когато правеха първите си стъпки в живота на големите, бе да се задоволят с приятелството и да си дадат сметка, че любовта им един към друг не бе от този вид, който води до женитба...

С Елайъс обаче...

Дочу леко похъркване — главата на Сторм се бе отпуснала на високата облегалка. Айдалий се усмихна с обич в очите, но веднага се обърна, когато чу потракване на токчета по коридора. Преди почукването на вратата да стресне Сторм, тя излезе вън и пое таблата с лимонадата.

— Аз ще я поднеса, Саси — каза тя на жената с уморени очи, облечена само по долна риза над дълги гащи и опасно високи токчета. — Къде е Елайъс?

— В кухнята, мадам, приготвя някой от буламачите си — отговори жената с ясен английски акцент. — Влязох за чаша вода и той ме помоли да донеса таблата тук.

— Станала си много рано, Саси.

— Не съм станала. Само ожаднях. Връщам се обратно в леглото. То е истинско удоволствие за мен, когато съм сама в него.

— Но защо, Саси? — каза Айдалий с усмивка. — Мисля, че му се радваш и когато го споделяш с някого...

Саси се усмихна и в сините ѝ очи проблесна пламъче.

— Така е, мадам — отговори тя, но почти веднага леко се намръщи. — Е, невинаги...

— Саси, знаеш, че имаш правото да откажеш на всеки, който ти създава проблеми.

— Знам, мадам. Но имам нужда от бакшишите им...

— Предложих ти заем, за да доведеш сина си от Англия.

— Къде да го доведе, мадам?... Не, още е рано. Той трябва да дойде тогава, когато съм на друго място, далеко от тук — там, където никой не ме познава...

— Разбирам, Саси — Айдалий премести таблата в другата си ръка и посегна към дръжката на вратата. — Засега се върни в леглото и си почини добре. Остават ти само още два часа, а мъжете не дават бакшиши на момичета с тъмни кръгове под очите.

— Права сте, мадам.

Изчака, докато Саси изчезна зад чупката на коридора, и отвори вратата. Жената бе много приказлива и можеше да се върне да побъбри за нещо, което току-що ѝ е хрумнало. Но днес умората я победи — тя се отправи по стълбата, която водеше към спалнята ѝ на втория етаж.

Айдалий затвори внимателно вратата зад себе си и тихо постави таблата на една маса. Леденото кубче в чашата се залюля и се разнесе ясен кристален звън. Тя усети, че Сторм веднага се напрегна. Когато се обърна към него, той бе отворил очи.

— Сторм, знаеш, че тук си в безопасност. Никой не те видя да влизаш, нали?

— Така е, Айди... Но някои неща се превръщат във втора природа, знаеш как става...

— Няма нужда да те питам какво искаш да кажеш с това — въздъхна Айдалий. — Но ти изглеждаш така уморен... Защо не си изпиеш лимонадата и не легнеш в леглото ми да подремеш малко? Ще сляза долу да свърша нещо, но това не трябва да те безпокои — никой не влиза в стаята ми без покана.

— Дори и Елайъс?

Наведе глава и се обърна към каната с лимонада. С треперещи ръце напълни чашата му с лимонада и му я подаде.

Сторм отпи жадно и се облегна на стола с въздишка на задоволство.

— Знаеш ли, Айди — продължи той, като се престори, че не забелязва смущението ѝ. — Питам се защо се заровихте в тази пустош. Елайъс готви чудесно и може да открие някъде ресторант. Вие сте създадени един за друг. Ти винаги си имала слабост към друг начин на живот. Спомням си страстта ти към модните списания — човек не можеше да те откъсне от тях.

Айдалий се обърна рязко и се хвана за дървената колона, която крепеше балдахина над леглото ѝ.

— Едва ли ще можеш да разбереш, Сорм. Тези момичета тук имат нужда от мен. Няма нито една от тях, която да не работи с мисълта да си осигури по-добър живот. Те не остават дълго тук. Знам, че Саси почти е спестила нужната сума, за да доведе сина си от Англия и да започне някъде свой собствен бизнес. Обзалагам се, че Катарин ще тръгне веднага с Еди, когато той най-сетне скъса с нахалния си чичо и придобие смелостта да заработи самостоятелно. Освен това... — гласът ѝ заглъхна до шепот, но той долови думите ѝ — той още не ме е поискал за жена.

Сорм се изправи. Прекоси безшумно стаята, приближи се до Айдалий и я прегърна. Когато тя се обърна и зарови лице в гърдите му, той я притисна и целуна червеникавозлатистите ѝ къдрици.

— Може би ти трябва да му направиш предложение, Айди — каза той ласкаво. — Струва ми се, че не е редно отговорността за това да се поема винаги от мъжа. Естествено е да се страхуваме от отказ, да изпитваме несигурност...

— Не бих могла — прошепна едва чуто тя. Вдигна глава и се вгледа в тъмните му очи. — Нима е възможно?

Той вдигна ръка и погали леко бузата ѝ с показалеца си.

— Помисли все пак за една такава възможност, Айди — продължи да настоява Сорм. — Времето се търкаля напред за всеки един от нас, дните се нанизват един след друг, превръщат се в години и нито един от нас не става по-млад... Трябва да решиш така ли искаш да прекараш остатъка от земните си дни — само заради удоволствието да им натъркаш носовете, като ги смущаваш с характера на бизнеса си тук... Или ще намериш сили да посегнеш към нещата, за които сме мечтали като деца...

Сорм отпусна ръце и се обърна към прозореца.

— Време е да потеглям. Може и да ти се стори чудно, но установих, че е много по-лесно да се измъкнеш от града сред тълпата, отколкото да се промъкваш по тъмно. Вероятно привечер хората не са така бдителни, както през нощта.

— Сорм, не си отивай — помоли го Айдалий, като го хвана за ръката. — Имаш нужда от истинска почивка. А после ще намаля косата ти и ще се опитам да ти намеря прилични дрехи.

— Не мога, Айди — поклати той глава. — Не се чувствам в безопасност тук. Отбих се само да ти кажа, че съм в околността, и да ти благодаря за помощта.

Тя го проследи с поглед и примирено въздъхна, когато той се отправи към стената и бутна леко една от дъските.

— Сорм — опита се да го задържи още малко. — Мога ли да направя още нещо за теб?

Сорм се спря.

— Може би...

— Какво? — запита тя нетърпеливо. — Трябва да има някакъв начин да изчистим името ти.

— Нямах това предвид, Айди. Това може да стане само по един-единствен начин и аз не съм сигурен дали имам правото да искам това от нея — в мекия му глас се долови метална нотка. — Но по един или друг начин ще освободя долината от мъртвата хватка на тези негодници. Ако заради това се наложи да ги убия, ще го направя. Те вече ме превърнаха в човек извън закона. Поне ще направя необходимото, за да заслужи репутацията, в която те ме впримчиха.

— Сорм — възкликна Айдалий, — как можеш да говориш така! Той се овладя и ѝ се усмихна.

— Не се безпокой, скъпа. Още не съм се предал напълно... Да се върнем към това, което още можеш да направиш за мен. Смяташ ли, че можеш да убедиш Елайъс да излезете на езда утре следобед?

— Езда? Защо... да, защо не. Понякога правим това.

— Видя ли новодошли днес в града? — запита, той.

— Новодошли? Какво искаш да кажеш, Сорм? — но когато той продължи да я гледа настойчиво, му отговори. — Видях днес да влизат в града двама ездачи, мъж и жена. Мъжът бе по-възрастен, а жената беше млада и много хубава. Те дори спряха под прозорците ми и мисля, че се възхищаваха на цветята ми. После продължиха към града.

Сорм отново смени темата, както се стори на Айдалий.

— Спомняш ли си вира, в който плувахме като деца? Смяташ ли, че ще можете да яздите в тази посока?

— Разбира се, че си го спомням, Сорм. Може ли да не си го спомням? Мисля, че Елайъс няма да има нищо против. Но защо?

— Когато идвах насам, видях петнист жребец и още един кон да пасат там. Мисля, че жребецът е прекалено добре гледан, за да бъде

мустанг — предполагам, че принадлежи на някого. Докарай конете тук и попитай онази жена, която днес е влязла в града с по-възрастния си приятел, дали не знае нещо за тези коне.

— Върни се веднага и се изясни! — викна Айдалий, като тупна ядосано с крак, когато той се мушна в тайния проход. — Сторм Бе...

Главата му се появи в отвора.

— Помолих те да не ме наричаш така, Айди — укори я той и изчезна.

Айдалий изтича към прохода, но знаеше, че той вече не е там. Втренчи се в изчезващите надолу стъпала.

— А ти, Сторм? — прошепна тя в тишината на стаята. — Кога ще можеш да протегнеш ръце към мечтите от детството ни?... Обичам те, Сторм — извика тихо. Нямахше значение, че не може да я чуе. Не беше нужно да му казва за обичта си. Той знаеше.

ГЛАВА ОСМА

На сутринта Джесика влезе с решителна крачка в банката. Нямахме търпение да се махне от този град. Елоиз бе единственият щастлив човек тук — снощи светналото ѝ лице привлече всички очи, докато тя сервираше на гостите. Не беше се сетила да я попита кога е денят на сватбата ѝ, но вероятно бе съвсем скоро. Младата русокоса жена минаваше между масите с усмивка, от време на време замечтано се взираше в пространството.

Непознатият ѝ бе обещал да ѝ върне Синабър днес. Не бе ѝ казал обаче как ще стане това. Дали смята да го докара в града? Ако това е планът му, ще се задържи още малко тук, за да му даде възможност. Или ще намери коня си някъде по пътя извън града? Дали той ще бъде с него?

Фермер с износени дрехи отстъпи от гишето на касиера пред Джесика и се отдалечи с приведени рамене и отчаяние, изписано по лицето му. От опашката пред другото гише се отдели мъж, облечен по същия начин, приближи се и сложи ръка на рамото му.

— Бейкър не ти разрешава да направиш разширението, нали, Кам?

— Не — отговори той. — Най-страшното е, че мога да платя тези задължения по ранчото, за които знаех. Бейкър обаче твърди, че имало допълнителни задължения, с които съм се бил съгласил с подписания от мен документ... Исках само още месец отсрочка, но касиерът ми каза, че Бейкър отказва да ми го даде...

— Госпожице? Госпожице, вие сте наред.

Джесика тъжно поклати глава и пристъпи към гишето. Няколко секунди по-късно се втренчи вбесена в касиера.

— Не можете да ми дадете парите? Какво искате да кажете с това? Вчера поисках от вас да се свържете с банката ми и да уредите прехвърлянето на сумите. Искам веднага да тегля от тях!

— Съжалявам, госпожице — търпеливо повтори обясненията си касиерът. — Няма суми. С този вид операции се занимава само

господин Бейкър и той е този, който трябва да се е свързал с вашата банка. До този момент не ме е информирал за наличие на пари, които трябва да ви предам.

— В такъв случай искам веднага да говоря с господин Бейкър! — кипеше Джесика. — Искях да се срещна с него още вчера. Настоявам да се срещна с него сега!

— Вчера господин Бейкър дойде в банката, след като вие си отидохте. Но сега е тук и ще го попитам дали може да говори с вас.

— Няма да го питате. Ще му кажете, че аз настоявам да говоря с него!

До вратата на канцеларията, в дъното на залата, отпуснато се бе облегнал мъж, който внимателно слушаше разговора. Изправи се и устните му се изкривиха в усмивка под русите мустаци. Обещава да бъде интересно. Нещата напоследък текат скучновато, има нужда от малко вълнение.

Намръщи се леко. Тръсна глава — ще се справи с това по-късно. Точно сега чернокоса кавгаджийка със съблазнително тяло стои пред гишето на касиера му и потропва сърдито с крак. Интересно какво ли трябва да се направи, за да се превърне този гняв в огнена страст?

— Аз ще поема нещата, Паркинс — мъжът бавно пресече помещението. — Харлин Бейкър, на вашите услуги, госпожице — каза той, когато Джесика се обърна рязко и го изгледа. Гневните искрици в очите подсилваха красотата ѝ.

— А коя сте вие, госпожице? — запита той с вдигнати вежди.

— Чухте името ми, когато касиерът ме извика — отвърна студено Джесика. — Канцеларията ви е близо до гишето на касиера.

— Извинявам се, госпожице Калагън — Бейкър се поклони. — Приятно е да видя такава красива жена като вас в нашия град. Напоследък тук е твърде скучно.

— Не ме интересува вашето мнение за външния ми вид, господин Бейкър. Интересувам се само от сумите, които прехвърлих тук от банката си в Уайоминг, за да си купя необходимите хранителни запаси и да продължа пътя си. Но сте прав за едно нещо. Това е нерадостно, мрачно градче.

Той обикновено не отминаваше подобни определения за града — неговия град, но този път не обърна внимание на забележката. Втренчи бледо сините си очи в нея и после нагло огледа тялото ѝ.

Джесика ахна от възмущение, когато очите му се спряха върху тесния корсаж на тъмносинята ѝ рокля. Едва се сдържа да не го зашлеви по самодоволното, подигравателно лице. Само предупредителният шепот на Нед „Джес!“ спря ръката ѝ.

Доволен от реакцията на Джесика, Бейкър я погледна студено и рязко се обърна.

— Ако ме последвате, госпожице Калагън, ще продължим разговора в канцеларията ми. Прехвърлянето на сумите, които искате, се спира от малък проблем.

— Проблем? — повтори вбесена тя, но закрачи гневно след него. Чу неравномерните стъпки на Нед зад себе си — той бързаше да се изравни с нея, като влачеше с мъка куция си крак.

Пред вратата на офиса си Бейкър спря и се обърна.

— Възможно е да не желаете присъствието на външни лица на този разговор, госпожице Калагън — каза той, когато видя Нед до Джесика. — В края на краищата, говедарите не участвуват в дискусии по въпроси, засягащи бизнеса.

Джесика хвана Нед за ръката.

— Нед е мой надзирател и приятел — студено заяви тя. — Аз нямам тайни от него.

Нед изсумтя тихо, Джесика се обърна и срещна развеселения му поглед. Спомни си разговора им предния ден. Внезапно лицето му избледня и прие много по-младежко изражение...

Тръсна глава и погледна хладно Бейкър.

— Нед ще остане с мен, господин Бейкър.

— Както искате — сви рамене. Поведе ги в канцеларията си, където ги покани да седнат.

— Не, благодаря — отказа Джесика. — Разговорът с вас няма да отнеме повече от минута. Искам само да знам кога ще мога да получа парите си.

Бейкър се отпусна в мекия стол зад бюрото и едва тогава се обърна с лице към нея; очите му проблясваха под полуспуснатите клепачи.

— Това зависи от изплащането на ипотеката на ранчото ви в Уайоминг, госпожице Калагън.

— Едното няма нищо общо с другото! — възкликна тя. — Освен това имам още един месец на разположение за уреждане на въпроса с

ипотеката.

— О, да, спомням си, че господин Олсън споменава за това в телеграмата си. Но в тази телеграма той дава да се разбере, че се съмнява дали ще можете да посрещнете задълженията си. Поради това спира изплащането на сумите, които сте депозирали при него, за да може да си възстанови поне част от парите. Банките трябва да не допускат загуба на пари, скъпа моя. В края на краищата, парите, които даваме назаем, принадлежат на вложителите ни.

— Той не може да направи това! — каза Джесика. — Няма право!

— О, да, вероятно не постъпва законосъобразно — призна Бейкър. — Но погледнато от етична гледна точка, той трябва да защити интересите на другите си вложители. Предполагам, че ако започнете дело в съда по този въпрос, той ще загуби, но за тази цел вие ще трябва да се върнете в Уайоминг, да наемете адвокат и да дадете господин Олсън под съд.

— Но това ще означава загуба на месеци! И дотогава ще трябва да изплатя и ипотеката! А аз имам нужда сега от пари, за да купя хранителни припаси за хората си.

— Съжалявам, госпожице Калагън. Нищо не зависи от мен. Между другото, какво ви води в Бейкърс Вали? Вероятно не става въпрос за бизнес, който може да бъде отложен за по-късно.

— Не... не е бизнес — отговори разсеяно Джесика. Разтревожена, тя не съобрази, че Бейкър няма право да я разпитва за целта на престоя ѝ.

— Става въпрос за... земя — сети се за измислената от нея и Нед история. — Обмислях възможността да продам ранчото в Уайоминг и да започна отново тук.

— Тук няма земя, госпожице Калагън — отвърна Бейкър с глас, който не търпеше възражения. — Съветвам ви да потърсите земя на друго място — някъде далеко на юг.

— Но защо? Тук има земя — възкликна учудено тя. — Пресякохме огромни, свободни пространства по пътя си дотук. Минахме край няколко разпръснати, малки ферми, но видяхме, че има хиляди акра свободна земя.

— Част от тази земя принадлежи на индианците — напомни ѝ Бейкър. — Въпреки че не разбирам защо правителството ни изобщо

даде нещо на тези червенокожи, вместо да ги изчисти напълно от лицето на земята. А друга част от земята представлява свободни пасища, които правителството няма намерение да продава, фермите наоколо са твърде малки, за да бъдат печеливши.

— Защо тогава не използват свободните пасища?

Бейкър се изправи на крака.

— Наистина съжалявам, че не мога да ви помогна, госпожице Калагън. Аз...

Вратата се отвори рязко и се удари в стената. Джесика трепна и се обърна бързо. На прага на вратата стоеше мъж, който много приличаше на този зад бюрото. Бледосините очи на Харлин Бейкър бяха поставени твърде близко едно до друго, за да бъде красив. Мъжът в рамката на вратата обаче заслужаваше напълно подобно определение.

Русата му коса сякаш хвърли сноп слънчева светлина в сумрачната стая, коженото му яке с ресни плътно прилягаше на широките му рамене. Ако човек съди по облеклото му, можеше да си помисли, че се връща от езда. По дрехите му обаче нямаше прах. Дори ботушите му блестяха ослепително. А когато удари шапката о краката си, обути в тесни панталони, наоколо се разнесе мирис на мъжки одеколон.

— Харлин, ти, старо куче — започна той със странно тънък глас за височината си. — Не губиш нито минутка, нали? В града пристига красива жена и ти веднага я примъкваш в стаята си, без да ни дадеш шанс дори да се запознаем с нея.

Вместо да се подразни от прекалено подчертаното възхищение в погледа му, Джесика се смути, почервения и веднага отклони поглед от пронизващите му сини очи. Забеляза, че очуканите ѝ ботуши се подават под подгъва на синята рокля и бързо ги покри с полата си — бе принудена да ги обуе, когато разбра, че си е взела рокля, но не и подходящи за нея обувки.

— Го-господине! Нямате право да говорите така за мен.

Мъжът бързо пресече стаята и хвана ръката ѝ. Преди да може да го спре, той я поднесе към устните си и я целуна; мустаците му приятно я погъделичкаха. Не задържа ръката ѝ по-дълго, отколкото изискваше благоприличието, но Джесика усети леката ласка на върховете на пръстите му по дланта си, преди да я пусне.

— Извинявам се, ако съм преминал някоя граница, уважаема лейди — продължи той с усмивка. — Но не и за това, че ви нарекох „красива жена“. Сигурен съм, че огледалото потвърждава това всяка сутрин. Но е вярно, нямам право да говоря такива неща за вас.

Отстъпи крачка назад и повтори поклона към Харлин Бейкър отпреди няколко минути. Изглеждаше искрен, искрено звучеше и гласът му.

— Дейвид Бейкър, на вашите услуги. Вече знам името ви. Всъщност всички мъже в този град знаят името на чернокосата красавица. Има ли нещо, което мога да направя за вас, госпожице Калагън? Когато влязох, усетих някакво напрежение между вас и брат ми. Надявам се, че не ви е разтревожил с нещо. Красива жена като вас трябва да бъде пазена и защитавана от неприятности.

Джесика поклати отрицателно глава.

— Не. Брат ви няма вина. Има проблем с банката ми в Уайоминг и ще трябва, изглежда, да се върна обратно, за да го разреша.

— Какво! — възкликна учудено Дейвид. — И ще ни лишите така бързо от радостта да ви виждаме? Сигурен съм, че ще измислим нещо. Не можете да идвате така в живота ни и веднага да ни напускате.

— Господин Бейкър...

— Дейвид. Моля ви! Надявам се, че скоро ще ми разрешите да ви наричам само Джесика.

— Господин... Дейвид, щом като настоявате — тя се огледа безпомощно за Нед и го видя да се обляга на стената. Той ѝ кимна окуражително и Джесика пое дъх.

— Дейвид, не съм имала намерение да оставам в града. Отбих се тук само да попълня хранителните си запаси. Докато лагерувахме преди две нощи, някой открадна част от храната ни заедно с два от конете ни.

— Открадна ги?! Оплакахте ли се на шерифа?

— Разбира се. Нед говори с него веднага щом пристигнахме вчера. Шерифът не мисли, че е възможно да се направи нещо за възстановяване на откраднатото:

— Такива простъпки не трябва да се отминават ненаказани. Тъй като имам влияние в града, ще ви придружа до шерифа още сега и ще взема мерки веднага да започне да се действа по този въпрос — той я хвана за ръка и я поведе към вратата.

Тя се опита да освободи ръката си и хвърли поглед през рамо към Харлин Бейкър, който все още стоеше зад бюрото си.

— Но... но парите ми?

Дейвид спря и се обърна към брат си.

— Пари? Харлин, не ми казвай, че не даваш парите на госпожица Калагън.

— Не е точно така — раздразнено отговори той.

— Дейвид, трябва да поговорим за момент.

— По-късно, Харлин — махна с ръка на брат си. — Сега излизам с госпожица Калагън. А после вероятно ще я убедя да поговорим за проблемите ѝ на обяд в хотела?

— Обяд? — възкликна Джесика. — Но, господин Бейкър, аз почти не ви познавам.

— Дейвид, моля. Ако обядваме заедно, ще можем да се опознаем, нали? О, не се безпокойте — погледна Нед. — Вие ще се присъедините към нас, нали господине? В никакъв случай не бих изложил на риск репутацията на госпожица Калагън.

— Е, аз...

— Дейвид! — прозвуча предупредително гласът на брат му.

— Харлин, знам, че има някои неща, за които трябва да говорим, но те могат да почакаат. Не мога да оставя госпожица Калагън в беда, ако има начин да ѝ помогна, нали? — без да обръща внимание на неразбраното, възбудено ломотене на брат си; той изведе Джесика от офиса.

Нед изгледа вбесения Харлин, а след това — отдалечаващите се Джесика и Дейвид, нахлупи шапката на главата си и повлече куция си крак след тях. Не, няма да допусне репутацията на Джесика да пострада... а е възможно този симпатяга да ѝ помогне — изглеждаше много приятен вчера следобед, когато пиха заедно.

* * *

— Ето те и тебе — каза Нед малко по-късно, когато се приближиха към хотела. — Липсваше ни на закуска.

Джедидая стана от пейката до вратата и нахлупи още по-ниско шапката си.

— Казах на госпожица Калагън, че ще бъда тук, когато тя има нужда от мен. Не мога да стоя затворен между четири стени, но държа на думата си.

Дейвид спря Джесика на няколко крачки настрана от Нед и Джедидая.

— Познаваш ли онзи старец? — прошепна той в ухото ѝ.

Тя усети подигравката в гласа му, вдигна глава и го погледна гневно.

— Какво, ако го познавам?

— Нищо — отстъпи веднага той и тъй като тя продължаваше да го гледа втренчено, добави: — Имаш някои много странни приятели.

— Нед не е странен. Наех Джедидая за водач. Да намираш някаква грешка в това?

— Едва ли мога да отговоря, след като не го познавам — защити се Дейвид, като се смръщи леко. — Предполагам; че тези възрастни планинци са полезни. Този вероятно ще може да се ориентира и открива пътя. Изглежда така, като че ли е прекарал доста време извън цивилизованото общество.

— О! — възмути се Джесика и издърпа ръката си от неговата. — Чичо ми Пийт бе планинец и един от най-прекрасните мъже, които някога са стъпвали по тази земя!

— Извинявай, Джесика. Не знаех. Хайде да не допускаме такова дребно нещо да развали обяда ни.

— Разбира се, че няма да допусна това — съгласи се тя.

Но когато посегна отново към нея, тя избегна ръката му и се отправи към Нед и Джедидая.

— Господин Бейкър любезно покани мен и приятелите ми на обяд — обяви тя и погледна Джедидая. — Ще дойдеш с нас, нали?

Гъстата брада скри потрепването на устните му, но леко язвителният му смях прозвуча тихо в ушите на Джесика и ѝ напомни за отношението ѝ към него вчера. Тя се изчерви леко, но не сведе поглед от лицето му.

— Моля те! — настоя тя.

— Е, добре — отвърна Джедидая толкова тихо, че само тя можа да чуе думите му — след като го казваш така хубаво, малко момиче, как да откажа?

Джесика го погледна изненадано. Думите му ѝ напомниха за непознатия... После сви рамене и влезе в хотела.

Половин час по-късно Джесика разрови за кой ли път вече храната в чинията си и накрая я отмести с въздишка настрана. Идеята да покани Джедидая на обяд не се оказа особено добра. Напрежението на масата сви стомаха ѝ на топка и тя едва можа да докосне сочния бифтек, който си бе поръчала.

Призна си честно, че не можеше да обвинява изцяло Дейвид. В един от опитите да запълни продължителните мъчителни паузи на масата тя отстъпи пред настояванията му да разкаже какво и бе довело до, както той се изрази, „неговия и на брат му прекрасен град“. Дейвид бе много внимателен, маниерите му бяха безупречни, а възхищението, изписано по лицето му, бе в пълно противоречие с кривите погледи, които Джедидая ѝ хвърляше от време на време.

Разбира се, запази в тайна истинската история за златото. Бе нужно много повече от красиво мъжко лице и дяволито проблясващи очи, за да се измъкне истината от нея. Но симпатията, която излъчваха тези сини очи, когато говореше за желанието си да загърби тъжните спомени на живота си и да започне отново, почти я накара да повярва на собствените си измислици.

Дейвид безуспешно се опита да заговори Джедидая. Планинецът измърморваше някакъв неясен отговор и още по-шумно мляскаше при всяка хапка, която слагаше в устата си.

Джесика го погледна разстроена: той дори бе отказал да махне старата си шапка! Без да обръща внимание на погледа ѝ, Джедидая изтри уста с ръката си, дръпна ленената салфетка от врата си и се отпусна назад с въздишка.

— Много е вкусно — заяви той. — Бях забравил вкуса на купената в магазин храна.

— Господин, ъ... Джедидая — изрече Дейвид с измъчен глас. — Салонът за хранене към един хотел едва ли може да се нарече магазин.

— Същата работа — сви рамене Джедидая. — Продава храна, която човек няма нужда сам да убива или да хваща в капан, храна, купена в магазин.

Джесика прехапа устни, но не можа да сдържи смеха, когато Джедидая внезапно ѝ намигна. Чу примирената въздишка на Дейвид и бързо се опита да прикрие усмивката си със салфетката.

Дейвид вдигна ръка и Рони веднага застана до масата им.

— Искаме четири от онези вкусни ягодови сладкиши, Рони — поръча със заповеднически тон.

— О, Дейвид, не — отказа Джесика. — Не мога да сложа нищо повече в устата си.

— Говори за себе си, Джес — обади се Нед. — Обзалагам се, че двамата с Джедидая имаме достатъчно място за по един ягодов сладкиш.

— Правилно — обади се и планинецът.

— Четири, Рони — повтори поръчката си Дейвид.

— Да, сър — отговори жената и се отдалечи от масата им.

— Бедната Рони — въздъхна Джесика, като я проследи с поглед. — Чудя се защо сервира при многобройните си други задължения. Това е работа на Елоиз.

— Не си ли чула, Джесика? — запита Дейвид. — Не, сигурно не си, ти си новодошла в този град и едва ли си в течение на местните клюки: когато се случи нещо, независимо дали добро или зло, клюката го разпространява из целия град с бързината на горски пожар.

Джесика забеляза, че Джедидая изправи внезапно гръб.

— Какво ѝ се е случило? — запита той бързо.

— И ти ли я познаваш, Джедидая? — запита Дейвид изненадано. Планинецът бързо сведе поглед.

— Не съм. Тук съм отскоро. Но познавах жена със същото име, това е всичко.

— Надявам се, че жената, която познаваш, има по-добра съдба от нашата бедна Елоиз — въздъхна тъжно Дейвид. — Била е открита мъртва в стаята си в пансиона тази сутрин.

— О, не! — извика Джесика. — Снощи ни сервира вечерята и изглеждаше съвсем добре. Как е възможно да се разболе и да умре толкова бързо?

— Не става въпрос за болест, скъпа моя — поклати глава той... — Някой я е убил.

Въпреки че почти не познаваше Елоиз, Джесика пребледня и стомахът ѝ се преобърна от ужас. Снощи младата жена сияеше от щастие.

Как е възможно животът ѝ да бъде прекъснат така жестоко? Сега вече разбра причината за мрачното лице на Рони, когато я видя

сутринта. Тогава обаче бе прекалено заета с мисли за банката и парите, които очакваше, за да задава въпроси...

— Знае ли се кой е направил това? — запита тя.

— Носят се разни слухове... — отговори Дейвид. Замълча, когато Рони се върна и постави пред тях поръчаните сладкиши.

Преди да се отдалечи, Джесика хвана ръката ѝ.

— Съжалявам, Рони. Дейвид току-що ми каза за Елоиз.

— Тя... — гласът на Рони потрепери, но тя пое дъх и изправи рамене. — Беше добро момиче, Джесика — продължи тя по-спокойно. — Бе с мен повече от три години. Като дъщеря ми беше...

— Има ли семейство? — запита Джесика.

— Никакво — жената тъжно поклати глава. — Беше сираче. Родителите ѝ загинали при ножар в ранчото си... Но двамата с Тобаяс щяха да се женят следващата седмица и тя отново щеше да има семейство...

— Тобаяс? А, да, годеникът ѝ.

— Чудесен млад мъж е... Не зная дали някой му е казал за случилото се. Живее със сестра си, която не може да говори, в доста отдалеченото си ранчо и не е лесно да се стигне дотам...

— Но някой трябва да му каже! Тя му е годеница и той сигурно ще иска да се погрижи за погребението ѝ...

— Джесика — намеси се Дейвид. — Това не е твой проблем. Сигурен съм, че шерифът вече е изпратил някого до ранчото на Джексън.

— Двамата с Бъстър ще се погрижим да бъде погребана прилично, Джес — обади се Рони. — Вече сме поръчали ковчег. Религиозната служба ще бъде след два дни. Ще се опитаме да съобщим на Тобаяс, за да може и той да дойде.

Джесика скочи на крака и отблъсна стола си назад.

— Връщам се при шерифа, за да се уверя, че веднага ще изпрати някого до ранчото. Тобаяс няма да прости на никого от вас, ако не му съобщите още днес. Задължение на шерифа е да информира веднага семейството на починалия при такива случаи.

— Но, Джесика — Дейвид също стана от стола си. — Този въпрос не те засяга.

— Смъртта засяга всички, Дейвид — заяви тя хладно. — Изненадана съм, че мъж, който изглеждаше така загрижен за загубата

на малко храна и два коня, може да посрещне спокойно такава вест.

— Съжалявам, Джесика — каза Дейвид и смирено наведе глава. — Единственото обяснение на реакцията ми е, че желая да прекарам още малко време в твоята компания. Аз наистина искам да ти помогна да разрешиш проблемите си.

Нед и Джедидая също станаха. Джесика трепна леко, когато планинецът хвана с рязко движение стола си, за да не падне.

— Моите проблеми могат да почакаат, Дейвид — заяви тя. — Някои неща са по-важни. Може би ще се срещнем отново — благодаря ти за обяда — подаде му ръка, Дейвид я стисна здраво и я задържа за секунда в своята.

— Непременно ще се видим отново, госпожице Джесика Калагън. Можеш да разчиташ на това.

— Щом като казваш така, Дейвид — отговори тя и освободи ръката си. — Благодаря ти и за готовността да ми помогнеш. Но аз не виждам друг изход, освен да се върна в Уайоминг и да уредя нещата там. Сбогом.

— Сбогом засега, Джесика — измърмори той, когато тя му обърна гръб.

Когато излязоха от хотела, Джедидая стисна ръката на Джесика и я обърна към себе си. Тя бе изумена от студената тъмна бездна на очите му.

— Ти нямаш нужда от мен точно сега, госпожице — заяви той. — Ако ми кажеш къде да те намеря, ще бъда там, щом се приготвиш за път.

Джесика отдръпна ръката си и неволно разтърка мястото, където я бяха стиснали пръстите му.

— Тъ... Аз...

— На около миля от града ни чакат няколко мъже. До поточе в подножието на хълм — намеси се Нед. — Предполагам, че ще бъдем там утре сутринта.

Джедидая кимна и се отдалечи с бързи крачки.

Нед гледа замислено след него известно време, преди да се обърне към Джесика, която го дърпаше за ръкава.

— Бяхме тръгнали да говорим с шерифа, Нед.

— Забрави ли?

— Да. Да не губим повече време.

Нед вървеше до Джесика и поклащаше учудено глава. От месеци не я бе виждал така загрижена за нещо друго, освен за собствените си проблеми, въпреки че обикновено не бе такава. Много бедни семейства в Уайоминг се бяха радвали на щедростта ѝ. Мати никога не знаеше колко деца, събрани от улиците и полето, ще намери на вечеря — добре че винаги имаше достатъчно храна. По дяволите, Джесика бе носила всеки ден на училище по цяла кошница за пикник, пълна с лакомства, и никога не бе върнала дори и една ябълка обратно! А колко пъти някое момиченце се появяваше, облечено в рокля на Джесика... В такива случаи тя заявяваше, че роклята ѝ била омръзнала и т.н.

Трябваше да се сети, че склонността ѝ да помага на бедния, потиснат човек рано или късно отново щеше да се появи. Трагичната смърт на Елоиз и фактът, че шерифът сигурно не си е мръднал пръста да изпрати съобщение на годеника ѝ, бяха разгневили и него.

Не можеше да не се безпокои обаче и за този неин най-последен кръстоносен поход, толкова неподходящ по време. Имаше да плаща тази ипотека, а той можеше да приключи проблема само с една телеграма до Мати. Ако направи това, Джесика сигурно ще побеснее, но нямаше да разреши и ранчото ѝ да бъде включено към вече доста дългия списък на загубите, които се струпаха на крехките ѝ рамене през последните две години.

Не бързаше обаче да напусне Бейкърс Вали. Съдбата бе им подхвърлила още нещо — Джесика все още не знаеше това. В главата му се бе загнездило подозрение... Не бе забравил обещанието, което бе направил пред себе си преди години. Смъртта на Пийт не го освобождаваше от задължението му към стария планинец, на когото дължеше живота си.

Когато спряха пред вратата на шерифа, Нед отново хвърли поглед към улицата, но не видя и следа от Джедидая.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Джесика се наведе над бюрото на шерифа с гневен блясък в очите.

— Може и да не съм жителка на този град, шериф, но съм гражданка на Съединените щати и редовно си плащам данъците! Имам пълното право да настоявам да изпратите човек да съобщи на бедния младеж, че годеницата му е мъртва!

— Кого да изпратя, госпожице Калагън? — шерифът спокойно опря стола си на стената и това вбеси Джесика още повече. — Един от моите хора разследва убийството, за което говорите, вторият търси конете ви по ваше и на господин Бейкър настояване.

— О, щях да изчакам, ако ни бяхте обяснили нещата тази сутрин — възкликна гневно тя. — Мили боже, нима загубата на два коня и малко храна могат да се сравнят със загуба на човешки живот?

— Не правя сравнения, госпожице Калагън. Обяснявам ви само защо не мога да изпратя никого до ранчото на Джаксън.

— А защо сам не отидете, шериф?

Краката на стола удариха с трясък пода.

— Не желая да ходя в ранчото на Джаксън — заяви той сърдито. — По-скоро адът ще се вледени, отколкото аз да отида там, за да информирам Тобаяс Джаксън за каквото и да било!

— Трудно ми е да приема това отношение. Особено след като получавате част от данъците, изплащани от Тобаяс, като заплата!

— Джаксън не живее в моя район — сви рамене шерифът. — Ранчото му е зад граничната линия.

Загубила търпение, Джесика едва не удари с юмрук по бюрото му и почти съжали, че не бе настояла Дейвид Бейкър да я придружи. Това упорито магаре очевидно изпълнява само закона на Бейкър в Бейкърс Вали!...

— Дайте ми карта за пътя към ранчото — заповяда тя. — Ще отида сама.

— Това не е път за жена. Може да попаднете на нещо, за което не сте подготвена.

— Рони каза, че сестрата на господин Джаксън живее там с него. Сигурно язди от време на време до града.

— Грешка — поклати глава шерифът. — Не е била в града повече от година. Откакто... ъъ... откакто онемя.

— Рони ми каза, че тя просто не говори.

— Не по врат, а по шия — измърмори шерифът.

— Не е така и съм сигурна, че брат ѝ не би ви разрешил да говорите така за сестра му.

— Няма значение какво мисли той. За мен е едно и също. Не ми пука какво мисли за мен Тобаяс Джаксън!

Джесика грабна молив от бюрото и му го подаде.

— Тази размяна на любезности няма да ни доведе доникъде, шериф. Картата.

— Ще ви се наложи да яздите не по-малко от три часа по труден, насечен терен — предупреди шерифът, но взе молива, примъкна към себе си съобщение за избягал затворник от купа подобни листовки на бюрото си и се залови да чертае на гърба му, като не се сдържа да изругае приглушено.

* * *

Изглежда, шерифът нямаше да се окаже прав. Когато най-сетне тръгнаха, отначало минаха през красива местност. Джесика нервничеше за закъснението, но не можеше да не се съгласи, че трябва да купят храна за мъжете от смесения магазин за поне още два дни: трябваше да имат нещо за ядене, докато тя реши какво ще прави. Настояването на Нед да плати покупките я засегна дълбоко, но нямаше избор.

Джесика реши да не моли Бъстър да я пусне в някоя стая в хотела да смени дрехите си — не можеше да му плати. Рони сигурно би могла да ѝ помогне, но тя предпочете да накара Нед да пази отвън, докато се преоблече до яслите в конюшната.

Сега погледът ѝ се рееше над обширните пространства, покрити с трева и диви цветя, и се наслаждаваше на слънчевите лъчи, които

галеха раменете ѝ. Чудесна трева за говедата ѝ! Стигаше до коленете на конете и леко се люлееше от вечерния ветрец. Той носеше приятни ухания: на трева, на билки, на дъхави диви цветя... Джесика затвори очи и пое дълбоко дъх.

Конят ѝ внезапно спря и тя отвори очи. Нед бе спрял коня си на пътеката.

— Хиляди дяволи — възкликна той.

— Нед, ще се преместиш ли най-сетне? Нищо не виждам.

Нед дори не ѝ отговори, само поклащаше глава. Джесика сърдито подкара коня си напред и го заобиколи. В следващия миг застина на седлото си, отпусна юзди и от изненада неволно отвори уста.

После с радостен вик дръпна юздите и коленете ѝ се забиха в тялото на животното, за да го пришпори напред. Конят задърпа глава, Нед протегна ръка и хвана юздите, без да обръща внимание на гневния поглед на Джесика. Всичко това стана за секунди...

— Пусни ме, Нед! Там са Синабър и товарният ни кон!

— Старите ми очи виждат не по-зле от твоите, Джес. Твоят жребец се движи между двама ездачи и не ми изглежда особено щастлив. Най-добре е да се опитаме да разберем защо конете ти са с тези двамата и тогава да действаме.

Вятърът отнесе миризмата на Джесика до Синабър, той вдигна глава и високо зацвили. Опита се да се изправи на задните си крака, но въжетото, с което бе вързан към седлото на единия от ездачите бързо го върна обратно на земята. Тя с изненада видя по-дребният от ездачите да го гали, докато конят дърпаше с бърни дрехите на гърба му.

Нед отпусна юздите на коня и издърпа пушката си от калъфа, прикрепен към седлото му. С мрачна усмивка Джесика също измъкна пушката от седлото, което бе взела от Патчис.

Спомни си обещанието на тайнствения непознат. Някой трябва да е откраднал Синабър и от него. За разлика от Нед, който небрежно постави пушката пред себе си, Джесика веднага я вдигна до рамото си. Точният ѝ изстрел смъкна шапката от главата на по-едрия ездач.

Двамата веднага спряха и скочиха от конете си във високата трева. По-едрият удари задницата на коня си и животните се разпръснаха, като повлякоха със себе си Синабър, все още вързан към седлото на единия от тях.

— Божичко, Джес! — заръмжа Нед до нея. — За какъв дявол направи това?

— Взели са ми коня, не виждаш ли? И аз смятам да си го върна обратно.

— Не ти ли мина през ума, че е възможно да ти го водят?

— Не, признавам. Мислех си...

Залюляната трева показваше пътя на двамата ездачи; те успяха да припълзят до голяма скала и да се скрият зад нея. Секунда по-късно Джесика разбра, че с Нед са в неизгодна позиция — напълно открити за куршумите им.

— Хвърлете пушките си! Веднага! — извика мъжки глас.

Нед погледна безпомощно Джесика и хвърли пушката си в тревата.

— Хайде, Джес — подкани я той, когато забеляза колебанието ѝ.

Тя пусна пушката си до коня.

— И пистолета също! — изкомандва гласът иззад скалата.

Нед въздъхна и измъкна пистолета си от калъфа, прикрепен към седлото. Той обикновено избягваше това оръжие, но след онази паметна нощ, когато срещата с призрачните нападатели го бе заварила без пушка, реши да прикрепва към седлото си и пушка, и пистолет. Вдигна пистолета си така, че мъжът отсреща да го види добре, и го хвърли в тревата до пушката си.

— Господине! — извика Нед. — Не искахме да ви причиним зло! Работата е там, че двата коня с вас принадлежат на тази дама тук! Ние само си ги искаме обратно.

— Приближете се! — заповяда гласът. — Искам да виждам ръцете ви!

Нед протегна напред ръце и смушка коня си.

Конят на Джесика се спъна и тя посегна към юздите. В същия миг пред краката на животното се заби куршум и то рязко скочи настрана. Тя изпищя и се опита да се хване за гривата му, но не успя и падна в тревата.

Изад скалата се понесе друг писък, но Джесика не го чу. Не се удари много благодарение на гъстата трева. Ударът при падането изкара въздуха от дробовете ѝ. Ушите ѝ запищяха.

Нед погледна бегло към скалата и бързо скочи от коня си. Подребният от двамата ездачи се затича към тях. Той се убеди, че

тичащата към тях женска фигура не носи оръжие и съсредоточи вниманието си върху Джесика.

Внимателно повдигна главата ѝ. Грубата му ръка ласкаво галеше бузата ѝ, докато тя се мъчеше с широко отворени ужасени очи да си поеме дъх.

— Спокойно, Джес — повтаряше той. — Ще се справиш, знам. Спокойно.

Джесика пое най-сетне въздух и шумно го издиша.

— О, махни това нещо настрана, Елайъс! — прозвуча съвсем наблизно раздражен женски глас.

Нед вдигна очи нагоре и видя дребната жена да отблъсква цевта на пушка, насочена към него и Джесика.

— О, боже! — възкликна тя и хвърли ядосан поглед към мъжа. Коленичи бързо до Нед и посегна да погали Джесика по косата.

— Толкова съжалявам — въздъхна тя. — Не сме искали да се нараните... Защо ви бе да стреляте?

Кафяви очи се срещнаха със зелени и Джесика усети, че харесва тази жена. Усмихна се смутено и седна.

— Нищо ми няма, ударът само изкара въздуха от дробовете ми. Съжалявам за стрелбата, но толкова дълго търсих Синабър... Изстрелът бе само предупредителен.

— Мога да се закълна в това — заяви Нед. — Тя е способна да улучи репей от задника на кон, без да засегне и косъм от него — дори когато галопира приведена над коня си... Никой не може да се сравни с нея! — гордо завърши той.

— Предупреждението ви съсипа шапката ми — каза мъжът строго.

Жената тихичко се засмя.

— Признай си, яд те е, че една жена може да стреля така. Засегната е мъжката ти гордост, нали? — нейната шапка висеше на врата ѝ и червеникавозлатистите ѝ къдрици проблясваха. Жената се усмихна и подаде малката си ръка на Джесика. — Казвам се Айдалий Морган — каза тя, когато Джесика прие това предложение за прошка и приятелство. После погледна към мъжа, който продължаваше да стои на няколко крачки настрана все още с пушка, готова за стрелба.

— А този подозрителен глупак е Елайъс Джант. Елайъс, моля те, престани да ги заплашваш с тази пушка! Те няма да ни нападнат.

Нед се изправи бавно и протегна ръка на Елайъс.

— Извинявайте, господин Джант — каза той. — Казвам се Нед Даниълс. Ние не сме въоръжени. Видяхте, че си хвърлихме пушките.

Мъжът премести своята в лявата си ръка с насочена към земята цев. Стисна здраво ръката на Нед и устните му трепнаха леко, когато погледна надолу към Джесика.

— Не вие ме безпокоите, господин Даниълс.

— Простете й, господин Джант. Знаете колко прибързани понякога са действията на младите. Освен това много повече години, отколкото ми се иска да си спомням, за хората съм Нед, не господин Даниълс.

— Нед! — възкликна изненадано Джесика. — Не съм и предполагала, че знаеш думата „прибързано“.

— Ти не знаеш много неща за мен, Джес — отговори Нед, като се върна към провлаченото изговаряне на гласните, характерно за каубоите. — Елайъс, представям ти госпожица Джесика...

— Калагън — довърши Айдалий вместо него. Джесика пое протегнатата ръка на Нед и се изправи.

— Предполагам, че и двамата сте от Бейкърс Вали — каза тя. — Изглежда, целият град знае името ми, въпреки че пристигнах едва вчера.

— Градът не е толкова голям — сви рамене Айдалий. Зелените й очи внимателно оглеждаха Джесика. Чудеше се каква е връзката на Стом с тази красива жена. — Новините бързо се разпространяват. Какво правите тук?

— Отиваме в ранчото на Тобаяс Джаксън — отговори Джесика.

Айдалий ахна. Елайъс наруши неловката пауза.

— Тобаяс не обича посетители. Имате ли някаква работа с него?

Джесика се вгледа по-внимателно в Елайъс: той бе малко по-висок от нея, с гъста кестенява коса, правилен нос, пълни устни, сега силно стиснати, волева брадичка. Впечатлиха я очите му — странни, сребристосиви очи, обградени от гъсти мигли.

— Аз... ние... — едва успя да откъсне поглед от него и да се обърне към Айдалий. — Ние... нямаме работа с господин Джаксън — обясни тя най-сетне. Сега, когато не й се налагаше да се бори с магнетичната сила на тези сребристосиви очи, гласът й стана по-

уверен. — Само му носим съобщение. Щом сте от Бейкърс Вали, сигурно знаете за Елоиз.

Ръката на Айдалий неволно се вдигна към гърлото ѝ.

— Елоиз? Не. Моят... къщата ми е на края на града и аз обикновено не виждам никого до вечерта. А днес следобед двамата с Елайъс бяхме на езда. Какво се е случило с Елоиз?

Болката в очите на Айдалий стегна гърлото на Джесика. Погледна безпомощно към Нед навреме, за да забележи многозначителния поглед, който той хвърли на Елайъс.

Той веднага се приближи до Айдалий, обгърна раменете ѝ с ръка и още повече засили ужаса в очите ѝ. Още преди Нед да проговори, тя вече ридаше, притиснала глава към гърдите на мъжа до нея. Малкият ѝ юмрук удряше по тях и когато отдръпна глава, за да поеме дъх, втренчила отчаян поглед в Елайъс, по лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Защо? Защо Елоиз?

— Недей, скъпа — опитваше се да я успокои Елайъс, пръстите му нежно галеха мокрото ѝ лице. — Ще ти прилошее, ако плачеш така.

— Но Елоиз! — възкликна Айдалий с разкъсващо сърцето ридание. — Тя не е направила зло на никого!... И какво ще стане с Прудънс сега? О, Елайъс, сега Тобаяс няма да допусне никого при нея. Той ще я държи погребана в това проклето ранчо!

Елайъс нежно покри устата ѝ с длан.

— Шт. Ще говорим по-късно, скъпа. Трябва първо да му съобщим.

Джесика избърса сълзите си, пристъпи към Айдалий и докосна леко ръката ѝ.

— Тръгнали сме да му кажем, Айдалий. Накарах шерифа да начертае карта на пътя до ранчото му. Не се безпокой. Ще му съобщим навреме за погребението. Рони го урежда — тя ще изчака до вдругиден.

Айдалий отстъпи от Елайъс и измъкна носна кърпичка от джоба на полата си. Избърса очите и лицето си, изсекна се и това като че ли я успокои.

— Отивам с тях, Елайъс — заяви тя.

— Но, Айдалий — прошепна той, — твоето присъствие само ще влоши нещата. Той няма да те допусне близо до себе си.

— Много вероятно е да не допусне и тях близо до себе си — тя посочи с глава Джесика и Нед.

— Аз ще отида — заяви Елайъс. — Може би ще бъде по-лесно за него да чуе за случилото се от мен. Всъщност... — сребристият му поглед обгърна Джесика и Нед. — Всъщност мисля, че ние, тримата, трябва да тръгваме. Сигурно ще ни е нужно доста време да се доберем до него, за да му кажем.

— Но, Елайъс, ако Джесика може да...

— Тя умее да борави с пушка, както ти самата изтъкна преди малко — прекъсна я мъжът. — А ти не можеш да разграничиш единия край на пушката от другия.

— Чакай малко, Елайъс — намеси се Нед. — Ако има опасност някой да бъде наранен, ще отидем само двамата с теб. Не искам Джес да бъде излагана на опасност.

В този миг пронизително изцвили кон и Джесика видя Синабър. Бе успял да се измъкне от примката и сега мятеше глава, червената му грива и кичурът на челото му се развяваха на вятъра. Джесика извика радостно и изсвири с два пръста.

Минута по-късно Синабър стоеше спокойно до нея, а тя притискаше буза към главата му, галеше копринената му кожа.

— О, чудесно е, че си пак при мен, момчето ми — шепнеше тя и Синабър ѝ пригласяше с леко цвилене.

После Джесика отстъпи назад и се обърна към Нед.

— Идвам с тебе, Нед — заяви тя решително и вдигна ръка, когато той се опита да протестира. — Рони каза, че сестрата на господин Джаксън не може да говори. Тя ще е съкрушена, ако обича и държи на Елоиз.

— Обича я — потвърди Айдалиий.

— В такъв случай не можеш да ме спреш, Нед — тръсна упорито глава Джесика.

— Джес...

— Моля те, Нед — намеси се Айдалиий. — Елайъс е прав. Бяхме приятели, но Тобаяс вече не ме допуска до Прудънс... Вярвам обаче, че той никога няма да нарани жена. Той няма да бъде в състояние да помогне на сестра си, когато разбере какво се е случило, и тя ще има нужда от Джесика.

— Добре, да дойде с нас — предаде се Нед. — Но преди да стигнем до ранчото на Джаксън, искам да ми дадете някои обяснения. А когато стигнем там, аз ще реша дали Джесика ще влезе с нас или не.

— Съгласен съм — кимна Елайъс и притегли за миг Айдалий в прегръдката си. — Върни се в града веднага щом потеглим.

— Да, връщам се веднага. И тази вечер ще затворя.

— Права си — кимна той и каза на Джесика: — Ако нямаш нищо против, качи се на този твой жребец и ми помогни да прибера нашите коне.

Тя му отговори като се метна върху гърба на Синабър.

* * *

Два часа по-късно Джесика дръпна юздите на коня и се наведе напред, за да огледа малкото ранчо под рида, на който се намираха. И тримата бяха благодарни на дългия летен ден — слънцето все още не бе залязло. Шерифът се бе оказал прав: последните два часа бяха яздили по силно насечен терен, което обаче не намаляваше красотата му, и ездата им би била удоволствие, ако не се налагаше да бързат. Даже Синабър, който обикновено се справяше с всякакъв вид терен, едва изкачи един особено стръмен рид. Джесика с тревога се питаше как ли ще се върнат обратно през нощта.

Сега изчакваше какво ще реши Нед. Знаеше, че той не бе доволен от обясненията на Елайъс, а и тя също.

Елайъс им бе казал, че Тобаяс Джаксън винаги е бил затворен човек, дори и като младеж. Родителите му останали в Бейкърс Вали, вместо да продължат до Орегон, каквото било първоначалното им намерение. Те също живеели много затворено. Начинът им на живот бил доста различен от този на другите хора. Тобаяс ходел от време на време на училище, но след раждането на Прудънс родителите му съвсем се затворили и изградили нещо като защитна стена около дъщеря си: тя можела да излиза извън ранчото само придружена от майка си.

— Когато холерната епидемия отнесе в гроба родителите му — беше казал Елайъс, — Тобаяс пое сам ранчото. Айдалий и Прудънс се сближиха по това време. И двете бяха самотни и няма нищо чудно в

това, че се обикнаха като сестри. Вероятно единственото нещо, за което Прудънс се противопостави на брат си, е приятелството ѝ с Айдалий.

— Защо Айдалий е била самотна? — бе запитала Джесика. — И как са се свързали, след като Прудънс не може да говори?

Сребристосивият му поглед ѝ показва, че е престъпила някакви невидими за нея граници.

— Прудънс можеше да говори както всеки друг до преди година. Не мога да кажа нищо повече, защото не желая да бъда един от тези, които с неразбираемо за мен удоволствие разнищват живота на другите. Тобаяс продаде ранчото същата година и се премести тук. От време на време слиза в града за храна и да се види с Елоиз, разбира се. Айдалий се надяваше, че след женитбата им Елоиз ще може да го уговори да допусне още една жена в ранчото, да помага на Прудънс.

Но Елайъс отказа да разясни причината за враждебното отношение на Тобаяс към него и Айдалий. Достатъчно било да знаят, че началото на тази вражда съвпада с онемяването на Прудънс. Ако двамата с Нед решат да се върнат в града, той ще се опита сам да говори с Тобаяс.

Джесика потупа механично врата на Синабър. Едва сега се сети, че още не го бе попитала защо нейният кон бе с тях. Мисълта за Прудънс отново измести настрана въпроса ѝ за Синабър. „Бедната жена“ — каза си тя и поклати тъжно глава.

Сега наблюдаваше от височината, на която бяха застанали, сивата пола на същата тази жена да се увива около краката ѝ, докато прекосяваше двора на ранчото под тях. Крехката ѝ фигурка се олюляваше от тежестта на голямо дървено ведро. Джесика си спомни, че Елайъс я наричаше непрекъснато „момиче“ — тази дребна фигура вероятно наистина бе на младо момиче. Твърде отдалечени бяха, за да се различи лицето ѝ или да се определи възрастта ѝ, но улови блясъка на тъмните ѝ къдрици. Младата жена остави ведрото на най-горното стъпало и се изправи с ръка на кръста. После изкачи стъпалата и изчезна в къщата. До ушите им достигна звукът от затръшването на вратата зад нея.

Елайъс се обърна към Нед и седлото му проскърца.

— Е, какво решавате? Ще бъде много по-лесно да слезем долу, докато е светло — ако, разбира се, се решавате да слезете в ранчото.

— Не съм съвсем сигурен — въздъхна той. — Може да се окаже по-лесно да слезем, когато се стъмни, и да ги изненадаме. Трябва да сме сигурни, че този Джаксън няма да ни нападне, преди да му кажем за какво сме дошли.

— Искаш да кажеш да го хванем и да го вържем? — запита Елайъс.

— О, не говорете глупости! — обади се нетърпеливо Джесика.

Острият звук от освободен предпазител ги смрази.

— По-добре се вслушайте в дамата — обади се студен глас зад тях. — Изненадах ви аз, не вие! Не искам да чуя нито дума от лъжливата ти уста, Елайъс Джант. Вдигнете ръцете си.

Нед погледна предупредително Джесика. Мъжът наистина ги бе изненадал и тя нямаше никакво намерение да рискува живота им, като не се вслуша в заповедите му.

— А сега — продължи гласът, — обърнете конете си и се върнете там, откъдето сте дошли. Днес един път вече защитих земята си от неканен посетител и без колебание ще направя същото и сега.

— Добре, Тобаяс — каза Елайъс. — Не виждам как ще изпълним заповедите ти — как ще насочваме конете си с ръце във въздуха? Ако ги смушкаме, те ще се втурнат напред и ще се спрат едва в двора на ранчото ти.

Последва кратка тишина и Джесика бе обхваната от пристъп на смях, за който нямаше логично обяснение — гласът на мъжа зад тях даваше ясно да се разбере, че не се шегува. И все пак не можеше да не си представи ужасения му поглед след думите на Елайъс. Не можа да съдържа смеха си.

— Млъкни! — изрева мъжът отзад. — В това няма нищо смешно!

Раменете на Джесика леко потрепваха и тя с усилие задържаше ръцете си вдигнати над главата. Искаше ѝ се да ги притисне към устата си и да спре напирания смях, но не смееше да рискува.

— Извинявайте, господин Джаксън — каза тя, когато успя да се овладее. — Предполагам, че смехът ми е само резултат от женска истерия. Но, моля ви, изслушайте ни! Дойдохме тук, за да ви кажем за Елоиз.

Настъпи дълга тишина, преди най-сетне мъжът да промълви името на любимата си. Отново остро прозвуча прещракването на

предпазителя, когато се върна обратно на мястото си, и Джесика търпеливо изчака заедно със спътниците си да им бъде наредено да се обърнат.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Когато най-сетне се обърна с лице към Тобаяс Джаксън, Джесика се запита дали жената, която бе видяла в двора на ранчото, е наполовина толкова красива като брат си. Косата му имаше същия цвят, но неговата бе по-къдрава, а гъстите му мигли обграждаха големи кафяви очи. Мускулестото му тяло говореше за зрелостта на годините му.

В очите му се четеше напрегнато недоверие и ясно предупреждение. Той продължаваше да държи пушката си насочена срещу тях, с ръка близо до предпазителя.

— Какво имате да ми казвате за Елоиз, Елайъс? — запита той рязко, но гласът му като че ли бе поомекнал.

— Тобаяс, не... не знам как да започна. Приятелю мой....

— Вече не съм ти приятел, Елайъс — изръмжа Тобаяс. — Казвай, каквото имаш за казване, и напусни земята ми. После ще отида при Елоиз и ще проверя дали си казал истината.

— Няма да е толкова лесно, Тобаяс — тихо каза Елайъс. — Тя е мъртва. От тази сутрин.

Сърцето на Джесика се сви, когато видя очите на Тобаяс. Ясно бе, че бе повярвал: раменете му се отпуснаха и той наведе глава, за да прикрие болката си. Пушката се изплъзна от пръстите му.

— Как? — запита той със задавен глас.

— Тобаяс... тя... тя...

Тобаяс вдигна глава и впи в Елайъс изпълнени със сълзи очи.

— Говори! — заповяда му той.

— Убита е. Открили са я мъртва в стаята й тази сутрин.

— Не! Не е истина! Елайъс, моля те... Каж ми, че това е само жестока шега!...

Той поклати глава и младият мъж пред него се сви на земята, притиснал глава към коленете си. Колебливо пристъпи напред, но в следващия миг спря. Когато обаче тялото на Тобаяс се разтърси от ридания, Елайъс коленичи до него и обхвана с ръка раменете му.

Тобаяс за миг се отпусна в ръцете му, но после се отдръпна рязко и стана на крака.

— Трябва... да кажем на Прудънс.

— Точно затова доведох госпожица Калагън — Елайъс се обърна и посочи Джесика и Нед. — Помислих си, че Прудънс може да има нужда от жена до себе си. Айдалий също искаше да дойде, но...

— Не я искам тук! — изрева Тобаяс. — Няма да ѝ разреша да се доближи до сестра ми и да се радва на скръбта ми! Стига ми и това, че ти си тук.

— Знаеш, че Айдалий няма да се радва на скръбта ти, Тобаяс. Но ти сигурно никога няма да повярваш в това.

— Никога! — гневно потвърди той. — Освен това тя самата също ще има за какво да скърби от днес нататък и едва ли ще може да мисли и за чуждите скърби.

— Какво искаш да кажеш? — Елайъс бързо стисна ръката му.

Тобаяс се освободи с рязко движение от него и го погледна яростно.

— Онзи негодник дойде тук. Чух, че е избягал от затвора и реших, че Господ ме обича. Но сега разбирам, че той няма да ми позволи да се радвам на моето отмъщение за честта на сестра ми. Отнел Елоиз... Всичко си има определена цена, нали? Но ако знаех, първо щях да го пребия с камшика си и едва тогава да го убия.

— Сорм! Господи, Тобаяс! Не искаш да кажеш, че Сорм е бил тук?

— Трябваше да се приближа повече, за да съм напълно сигурен в изстрела си — продължи студено той. — Но не можах да се въздържа да не стрелям, когато го видях в двора с Прудънс. Беше я хванал с ръце — същите ръце, с които я бе държал в покорство преди... Не можех да рискувам — как да го оставя отново да я изнасили?

— Тобаяс, Сорм не...

— Да! Така казахте тогава двамата с Айдалий! — изкрещя Тобаяс и гневно отметна глава назад. — И непрекъснато повтаряте това. Но съдът доказва, че и двамата лъжете!

— Къде е Сорм сега? Кажи ми или, Господ да ми прости, ще те накарам да ми кажеш! — извика на свой ред Елайъс.

— Твоят приятел — Тобаяс изрече с омраза последната дума — лежи мъртъв някъде наоколо. Едва ли би могъл да се отдалечи много,

дори и да е успял да се качи на проклетия си кон. Търсех тялото му, когато ви забелязах да идвате.

Джесика неразбиращо местеше поглед от единия към другия. Когато Елайъс вдигна юмруци, тя бързо пристъпи напред.

— Млъкнете и двамата! В града има мъртва жена, която заслужава малко уважение от близките и познатите си!

— Ти не разбираш, Джесика — започна Елайъс и отпусна ръце. — Но... и не мисля, че трябва да разбираш — обърна се към Нед. — Трябва да намеря Сторм, докато е все още светло. Ще можете ли да се върнете с Джесика сами в града?

— Аз отивам в ранчото с Тобаяс, за да съобщя за случилото се на сестра му и да я утеша, колкото мога — заяви Джесика.

— Моля ви, госпожице Калагън — обади се Тобаяс с глас, отново изпълнен със скръб. — Ще ви бъда много благодарен, ако направите този жест за мене и за сестра ми.

— Не се безпокойте, Тобаяс. Затова съм дошла чак дотук.

— В такъв случай аз тръгвам — информира ги Елайъс и посегна към юздите на коня си. — Ако не ви намеря в града, ще се върна да ви търся тук.

— Елайъс! — гласът на Джесика го спря, преди да се метне на седлото. — Не се тревожи. Всичко ще бъде наред. Нед може да дойде с теб, за да ти помогне.

— Няма да те оставя сама, Джес — обади се Нед.

— Аз ще се погрижа за нея — обеща Тобаяс. — Честна дума. А вие търсете — така ще науча по-скоро, че на тази нещастна земя е останал един негодник по-малко.

Елайъс не обърна внимание на думите му.

— Ще ти бъда благодарен за помощта, Нед. Уверявам те, че тук Джесика ще бъде в безопасност. Тя може да се върне утре сутринта с тях за погребението.

— Кога? — прошепна Тобаяс.

— Погребението ще бъде вдругиден — каза Джесика. — Рони е поела грижата за него. Сигурна съм, че ще запази стая за теб и сестра ти в хотела, ако решите да останете утре вечер в града.

— Вероятно ще направим точно така — въздъхна Тобаяс и се обърна настрана със скръбно отпуснати рамене.

— Все още не съм съвсем убеден, Джес — каза ѝ Нед, хвана я за ръка и я отведе настрана. — Наистина ли искаш да слезеш в ранчото? Ние всъщност не познаваме тези хора. Не съм и особено сигурен за този Джаксън. Много е невъздържан и ми изглежда опасен за хората около него.

— Нед, не се тревожи. Знаеш, че така трябва да постъпя — тя потупа успокоително ръката му. — Елайъс го познава добре. Айдалий ни увери, че той уважава жените. Прудънс ще има нужда от мен, а точно сега трябва да помогнеш на Елайъс.

— Добре, Джес. Но ако утре сутринта не си в града заедно с тях, ще докарам тук каубоите, бъди сигурна!

— Ще разчитам на това, Нед.

Нед разбра, само кимна и неохотно хвана юздите на коня си.

* * *

Джесика събра жаравата и хвърли сухо дърво върху нея. Сви рамене под памучната нощница, която ѝ бе дала Прудънс. Въпреки умората не можеше да заспи. В главата ѝ се въртяха множество въпроси, на които нямаше отговор. Накрая се измъкна тихо, за да не събуди Прудънс, и седна пред огнището.

Седеше, подгънала крак под себе си, заслушана във веселото прашене на огъня. С другия си крак леко люлееше стола, като го отблъскваше от студения под. Понадигна се да изтегли килимчето, за да увие крака си, но се отказа, въздъхна и отново се отпусна на стола.

Загледа се в ярките пламъци и сълзи замрежиха очите ѝ, когато си спомни как държеше Прудънс в ръцете си, докато младата жена ридаеше на рамото ѝ при новината за смъртта на Елоиз.

Но защо очите на Прудънс бяха вече зачервени от плач, когато влязоха при нея? Това бе един от въпросите, които не даваха мира на Джесика. Сви рамене. Реши, че сигурно е била разтревожена от мъжа, който я бе нападнал, както твърдеше Тобаяс.

Айдалий се оказа права: Тобаяс не умееше да изрази любовта към сестра си. Потупа Прудънс непохватно по рамото. После им обърна гръб, затръшна външната врата зад себе си и не се върна, докато не се стъмни. Съобщи на Джесика, че при изгрев-слънце ще

тръгнат за града и се затвори в една от по-малките стаи в задната част на къщата. Но докато се бе опитвала да накара сестра му да хапне поне малко, Джесика дочу риданията му...

Вратата на спалнята, която делеше с Прудънс, изскърца и младата жена пристъпи към нея.

— О, Прудънс! — възкликна тихо Джесика. — Съжалявам, че те събудих.

От краткото си познанство с младата жена знаеше, че тя разбира всичко, което ѝ се говори. В „разговор“ с нея, Прудънс си служеше със знаци. Сега тя поклати отрицателно глава, придърпа килимчето до краката на Джесика и се сви на него.

— Искаш да кажеш, че не съм те събудила? — запита Джесика. — И ти не можеш да спиш, така ли?

Прудънс поклати потвърдително глава и я погледна.

На Джесика ѝ се стори, че бедното момиче се опитваше да проговори. Но се чу само леко изсумтяване и на лицето на Прудънс се изписаха едновременно отчаяние и решителност. Тя бързо скочи на крака и издърпа едно от чекмеджетата на малкия скрин. Порови в него и накрая се обърна към Джесика с парче въглен и лист хартия в ръка. С усмивка коленичи отново на килимчето и посочи на Джесика да седне до нея на пода.

Щом тя изпълни молбата ѝ, Прудънс постави ръка върху нейната. С показалеца на другата посочи Джесика, после постави разтворена длан върху сърцето си.

Джесика кимна в знак, че е разбрала.

— И аз те харесвам, Прудънс. Въпреки че се познаваме от няколко часа, знам, че ще станем добри приятелки.

Прудънс кимна в знак на съгласие и се залови с хартията и въглена. Нарисува бързо нещо и подаде листа на Джесика.

Внимателно разгледа рисунката в светлината на огъня. Планини. Тези назъбени върхове могат да бъдат само планини или високи хълмове. А между тях и около тях — облаци, от които изскачаха мълнии.

— Разбирам — Джесика я погледна несигурно. — Това е панорамата около ранчото ви.

Прудънс поклати глава, грабна листа и въглена. Този път тя бързо боядиса в черно облаците над планинските върхове. Посочи ги и я

погледна умоляващо.

— Не става въпрос за планините, а за облаците, така ли? Облаците. Те означават нещо...

Тъмна къдрица засенчи лицето на Прудънс, когато тя енергично поклати глава. Да, този път и бе разбрала правилно. Отново посочи с въглена облаците.

Джесика почувства силното желание на младата жена да бъде разбрана и се опита да се съсредоточи. Питаше се какво би направила тя, ако изведнъж загуби говора си. За да разтълкува рисунката започна игра на думи.

— Това са облаци, но ти искаш да ме накараш да видя нещо друго в тях. Има различни видове облаци. Ти ги оцвети. Черни облаци?

Прудънс кимна.

— Черни облаци. Има различни видове черни облаци... Снежни облаци?

Тя поклати отрицателно глава.

— Тогава дъждовни облаци.

Кимна и я погледна с надежда в очите.

— Дъждовни облаци. Те носят дъжд. Дъждът идва понякога като... буря?

Тя закима бързо.

— Буреносни облаци — продължи Джесика. — Прудънс, да не би да се опитваш да ми кажеш нещо за онзи мъж със странното име Сторм, за когото брат ти и Елайъс говореха тази вечер на хълма?

— С... с...

Хвана ръката на Прудънс.

— Не се насилвай. Ако се отпуснеш и непрекъснато се опитваш, отново скоро ще проговориш.

Младата жена кимна и отново докосна облаците на рисунката си.

— Буря. Сторм. Разбирам. Искаш да ми кажеш нещо за Сторм.

Прудънс нарисова пушка, насочена към облаците. Цевта ѝ димеше.

— Да, знам. Брат ти е стрелял в Сторм.

Прудънс кимна, после постави едната си ръка върху нарисуваните облаци, а другата върху сърцето си.

— Ти харесваш Сторм? — възкликна Джесика с недоумение. — Но от брат ти разбрах, че той те бил изна... — не можа да произнесе

ужасната дума. — Тобаяс каза, че Сторм ти е причинил болка — завърши тя.

Прудънс яростно поклати глава.

— Искаш да кажеш, че Сторм не ти е причинил болка, така ли?

Младата жена закима бързо.

— Каза ли на брат си?

Тя наведе глава, посочи с пръст ухото си, после устните си.

— Разбирам. Не иска да те слуша, когато се опитваш да му обясниш.

Очите на Прудънс се изпълниха с болка. Посочи отново Джесика, докосна с пръст сърцето ѝ, после посочи към себе си. Отчаянието в погледа ѝ бе заместено от новия въпрос и очакване за отговор.

— Разбирам. Да, харесвам те и съм твоя приятелка. Ако има начин, ще говоря с брат ти и ще се опитам да го накарам да разбере. Ще се опитам да говоря вместо тебе.

Прудънс се наведе напред и я прегърна, преди да се изправи. Посочи към вратата на спалнята.

— Да. Ти сега си легни — каза ѝ тихо Джесика. — Аз ще дойда след малко.

Прудънс посочи главата ѝ и разшири очи.

— Не, няма да забравя. Обещавам ти.

Когато тя влезе тихо в спалнята, Джесика остана известно време загледана във вратата. „Не виждам обаче как ще успея да вкарам нещо в упоритата глава на този инат, брат ѝ — мислеше тя. — Но обещах да се опитам и ще се опитам.“

Обърна се и се втренчи в огъня. В какво точно се бе навряла? Имаше си ранчо в Уайоминг, за което трябваше да се грижи, ранчо, което баща ѝ бе извоювал от прерията със собствените си ръце; ранчо, върху което господин Олсън ще сложи ръка след по-малко от три седмици...

Двамата с Нед бяха дошли в тази красива земя да търсят златото на чичо Пийт. Той твърдеше, че е заровено в края на пътя, отбелязан на картата. Имаше нужда от това злато, за да може да възстанови стария ред на живота си...

Видя отново пред себе си кафявите очи на Прудънс, изпълнени с доверие към нея. Нима бе възможно да обърне гръб на тази крехка

жена-дете? Тази нощ тя даде на Джесика цялото доверие, заровено дълбоко в душата ѝ след ужаса на изнасилването ѝ... Трябваше да ѝ помогне.

А злото, което бе сторено на мъжа със странното име Сорм? Тобаяс бе споменал съд и бягство от затвор. Изглежда, той е бил осъден за нещо, което никога не бе извършил. Какво правеше Сорм, който и да е той, отново тук, на това място, където всички сигурно бяха настроени срещу него и го търсеха?

Дали не бе попаднала на двама влюбени, чиято любов бе преследвана от обстоятелствата и отречена от обществото? Може би двамата се опитваха да се борят за любовта си, независимо от всеобщото отрицание? Но ако е така, защо не избягат някъде? Ако тя бе на мястото на Прудънс, а мъжът, когото обича, бе мъж като...

Джесика трепна и бавно обърна глава. Нещо дращеше по вратата. Вероятно някое диво животно — нали бяха високо в планината. Но когато погледна открития прозорец, можеше да се закълне, че видя глава, която бързо се скри.

Джесика бавно се изправи, успокои люлеещия се стол, в който се блъсна, и се огледа за някакво оръжие. Пушката ѝ бе останала в калъфа на седлото. Видя ръжена, грабна го и пристъпи към вратата. Босите ѝ крака потръпнаха от студения дървен под.

Спря за миг до вратата, за да си поеме дъх, после изтегли резето и едновременно с това вдигна ръжена над главата си. Вратата се отвори безшумно на добре смазаните си панти и Джесика ахна от изненада.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Шт, Джес. Не викай, за бога.

— Нед! — Тя отпусна ръжена и се втренчи невярващо в дребния мъж, който стоеше на прага, облян от светлината на пълната луна. — За какъв дявол се промъкваш по този начин, вместо просто да почукаш?

— По-тихо, Джес — прошепна той. — Не събуждай Тобаяс.

— Той спи като умрял — зашепна и Джесика. — Но Прудънс спи неспокойно.

— Няма ли да е възможно да си вземеш нещата и да се измъкнеш, без да я събудиш?

— Не знам. Какво става?

— Имаме нужда от помощта ти, Джес. Страхувам се, че онзи мъж е загубил много кръв. Трябва да дойдеш да му помогнеш. Имам разни медицински принадлежности, но с Елайъс не можахме да спрем кръвта му. Знаем, че Мати те научи да лекуваш огнестрелни рани.

— Открили сте мъжа, по когото е стрелял Тобаяс? Открили сте Сторм.

— Така се казва, да. Поне така твърди Елайъс.

— Къде са конете?

— Синабър е все още в ограденото място за добитък. Ще трябва да го хванеш и оседлаеш. Знаеш, че не ме слуша.

— Чакай ме тук, Нед. Ще се опитам да си взема дрехите, без да събудя Прудънс.

Но очите на момичето се отвориха веднага, щом тя влезе в стаята.

— Шт — каза Джесика, преди да съобрази колко ненужно е това предупреждение. Поклати глава, седна на леглото и хвана ръката на Прудънс.

— Нед се върна. О, забравих, ти още не го познаваш. Той е мой приятел и остана с Елайъс. Познаваш Елайъс Джант, нали?

Очите ѝ заискриха на лунната светлина и на лицето ѝ се появи усмивка.

— Те дойдоха тук с мен, за да ви съобщят за Елоиз — шепнесе Джесика. — Когато брат ти ни каза, че е стрелял по Сторм, двамата отидоха да го търсят. Преди малко Нед ми каза, че са го намерили, но той е ранен и има нужда от помощ. Знам някои неща за огнестрелните рани и Нед настоява да им помогна.

Прудънс бързо седна в леглото и я сграбчи за раменете. Отново се опита да изрече нещо.

— П... П...

— Шт. Да, Прудънс, обещавам ти. Ще помогна на твоя Сторм. Поне ще направя каквото мога. Но сега трябва да ме пуснеш да си взема дрехите и да тръгна. Ще оставя бележка за брат ти на масата и ще пиша, че Нед и Елайъс не са могли да намерят Сторм. Ще... О, той вероятно няма да повярва, че Нед просто се е върнал посред нощ и веднага сме тръгнали за града, но нямам време да измисля по-добро извинение. Ще се видим утре сутринта в града, нали?

Прудънс я прегърна за миг, после скочи от леглото. Смъкна полата на Джесика от пирона, на който висеше, и ѝ я подаде.

Когато тя се облече, момичето още веднъж протегна ръце към нея. Джесика я прегърна и притисна буза към нейната. Секунда по-късно се измъкна от вратата на спалнята с ботушите си в ръка. С облекчение въздъхна, когато вратата тихо се затвори зад нея.

* * *

— Ще можеш ли да го намериш оттук, Джес? — запита Нед. Бяха спрели на билото на един от ридовете, които бяха пресекли на идване.

— Разбира се. Почти сме на половината път до града, а аз винаги съм имала добра памет за терена, по който веднъж съм минала.

— Добре. В такъв случай тук се разделяме. Надявам се, че ще имаме достатъчно време да си свършим работата, докато е още тъмно.

— Сега е около полунощ, Нед. Но ще трябва да побързаш. Не знам как ще вземеш фургон, без някой от града да те забележи.

— Не се безпокоя за това, а как ще се върнем в града.

Нед смушка коня си и я остави сама в тъмнината.

Без да дочака да заглъхне тропотът на копитата, Джесика насочи Синабър надолу по хълма, като се осланяше на усета му да си подбира безопасен път. По-голямата част от трудния за нея минаване терен бе останал зад гърба им и сега тя нямаше защо да се страхува, че конят може да се спъне някъде в обраслата с трева долина, която пресичаха в момента. Не се сдържа да не погледне с благодарност към пълната луна.

Скоро в далечината заблестя светлинка. Когато приближиха, конят ѝ наостри уши и спря, като обърна глава настрани.

— Джесика? Ти ли си?

— Спокойно, аз съм — отговори тя на все още невидимия Елайъс.

Той се измъкна иззад скалата, зад която се криеше.

— Предполагах, че си ти, но исках да бъда сигурен. Побързай, той е до огъня.

Минута по-късно Джесика коленичи до обвитата с одеяло фигура до огъня; трепна, когато разпозна лицето му, и сърцето ѝ се сви. Нощта като че ли замря и с разбиране я обви заедно с мъжа пред нея в пашкул непроницаема тишина.

Сторм! Най-сетне можеше да прибави име към лицето, което упорито я преследваше в сънищата ѝ. Сторм, приятелят на Елайъс, беше мъжът, запалил огън в кръвта ѝ онази паметна нощ, преди да слязат в Бейкърс Вали. Сторм беше мъжът, който я бе спасил от гърмящата змия...

Смъртнобледото лице принадлежеше на мъжа, когото напразно се бе опитвала да забрави. Ръката ѝ неволно погали бледата му буза. Почувства заплашителна студенина и замря, изпълнена с тревога.

„О, боже! — замоли се тя тихо. — Не допускай този прекрасен мъж да умре, моля те, божичко...“

В следващия миг дръпна виновно ръката си. Сторм! Сторм на Прудънс! Мъжът, когото Прудънс обичаше, независимо от омразата на брат ѝ към него. Как можа да допусне да си спомня за чудото, което бе преживяла в ръцете на този мъж, когато той принадлежеше на бедното няма момиче в онази малка стая там!

Лицето ѝ се смръщи. А как той си бе разрешил да я държи така в ръцете си и да я целува по този начин, когато в живота му имаше друга

жена?...

Гласът на Елайъс най-сетне достигна до нея.

— Трябва да побързаме, Джесика. Кръвта му ще изтече...

Стоеше зашеметена от болка и тревога. Когато се опомни, не се съдържа и протегна още веднъж ръка, за да докосне студената му буза. Прекара бавно пръсти през коприната на косата му, за да открие напълно лицето му. Когато отдръпна ръката си, се вгледа учудено в нея: между палеца и показалеца ѝ имаше нещо лепкаво, което тя несъзнателно превърна в малко топче.

— Джесика — гласът на Елайъс най-сетне я върна в действителността.

Избърса бързо пръсти в блузата си и погледна Елайъс.

— Трябва да се извади куршумът. Къде е улучен?

— В рамото. Ето тук. Сега ще ти покажа.

Когато отметна одеялото, Джесика затаи дъх при вида на пропитата с кръв превръзка. Пръстите ѝ трепереха, когато започна да я развързва.

— Такава рана не би трябвало да бъде опасна за живота — мърмореше Елайъс. — Опасно е кървенето. Ако не го спрем, с него е свършено.

— Куршумът е все още в рамото, затова кърви — гласът на Джесика трепереше. — Ако искаме да спрем кървенето, трябва на всяка цена да го извадим.

— Вадила ли си някога куршум?

— Не сама — призна тя. — Помагах на Мати веднъж, когато наш работник се простреля по невнимание. Господи, надявам се да си спомня как точно става това! Имаш ли нож, Елайъс?

— Да, но...

— Трябва да обгориш острието му на огъня. Може да ни се наложи да обгорим тъканта, когато извадим куршума.

— О, боже — простена Елайъс.

Джесика внимателно огледа възпалената, очертана с черно, дупка в рамото на Сторм. Сега кръвта течеше само на тънка струйка, но вероятно кръвотечението щеше да се усили, когато започне да вади куршума... Стомахът ѝ се сви на топка. Надяваше се, че досега не е загубил прекалено много кръв.

— Има ли вода, Елайъс? Ще трябва и ведро.

— Да. Двамата с Нед го почистихме, но кръвта продължи да тече...

Тя се обърна и започна, да рови в чантата с медицински инструменти и лекарства.

— Ето я — подаде на Елайъс сондата за изтегляне на куршуми.
— Постави я във водата и я извари.

Без да му обръща повече внимание, извади шишенце от чантата. Изсумтя гневно, когато усети лекотата му; вдигна го към огъня и установи, че е празно. Пусна го на земята и отново зарови, докато пръстите ѝ напипаха друго шише. С усмивка измъкна кафява бутилка.

— Уиски! И то ще свърши работа. Добре, че е в безсъзнание.

Но в момента, в който изля малко уиски върху раната, Сторм се сгърчи и простена високо. Черни, изпълнени с болка, очи се втренчиха в Джесика. Прехапа долната си устна с бели, равни зъби, опитвайки се да задуши стоновете си.

— Сторм, съжалявам — прошепна тя и постави ръка на бузата му. — Куршумът е все още в рамото ти. Налага се да дезинфекцираме раната, преди да го извадим.

Сторм сложи ръка върху нейната.

— Хубаво момиче — прошепна той едва чуто. — Ти ли си? Или си само призрак?

Джесика се засмя тихичко. Удоволствието, което потече през тялото ѝ само от лекото му докосване, я разтърси до дъно. Как бе възможно да се поддава на подобни усещания само от допира на мъж, който лежи пред нея ранен — може би дори умиращ?

— Предполага се, че ти си призракът, Сторм. Спомняш ли си?

— Спомням си, хубаво момиче. Сигурно си от света на живите... Едва ли ще се озова на небесата, ако съм мъртъв...

— Не говори така. — Елайъс коленичи до тях.

— Познавате ли се? — запита той учудено.

— Познаваме ли се, хубаво момиче? — черните му очи останаха хванати в меката сребриста паяжина на непреодолимото привличане между тях. — Ти, изглежда, си открила моето име... Не трябва ли да науча твоето? — попита той, въпреки че го знаеше много добре.

— Джесика... Джесика Калагън.

— Джесика.

До този миг никой никога не бе произнасял името ѝ с толкова нежност.

— Надявам се, че не те наричат Джес — продължи Сторм. — Това обръщение изобщо не подхожда на моето хубаво момиче.

Тя се засмя разтреперана и освободи ръката си.

— Понякога ме наричат и така. И понякога Джес ми подхожда напълно. А сега не говори, пести силите си. Това, което ни предстои, няма да бъде лесно за нито един от нас.

— Ще си пестя силите, Джесика... Но не мога да обещавам да не мърдам, когато започнеш да дълбаеш за този проклет куршум. Подай ми някакъв къс дърво да стискам между зъбите си.

Елайъс му подаде подходящо парче дърво, като хвърли поглед на огъня.

— Водата ври — каза той на Джесика.

Тя спря ръката на Сторм, който се канеше да постави дървото в устата си.

— Почакай малко — вдигна бутилката с уиски. — По-добре ще бъде да пиеш първо малко уиски.

Когато той не успя да повдигне глава, Джесика пъкна ръка под врата му, за да го подкрепи. Отговори с усмивка на благодарността в очите му и се премести така, че да може да подпре главата му на гърдите си. Поднесе внимателно бутилката към устните му.

— Имаш ли нужда от помощ, Джесика? — запита Елайъс.

— Не. Ще се справя и сама.

Господи, искаше ѝ се да стоят така с часове. Докато го придържаше близо до себе си, я изпълваше сладко, силно, необяснимо чувство... Трябваше да тръсне глава, за да се опомни. Отново вдигна бутилката и настоя той да поеме поне още една глътка.

Сторм изпълни желанието ѝ и се отпусна напълно в ръцете ѝ. Джесика остави бутилката и внимателно го положи на одеялото. Отмести леко черна къдрица, за да открие лицето му и погледна Елайъс.

— Отново загуби съзнание. Така ще му бъде по-лесно.

— Не — прошепна Сторм. — Не съм припаднал, само съм много слаб... Прави, каквото трябва да се направи...

Тя кимна и отново започна да рови в медицинската чанта. Измъкна чисти превръзки и щипци. С тях извади сондата от врялата

вода.

Постави я върху парче чист плат, за да се охлади.

— Искаш ли още уиски?

Той само поклати глава и скръцна със зъби, за да заглуши болката, която го преряза при това движение.

Джесика събра сили и вдигна сондата, но тя бе още твърде гореща и се наложи отново да я остави върху чистите превръзки. Обви бързо дръжката с една от превръзките и, прехапала устни, се наведе над раната му.

След десетина минути, които ѝ се сториха като час, тя се изправи и погледна изненадано Сторм. Очите му, макар и замъглени от болката, бяха широко отворени и пламъците от огъня се отразяваха в абаносовите им дълбини. Той извади бавно парчето дърво от устата си и го задържа в ръка.

— Ще обгаряш ли раната? — запита той с учудващо спокоен глас.

— Не — тръсна тя къдрици. — Като че ли не кърви много. Смятам, че ще мога да спра напълно кървенето със стегната превръзка.

— Чудесно — Сторм хвърли пръчката настрана. — Тогава не се бави. Ще трябва да се махам оттук.

— Ти не можеш да яздиш в това състояние!

— Налага се — отговори той сухо.

— Прав е, Джесика — обади се Елайъс. — Ако не язди поне част от пътя, никога няма да успеем да влезем в града преди съмване.

— Няма да идвам в града!

— Нямаш голям избор, приятелю — каза строго Елайъс. — Няма да те оставя тук ранен и сам. Айдалий жив ще ме одере.

— Не трябва да се връщам в града...

— Знаеш много добре, че никой няма да ни забележи, когато те внесем при нас, Сторм. Стига сме говорили — трябва да тръгваме. Джесика, да го държа ли, докато го превързваш?

— Да. Не съм сигурна дали ездата в това състояние няма да го убие.

— Той е много по-издръжлив, отколкото си мислиш — каза загадъчно Елайъс. — Трябва да бъде, няма друг избор.

След няколко минути Сторм доказа, че той говори истината. Вярно, стъпи на крака с помощта на двамата и Джесика си мислеше, че

никога няма да успеят да го качат на коня, ако петнистият му жребец не бе така добре дресиран. Той веднага изпълни командата му да коленичи на предните си крака. Сторм се облегна на шията му и облекчи Елайъс, който успя да го настани на седлото.

— По-добре ще бъде да ми вържеш краката — едва прошепна Сторм, разтърсен от нетърпима болка. — Не мога да обещаая, че няма да загубя съзнание.

Елайъс върза краката му към седлото, а Джесика разхвърли главните и угаси огъня с остатъка от водата. Няколко минути по-късно тримата потеглиха към Бейкърс Вали.

През следващия час и половина на два пъти вика на помощ Елайъс, който яздеше пред тях. Когато Сторм опасно се накланяше напред или встрани, в желанието си да го подкрепи тя смущаваше Синабър към него, без да съобрази, че жребецът му приема приближаването на нейния като предизвикателство. Но явно нямаше нищо против кобилата на Елайъс и само на него разрешаваше да подкрепя господаря му. Накрая Джесика му предложи да се прехвърли зад Сторм, за да го крепи.

— Не може... — скърцаше със зъби от болка Сторм. — Не може... конят няма да приеме двама души...

— Остана ли малко уиски, Джесика? — запита Елайъс.

Тя измъкна бутилката от медицинската чанта и му я подаде. Сторм с мъка освободи вкопчената си в седлото ръка и отпи от уискито. Отдъхна за миг и повторно надигна бутилката.

— Внимавай какво правиш, драги — предупреди го Елайъс. — Както надигаш тази бутилка, ще се залюлееш от нещо друго.

Конят на Сторм внезапно метна глава назад и Елайъс едва успя да хване бутилката, която раненият изпусна, за да се хване инстинктивно за седлото.

— Някой идва — прошепна Джесика уплашено. Никой не трябваше да ги види, докато се промъкват в града.

— Шт... — вдигна ръка Елайъс. — Слушай.

Джесика погледна напред между наострените уши на Синабър. До ушите ѝ достигна леко дрънколене и скърцане на колела по неравен терен.

— Нед! Това трябва да е Нед.

— Вероятно — съгласи се Елайъс. — Но вие двамата стойте тук, докато проверя за всеки случай.

Веднага щом той изчезна, главата на Сторм клюмна върху врата на коня. Джесика скочи от Синабър и предпазливо се приближи до петнистия жребец. Той не реагира и тя се опита да повдигне главата му.

— Сторм, Сторм, остана още съвсем малко. Сигурна съм, че е Нед. Съвземи се.

Той отвори очи и с усилие сложи ръка на главата ѝ.

— Хубаво момиче. Това име ми харесва почти колкото Джесика...

Хълцукна високо и Джесика едва сдържа смеха си.

— Шт. Не трябва да вдигаме шум — може и да не е Нед...

Ръката ѝ неволно погали тъмната му коса... Как е възможно мъж да има такава чудесна, мека, гъста коса? И как ли ще я чувства под добре насапунисаните си ръце, докато я мие?...

Стресна се от още едно звучно изхълцукване.

— Сторм. Шт. Престани!

— Н-не знам как да го направя — провлече той с отпусната глава върху гривата на коня. — Т-трябва да... задържа дъха си...

— Задръж го, щом трябва.

— И-имавам нужда от... от помощ — плетеше език той. — П-помогни ми... хубаво момиче...

Джесика знаеше много добре какво има предвид. В края на краищата трябваше да го укроти, нали? Отметна леко назад глава и разреши на устните му да покрият нейните...

Целувката му преливаше от топла нежност. Силата на копнежа му стопли сърцето ѝ, събуди в нея желание за близост... Ръката му бавно галеше тъмните ѝ къдрици, зовеше я... Откъснаха устни само за миг, за да ги слоят отново в жадна целувка...

Този път между тях не искреше огнена страст — люлееше ги само топлата, ласкава вълна на нежността... На Джесика ѝ се искаше да облекчи не само болката от раната му, но и да прогони сенките, които така често помрачаваха очите му... В същото време тя не устоя на желанието да го докосва и ръката ѝ започна да гали бузата му...

Шумът от колелата на приближаващия се фургон ги върна на земята, но Сторм я притегли към себе си и я целуна жадно още

веднъж, преди да отпусне отново глава върху гривата на коня си.

Джесика тревожно стисна ръката му.

— Сорм. Сорм! — отстъпи от жребеца и извика към приближаващия се фургон: — Побързайте! Моля те, Нед. Той пак припадна.

С усилие настаниха Сорм във фургона. Джесика върза Синабър отзад и се качи при ранения.

— Добра идея, Джес — поклати доволно глава Нед. — Може да дойде в съзнание и да има нужда от теб. Няма да му бъде лесно: пружините под тази бричка едва държат. Нямах време да ги проверя — просто грабнах каквото ми попадна от конюшната за даване на коне и фургони под наем и впрегнах първите два коня, които ми се изпречиха.

— О, Нед. А ако те арестуват за кражба на коне, когато ги върнеш?

— Оставих бележка и петдоларова златна монета на масата им, но се надявам да успее да върна и фургона, и конете преди разсъмване. Все пак съобразих, че нещо може да се случува и оставих парите, за да не помислят, че съм ги откраднал. Ще измисля нещо, ако не успеем да се върнем навреме.

— Да не се бавим повече! — Джесика се настани до главата на Сорм и я премести внимателно на скута си. — Има още около два часа до зазоряване, но не се знае дали нещо няма да ни задържи.

Лошите й предчувствия не се сбъднаха — пътуването мина сравнително гладко. Елайъс яздеше напред и подбираше най-лекия път, а Нед внимателно заобикаляше неравностите, ясно очертани от светлината на пълната луна.

Въпреки старанието им попаднаха в една доста голяма дупка, фургонът подскочи, Сорм простена и отвори очи.

Джесика бързо опипа превръзката на рамото му и с облекчение установи, че няма признаци на кръвене. Вдигна бутилката уиски, която Елиът бе оставил до нея, и повдигна главата на Сорм, за да може да поеме още една глътка.

Но много бързо съжали за това. Той започна да й пее неразбираемо за небеса, хубава жена, огнище... Деца? Припя ли нещо за деца?

Фургонът спря и Джесика подаде глава навън. Огледа се и се намръщи озадачено. Бяха на скалистата част от пътеката, където я

нападна змията. Защо Нед спря толкова далеко от града?

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Като се олюляваше под тежестта на своя край от носилката, Джесика най-сетне стъпи на последната площадка. Двете с Айдалий бяха откъм по-леката страна, но пак се наложи да спират няколко пъти, докато се справят с трите редици стъпала. Зад тях се чуваше тежкото дишане на Нед и Елайъс, които се бореха с по-голямата тежест на горната част от тялото на Сторм. Сега пред тях се издигаше стена и Джесика погледна въпросително Айдалий.

— Елайъс, повдигни малко фенера — помоли задъхано Айдалий.

Фенерът освети стената пред тях и Айдалий пусна едната си ръка от носилката, за да натисне леко определена част от нея. С леко прещракване стената се плъзна тихо и разкри голяма, осветена стая, която явно се обитаваше от жена, ако се съди по мебелировката. Тъмни щори плътно закриваха прозорците.

Джесика пристъпи заедно с Айдалий в стаята. Отнесоха Сторм до леглото с балдахин и успяха да го претърколят от носилката върху смачканите чаршафи, Джесика въздъхна с облекчение изтри изтръпналата си ръка.

— Трябва да тръгвам, Джес — докосна я леко Нед. — Ще оставя нашите коне в тунела и ще върна фургона.

— Побързай, Нед — видя го да взема фенера от Елайъс и да изчезва през отвора в стената, като клатеше в почуда глава. Какъв удобен начин само да се влиза и излиза незабелязано от града.

Наложи се да оставят фургона до входа на тунела и да прехвърлят Сторм отново върху петнистия му жребец. Конете се придвижиха един след друг през тунела: Елайъс показваше пътя напред, след него Нед водеше коня на Сторм, след тях бе Джесика със Синабър. На Елайъс бяха нужни само няколко секунди, за да изкачи стълбата и да се върне с носилка. С него бе дошла и Айдалий. Обаче изкачването на стълбите с тежкото, отпуснато тяло на Сторм върху носилката бе много трудно.

Способността на Джесика бързо да се ориентира ѝ помогна да отдели затворения сега панел от стената. Знаеше, че се намират в къщата на Айдалий. Изолирана на края на града, тя бе най-близо до тунела.

Сторм простена и Джесика бързо се обърна. Елайъс и Айдалий се опитваха да съблекат карираната му риза.

— Имате ли нужда от помощ? — запита тя.

— Моля те, Джесика. Елайъс трябва да донесе нещо на Сторм за пиене и малко топла супа от кухнята. Необходимо е да поема повече течности, за да възстанови загубената кръв.

Елайъс отстъпи настрана и Джесика несъзнателно посегна да помогне на Айдалий. Започна да разкопчава кончетата на дънките му, но когато кокалчетата на пръстите ѝ докоснаха леко топлата кожа на корема му, стреснато дръпна ръка, като че ли металните копчета я бяха ухапали.

— О! Аз... аз...

Айдалий ѝ хвърли нетърпелив поглед.

— Хайде, Джесика, не прави фасони! Твърде тежък е за мен, за да мога да се справя сама, а Елайъс излезе от стаята.

Тихичкото щракване на вратата потвърди думите ѝ.

— Никога ли не си виждала гол мъж? — попита нетърпеливо Айдалий, когато забеляза, че тя все още се колебае.

— Н-не.

Но си призна, че копнее да види този. Несъзнателно стискаше и отпускаше ръката, която го бе докоснала, после решително изправи рамене и отново посегна към дънките му.

— Великолепен е — прошепна Джесика, когато Айдалий отиде в малката стая до спалнята. Чу я да хвърля дърва в огнището и това я подсети да покрие голото тяло на Сторм. Посегна през него, за да издърпа топлата завивка над тялото му, но се поколеба — не ѝ се искаше да скрие мъжественото му тяло от погледа си. Трябваше да види дали няма и други натъртвания и рани, за които ще трябва да се погрижат, нали?

Макар и в безсъзнание, лицето му бе стегнато в клещите на болката и сърцето ѝ се сви от жал. Погали с хладната си длан челото му и доволна усмивка трепна на устните ѝ, когато пълната му чувствена уста се поотпусна. Бялата превръзка изпъкваше върху

загорялото му рамо. Въпреки трудното пренасяне дотук, не се виждаха признаци на кървене.

Очите ѝ проследиха изчезващата пътечка от кестеняви косми до мястото точно под корема му, където те отново избуяваха. Доказателството за мъжествеността му лежеше свито в мекото си къдраво гнездо, отпуснато в сън... Но Джесика знаеше колко бързо може да се върне към живот и да залюлее тялото ѝ във вълни от все още непознато за нея удоволствие... Мускулестите му бедра, малко по-светли от останалата част от тялото му, можеха да обхванат твърдо и сигурно в люлката си нейните... Меки, тъмни косми покриваха краката му до глезените...

Джесика едва не се засмя на глас. Въпреки съвършената форма на краката му, белотата им бе в контраст с тялото. Чу стъпките на Айдалий и опъна завивката над него, като грижливо я подви около врата му, водена от неосъзнато желание да скрие тялото му от други очи.

— Красив е, нали?

Джесика леко се изчерви, когато разбра, че Айдалий я бе видяла да разглежда тялото на Сторм, но кимна потвърдително.

— Мислех, че тази дума се употребява само за жена — каза тя тихо. — Но той е... той е великолепен.

— Винаги е бил такъв. Майка ми ни забрани да се къпем заедно, когато Сторм едва бе навлязъл в юношеството — засмя се и постави леген с вода на малка масичка до леглото. Думите ѝ предизвикаха ревност у Джесика. — А сега махни тази завивка. Трябва да го измием. Вземи едната кесия.

Очите ѝ се разшириха, когато Айдалий извади две кесии за баня от легена и ги изстиска, преди да ѝ подаде едната.

— Н-но... не бих могла...

Без да обръща внимание на протеста ѝ, тя постави кесията в ръката ѝ и отметна завивката настрана, като хвърли бърз поглед към огъня.

— Надявам се, че е достатъчно топло. След като си вече там, ще се заемеш с долната половина. И не се мотай, не искам да настине. Двете ще се справим по-бързо — подаде ѝ сапун и посегна към друг.

Джесика я погледна за секунда с широко разтворени очи, но тя показва пълно неразбиране на моминското ѝ неудобство и се залови за

работа, без да ѝ обръща повече внимание. Въздъхна, насапуниса кесията и леко я прекара по стройния му кръст.

— Ей, но ти имаш топла вода! — възкликна тя.

— Разбира се. Всеки с претенции за цивилизованост днес има топла вода.

— Не и хотела — заяви Джесика и придвижи кесията по-надолу. Едва докосна гнездото от черни къдрици между краката му и бързо премина на едното бедро и след това на другото.

Обърна се да потопи кесията в топлата вода и я насапуниса отново. Повдигна мускулестото бедро и го изми отдолу, премина на другото, задържа се за секунда на едно тъмно петно: оказа се, че е петно от рождение с форма на сърце. Изтърка внимателно краката му, като не забрави да почисти гънките между пръстите; изплакна сапуна и се приготви да започне отначало.

— Внимавай да не забравиш някоя част от него, Джесика — засмя се Айдалий зад нея.

Джесика я погледна бързо, но тя се бе заела с превръзката на рамото му.

— Тази превръзка трябва да се смени — мърмореше си тя.

Джесика въздъхна и отново взе сапуна в ръка. Насили ръката си да се върне към къдравото гнездо между краката му и го насапуниса обилно. Неочаквано го усети да се втвърдява под пръстите ѝ, ахна и бързо отдръпна ръка.

— Не се безпокой — обади се зад гърба ѝ Айдалий. — Той е все още в безсъзнание. Това е само естествена мъжка реакция, която им се случва понякога, дори когато спят.

Думите едва достигнаха до съзнанието ѝ. Не можеше да откъсне очи от тази част от него, която сега, уголемена и втвърдена, лежеше почти върху корема му. Как бе възможно точно тя да препраща онези силни вълни на удоволствие през тялото ѝ, споменът за които я гореше отвътре и сега? Какво ли би било, ако може наистина да го почувства вътре в себе си? Колко ли по-силно удоволствие ще изпита?...

Но ако наистина бе изнасилил жена? Лицето на Прудънс се залюля за миг пред очите ѝ. Прудънс. Но тя отрече пред нея, че е изнасилена от Сторм. Прудънс обичаше този мъж. Той ѝ принадлежеше и тази вълшебна част от него бе само за нея...

Джесика решително приключи със задачата си и изми сапуна от долната част на тялото му. С усилие си наложи да не мисли, докато работеше; не желаше отново да изпита болката, която я преряза, когато си представи Прудънс в ръцете на Сторм.

— Джесика, имам нужда от тебе тук — повика я Айдалий. — Донеси вода от банята да почистим раната му.

Тя се изправи за миг, погледът на Джесика попадна на лицето му и срещна погледа на Сторм, който веднага ѝ намигна шеговито. Силно се изчерви и грабна легена.

— Радвам се, че вече си в съзнание, Сторм — пропя ласкавият глас на Айдалий зад нея. — Елайъс ще ти донесе нещо за хапване след минутка. И без това трябваше да те събуждаме.

— Благодаря ти, Айди — чу Джесика гласа му, докато бързаше към банята.

Изля мръсната вода, изплакна и напълни легена с чиста, но остана няколко мига над него, като се мъчеше да събере мислите си. Колко ли време е бил в съзнание?

„Достатъчно дълго“, подсказа ѝ някакъв вътрешен глас.

— Джесика, какво става? Идваш ли? — извика Айдалий.

Тя въздъхна, вдигна легена и се върна в стаята.

Докато сменяха превръзката на рамото му, Джесика упорито се стараеше да не го поглежда в очите. Елайъс влезе в стаята с поднос и Джесика бързо вдигна легена, за да освободи масичката до леглото. Неволно въздъхна уморено.

— Джесика, цяла нощ си била на крака — погледна я съчувствено Айдалий. — Сигурно си изтощена. Слушай, вземи си вана, докато го нахраня. Междувременно Елайъс ще донесе походно легло тук и ще можеш веднага да си легнеш и отдъхнеш поне малко.

— О, но ти имаш и други стаи, нали? — запита Джесика. — Няма ли някоя свободна, в която...

— Не — решително отвърна Айдалий. — Поне не сега. Освен това един от нас трябва да стои с него — все още има опасност от възпаление на раната му. Върви и се изкъпи. Ще ти донеса чиста нощница; нещата ти ще бъдат изпрани и изгладени, докато се събудиш.

Айдалий се отдалечи с Елайъс и двамата затвориха вратата зад себе си; шепотът им бързо заглъхна и в стаята настъпи тишина.

Джесика се прозяваше уморено с вдигната пред уста ръка, когато усети топлите пръсти на Сторм да обгръщат нежно другата ѝ ръка. Наведе се и се огледа в тъмните езера на очите му, които настоятелно я подканваха да седне до него на леглото. Когато поднесе ръката ѝ към устните си, тя се опита да разчете израза на очите му.

Наистина ли имаше възхищение от нея в тях? Или може би... нещо друго трептеше в тъмните им сенки, преди да затвори очи и да докосне с устни ръката ѝ...

— Благодаря ти, хубаво момиче — прошепна той и пусна ръката ѝ.

Джесика стисна ръце една в друга и ги отпусна в скута си; палецът ѝ несъзнателно галеше мястото, до което се бяха докоснали устните му.

— Н-не съм направила повече, отколкото всеки друг би направил на мое място — каза тя тихо. — Както ти направи, когато помисли, че имам нужда от помощ онази нощ. И змията... Дължа ти живота си.

— Считай всеки дълг между нас за изплатен, Джесика — той отпусна глава на възглавницата. — Когато Нед се върне, искам вие двамата да се приберете при хората си и да си отидете оттук, както казах и преди. Забрави, че си ме виждала.

Джесика поклати глава, черна къдрица отчаяно подскочи върху рамото ѝ.

— Ти трудно можеш да бъдеш забравен, Сторм — внезапно промълви тя.

— Джесика...

— Можеш да отиваш да се къпеш, Джесика — прозвуча гласът на Айдалий. — Има достатъчно гореща вода, можеш да напълниш ваната, колкото искаш. Използвай свободно солите за вана и сапуна — аз лично никога не се ограничавам в това отношение.

Джесика бързо скочи на крака, грабна от ръката ѝ нощницата и робата, които бе донесла, благодари и бързо се отпрати към банята. Бе в такова състояние, че не обърна внимание на фината материя на дрехите в ръката си. Затвори рязко вратата на банята зад себе си.

Докато пълнеше порцелановата вана с гореща вода и пръскаше ароматни соли, се опита да не мисли за него или поне да се поуспокои. Да го забрави! Бе казала истината, но сега ѝ се искаше да си бе отхапала езика, преди да изрече онези думи...

Пред очите си виждаше лицето му, докато бавно разкопчаваше блузата и смъкваше ботушите си. От ваната се вдигаше пара с приятен аромат на рози и Джесика отново се опита да се съсредоточи върху удоволствието от разкошната баня, в която щеше да се потопи след миг. Вместо това мислите и заскитаха по тъмния склон и онази лунна нощ, в която срещна Сторм... Тя дори видя ясно мъглата, която бавно се стелеше над земята и някак неохотно се спускаше към долината.

Но това не бе първата им среща, установи тя и смъкна полата си. Видя го гордо изправен на красивия жребец да размахва предизвикателно пушка над главата си и да се надсмива над безуспешните опити да го убият... Господи! Какво щеше да прави, ако го бяха убили?!...

„Какво щях да правя, ако никога не се бях срещнала с него? О, я престани!“ — заповяда си Джесика.

Вдигна полата си от пода и я хвърли на стола с висока облегалка до ваната, където вече бе сложила блузата. Нещо изшумоля в джоба — й и тя смръщи чело, но ваната се бе напълнила и тя бързо се наведе да спре крана.

Горещата вода ще отпусне напрегнатото й тяло. Смъкна бързо бельото си и в бързината го остави на пода. Провери температурата на водата и после се отпусна във ваната с въздишка. Косата й заплува около нея и й напомни, че бе забравила да я свие на кок преди да влезе във ваната. Няма значение. При толкова много вода ще може отново да напълни ваната и да я измие.

Затвори очи, но те почти веднага отново се отвориха. Нещо не й даваше покой. Какво имаше в джоба на полата й? Не си спомняше да бе поставяла нещо друго там, освен малката си кесийка за дребни монети. Хвърли поглед към стола, после нетърпеливо протегна покрита с мехурчета ръка и придърпа полата към себе си. Пръстите й напипаха в джоба сгънато парче хартия. Сети се — на тази хартия шерифът бе й начертал пътя към ранчото на Тобаяс.

Джесика извади и другата си ръка от водата и разгъна хартията. Нямаше да има нужда от тази карта повече. Можеше да намери ранчото на Тобаяс и със завързани очи. Започна да мачка хартията в ръката си, когато вниманието й бе привлечено от думите „Търси се“ на обратната страна.

Изглежда шерифът бе използвал обратната страна на съобщение за издирване на избягал престъпник. Джесика обърна листа хартия и с любопитство се взря в лицето, което я погледна оттам. В следващия миг седна рязко във ваната и част от водата се плисна шумно извън нея.

— Джесика? Джесика, добре ли си? Да не би да падна във ваната?

— Д-до.... — опита да се овладее. Не искаше Айдалий при себе си точно сега! — Добре съм — успя да извика към вратата.

— Искаш ли да дойда да ти помогна да измиеш косата си? — извика отново Айдалий.

— Не! Не, ще я измия и сама.

— Ти и твоята срамежливост — изсмя се Айдалий. Гласът ѝ се снижи и Джесика я чу да говори тихо със Сторм.

Сторм. Той се взираше в нея от снимката на смачканата хартия в ръката ѝ. Не можеше да има и капка съмнение — и снимката, и описанието съвпадаха напълно.

Думите играеха пред очите ѝ: изнасилване... бягство... осъден на двайсет години затвор... ПЕТ ХИЛЯДИ ДОЛАРА НАГРАДА!

Опита се да мисли ясно и реалността я ужаси. Мили боже! Айдалий седеше там, в съседната стая, с избягал престъпник! И тя също бе помагала на този престъпник, бе се грижила за него, за раната му, с пълното съзнание кой е той още от момента, в който се бе навела над тялото му до огъня сред хълмовете.

Мислите ѝ се объркаха. Хартията полетя към пода и Джесика се хвана за ваната, за да се изправи, но осъзна колко глупаво се държи и се облегна назад. Първо, тя дори нямаше оръжие. Второ — сърцето ѝ биеше лудо в гърдите — тя не може да издаде мъжа в другата стая...

В главата ѝ звучаха думите на Айдалий: „Той винаги е бил великолепен.“ Тя го познава от дълго време. Знае, че Сторм е избягал затворник. Както и Елайъс! Затова бързаше да го докара тук преди зазоряване.

Нед? Дали бе разбрал, че помагаша на избягал затворник? Разбира се. Той чу много добре всяка дума на Тобаяс на онзи рид над ранчото му. Защо тогава помагаше с такова желание и всеотдайност? Дали Елайъс не го е убедил, че Сторм е невинен, както твърдеше Прудънс?

Джесика отново погледна хартията на пода до ваната. Дали почтеността на Нед няма да го принуди да го издаде? А дали няма да реши, че петте хиляди долара награда — сума, която можеше да ѝ помогне да възстанови ранчото си — са достатъчно оправдание, за да предаде Сторм? Трябваше да говори колкото е възможно по-скоро с него.

Грабна хартията от пода, накъса я на малки парченца, потопа ръка под водата, превърна ги в хартиена каша, направи топче и го хвърли в кошчето за отпадъци в ъгъла на банята.

Там им е мястото! Мрачна усмивка се появи на устните ѝ. Взе кесията за баня и протегна ръка за сапуна, ухаещ на рози. Но когато погледът ѝ попадна на кошчето, сапунът се изплъзна от пръстите ѝ.

Но какво всъщност правеше? Действията, ѝ продължаваха да я обвързват с избягал затворник, с един престъпник! Лицето на Сторм се появи внезапно пред нея — отново се огледа в черните дълбини на очите му, прочете в тях благодарност и отново бе стоплена от светлинката на онова друго нещо, което проблесна в тях, преди да спусне клепачи... Какво бе то? Доверие в нея?

Да, така е, каза си тя, докато търсеше сапуна във водата. Не можеше да предаде това доверие. Или да предаде новата си приятелка, Прудънс.

Прудънс. Трябва да ѝ съобщи, че Сторм е в безопасност. Никога не би могла да погледне бедната жена в лицето, ако ѝ се наложи да ѝ съобщи, че мъжът, когото обича, е отново зад решетките на затвора. Нали самата Прудънс настояваше, че обвиненията срещу него не отговарят на истината?

Потисна болката, която я преряза, хвана упорития сапун и енергично насапуниса кесията за баня.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

В огнището се пръсна шумно въглен и Джесика отвори очи. Инстинктивно се сгуши под одеялото, преди да осъзнае колко ѝ е топло. Отхвърли го и ръцете ѝ се плъзнаха по коприната на нощницата.

Спря ги върху корема си, обвит от фината материя, за да се наслади по-пълно на приятното усещане. Спомни си един от коледните подаръци на чичо Пийт. И досега не разбра, как старият планинец, бе разгадал тайното ѝ желание, след като винаги бе заявявала, че не харесва коприненото бельо и пеньоарите, изложени по витрините на луксозните магазини в града. Но при всяко отиване до там намираще някакво извинение да мине край витрините точно на тези магазини и да огледа с неосъзнат копнеж модните рокли.

Понякога влизаше и купуваше някоя дреболия — панделка или шалче. А почти всяка Коледа се изхарчваше за нещо без практическо приложение, което подаряваше на Мати. Тя обикновено гордо го носеше в джоба, после го скриваше някъде. Няма смисъл да унищожава фини дрехи, докато домакинства, обясняваше тя. От време на време успяваше да накара Джесика да си сложи копринени ръкавици или шалче, когато отиваха на църква или на танци.

Но чичо Пийт знаеше. Бе ахнала от изненада, когато извади от онази кутия лилавия пеньоар и нощницата. Тази, в която бе облечена сега, имаше същия цвят като подарената от чичо Пийт.

Чичо Пийт. И златото. Къде бе тя? Трябва да е вече ден, но спуснатите щори потопяваха стаята в мрак, а догарящият огън я нравеше прекалено топла и задушна.

Погледът ѝ попадна на леглото с балдахина и загърнатата фигура на него. О, да! Спалнята на Айдалий. И Сторм! Трябва да провери дали раната му не се е възпалила. Трябваше вече да е на път. Времето летеше и дните, които ѝ оставаха да намери златото и да се върне в Уайоминг, бързо се стопяваха.

Джесика спусна крака на пода и стана. Боже мой, в тази стая едва се дишаше! Отиде до прозореца и дръпна щорите. Те се изплъзнаха от

пръстите ѝ и шумно се навиха нагоре.

Погледна бързо към леглото, но Сторм само леко помръдна. Обърна се към прозореца и с мъка го поотвори. Нахлу ярка слънчева светлина, лек ветрец се вмъкна през отвора и облъхна приятно изпотеното ѝ тяло. Повдигна малко нощницата, за да разхлади и краката ѝ.

Сторм бавно се събуждаше. Айдалий бе настояла да вземе приспивателно и той я бе послушал. Очите му се спряха на прозореца, пред който стоеше странна въздушна фигура, която сякаш плуваше в неясен пурпурен ореол. Присви леко очи. Пурпурната мъгла си оставаше, но в центъра ѝ се очерта по-тъмна фигура с приятни форми... Установи, че не може да откъсне очи от стройното тяло на Джесика, обляно от нахлуващия през открития прозорец поток слънчева светлина.

Черни къдрици се спускаха по гърба ѝ до учудващо тънка талия. Под копринените гънки на нощницата се очертаваха добре закръглени бедра. Бе повдигнала нощницата си и се виждаха стройните ѝ глезени.

Простена, когато почувства внезапното втвърдяване между краката си. По дяволите, не бе имал този проблем от юношеството си!

Джесика се обърна веднага, дочула приглушения му стон, без да осъзнава, че сега слънцето очертава гърдите ѝ под пристегнатата горна част на нощницата. Изчерви се леко, когато разбра, че все още държи края ѝ в ръцете си и бързо го пусна. Стоеше смутено до прозореца и се опитваше да разбере, дали очите на Сторм са отворени.

— Сторм — извика тихо. — Сторм, боли ли те нещо?

Дали го боли? Господи, струваше му се, че ще се пръсне от болка, но не в раненото рамо... Опита се да вдигне очи към лицето ѝ, но те останаха приковани към тъмните зърна на гърците ѝ. Когато те сякаш почувстваха втрещения му поглед и внезапно се заостриха, той не можа да се сдържи повече.

— Махни се от този прозорец и облечи нещо! — извика ѝ прегракнало. — Искаш целият проклет град да те види в публичен дом!

Джесика ахна и изтича към леглото си. Грабна пенъоара и го облече бързо с гръб към мъжа. Пристегна здраво колана и пое дълбоко дъх, преди да се обърне с лице към Сторм.

— Какво искаш да кажеш, публи... прозорец на публичен дом?

По дяволите! Пристегнатият колан на пенъоара подчертаваше прекрасните форми на тялото ѝ. Какво, дявол да го вземе, си е мислела Айдалий, когато ѝ е давала тези дрехи? Всеки мъж, който я види в тях, ще поиска да...

Джесика тупна с босия си крак по дебелия килим и се приближи до леглото. Постави ръка на кръста си и се втренчи гневно в него.

— Попитах те нещо! Това публичен дом ли е?

Сторм вдигна поглед към лицето ѝ и леко се усмихна. Златните петънца в очите на Джесика засвяткаха срещу него и той изпита желание да я предизвика още по-силно.

— Досега мислех, че всеки, който идва в Бейкърс Вали знае за публичния дом на Айдалий още преди да влезе в града. Истината е, че много хора пътуват с часове само за да прекарат тук някой и друг час...

— Аха! Искаш да кажеш, много мъже.

— Е, понякога и жени се отбиват тук. Ти си тук, нали?

Лицето на Джесика почервения от гняв.

— Ти... не мислиш, че работя... Ти, глупав кучи... Трябваше да те оставя да кървиш, докато пукнеш!

Сторм се изсмя и още повече я вбеси. Тя сви юмруци, готова да се нахвърли върху него, но си спомни за раната. Той я хвана за китката, но слабостта му след загубата на толкова много кръв ѝ позволи да освободи ръката си с лекота. А дали слабостта му не се дължеше на свободно отприщания, невъздържан смях, от който се тресеше целият?

Гневът ѝ бавно я напусна и тя вдигна ръка, опитвайки се да задържи смеха си. От блясъка в очите му разбра, че я бе предизвиквал нарочно. Нещо ѝ подсказа, че той има нужда от този смях... Джесика захълцука и накрая се отпусна — звънкият ѝ смях се сля с неговия.

Сторм протегна ръка и я дръпна на леглото до себе си. Успокои се, но направи грешка, като я погледна точно когато тя се опитваше да се нацупи — и отново се разтърси от смях.

След малко той издърпа ръката си от талията ѝ, за да избърше окоето си. Загледа учуден влагата върху пръста си и когато Джесика се обърна да го погледне, посегна към нея и го изтри в коланчето ѝ.

— Господи, имах нужда от това!

Тя прекара палец по другото му око и с усилие се сдържа да не изближе влагата по него... Вместо това го изтри до другото влажно петно на коланчето си.

— Не си се смял така отдавна, нали? — попита го тихо.

Главата му уморено се отпусна на възглавницата.

— Не — въздъхна той. — От години не съм се смял така... Не е имало нищо весело в живота ми...

— В такъв случай — започна Джесика с палави искрици в очите — ще трябва да намерим още някоя, която да сбъркаш за дама от публичен дом.

Погледна я в очите.

— Защо ги наричаш така, Джесика?

— Как?

— Дами от публичен дом — поясни Сторм. — По-голяма част от хората ги наричат просто паднали жени.

— По-голяма част от мъжете — поправи го тя.

— Не — поклати глава той. — И жените ги наричат така.

— Сигурно си прав — отстъпи Джесика и се намести по-удобно; бедрото ѝ докосваше неговото. Лицето ѝ се смръщи. Несъзнателно постави ръка на гърдите му и заувива около пръста си черни косми. — Не знам дали ще мога да обясня защо... Просто... Винаги съм си мислила, че една жена започва този вид живот поради някаква сериозна причина. От нас се очаква да се омъжим и да отгледаме деца. Ако не успеем, можем да открием магазин за дрехи. Или пералня. Или да станем келнерки в някой хотел. Или да работим като слугини на някого.

— Не е честно, нали? — Сторм се измести леко, за да вдигне крака си. „Господи, не допускай да погледне надолу!...“ — помисли си той.

— Не е — продължи да навива космите на гърдите му. — На някои от нас понякога им провървява. Баща ми остави ранчото на мен, когато умря, но ми се струпаха други проблеми. След като пролетната виелица едва не ме разори напълно тази година, банката отказа да ми заеме пари, за да възстановя загубите си, защото съм жена.

— Затова си тук, така ли? Търсиш друго парче земя, за да започнеш отново?

— Не съвсем. Чичо Пийт... аз... — Пръстът ѝ попадна на нещо скрито в космите. То веднага се освободи от тях и изскочи на свобода — зърното на гърдта му. Джесика ахна и издърпа бързо ръката си.

— О! О, аз...

Сторм тихо се засмя и хвана ръката ѝ. Върна я обратно на гърдите си и я покри със своята така, че да не може да я измъкне.

— Какво искаше да кажеш?

Джесика му се усмихна и усети, че отпусна ръката ѝ. Издърпа я бързо, скочи на крака и го погледна сърдито.

— Искях да кажа, че по-добре ще бъде да видим как е раната ти. Айдалий жива ще ме одере, ако започне да те тресе само защото превръзката ти не е сменяна достатъчно често. Поради някаква глупава причина тя страшно много държи на теб, въпреки че не разбирам защо. Ти си типичен мъж с изкривени представи за жените.

— Какво точно искаш да кажеш с това, последното? — засмя се той, усетил предизвикателната нотка в гласа ѝ.

— О, знаеш много добре — продължи Джесика и махна пренебрежително с ръка. — Онази арогантна мъжка убеденост, че всяка жена е готова да припадне в ръцете ви само от едно докосване.

Повдигнатата му вежда ѝ напомни, че самата тя бе направила точно това, и бързо потърси нещо друго, с което да подкрепи думите си.

— И... е, като всеки типичен мъж, ти си неспособен да разбереш жените, които срещаш — продължи тя и отметна надменно глава. — Изглежда, не можеш да разграничиш една дама от пропаднала жена. Или обикновена жена от дама. Или...

— Мога, хубаво момиче — нежно изрече Сторм. — Ти несъмнено си дама — протегна ръка към нея.

— Върни се при мен и аз ще ти покажа как типичен мъж се отнася към истинска дама.

Пред очите на Джесика, обърнати към него, сякаш се спусна мъгла. Колко глупаво! Изобщо не бе от типа жени, които припадат и при най-малка провокация, но в този миг краката ѝ трепереха, а и стомахът ѝ... и тя неволно постави ръка на него. Пристъпи напред, протегнала свободната си ръка към загрубялата му длан, която я очакваше.

В този миг се разнесе бързо почукване. Тя погледна към вратата и дори тръгна към нея, но ръката му я спря.

— Не там — каза той и посочи с глава зад нея. — Чука се на вратата към тунела.

— Кой...

— Не се безпокой. Никой не знае за този тунел, освен хората, на които можем да имаме доверие. Върви — стисна успокоително ръката ѝ, преди да я пусне.

Колебливо пресече стаята и спря пред дървения панел. Сети се, че не знае как да отвори и погледна към Сторм.

— Отдясно — каза той. — Точно над рамото ти. Натисни силно.

Изпълни указанията му и скритата врата тихо се отвори. Зад нея стоеше Нед.

— Джес, радвам се, че си станала — той бързо мина край нея и влезе в стаята. — Трябва да поговорим.

— Какво има?

— Сблъсках се с онзи Джаксън — погледна към леглото и сниши глас. — Добре ли си, синко?

— Оправям се, Нед — отговори Сторм. — Какво за Тобаяс?

— Не ми повярва, когато му казах, че не сме те намерили — въздъхна той. — Когато го оставих, тръгна към шерифа, да му каже, че си бил в ранчото му и че е стрелял по теб. Мисля, че шерифът ще започне веднага да задава въпроси и да души тук-там.

— И първо ще претърсят тук — Сторм се опита да се изправи. — Трябва да се махна оттук.

Джесика плесна с ръце и забърза към него. Седна на края на леглото и го бутна леко в гърдите.

— Прекалено си слаб да ходиш където и да било — лицето ѝ се сгърчи от безпокойство, когато той простена и се отпусна обратно на възглавницата.

— Трябва. Ако ме открият тук, първо Айди ще пострада. И вие също.

— Синко — обади се Нед, — не знам какво точно става тук, но Елайъс ми каза все пак нещичко. Ние сме с теб.

— Не!

Джесика подскочи леко, стресната от вика на Сторм. Когато той отново седна в леглото, не успя да го накара да легне обратно и безпомощно погледна Нед.

— Остави го да говори, Джес — каза тихо той.

Сторм се опря на ръката си и го погледна гневно.

— Не искам помощта ви. Благодарен съм за всичко, което направихте за мен досега, но отсега нататък сам ще поема нещата в

ръцете си.

— Свикнал си да следваш самотна пъточка, нали, синко? — проточи глас Нед. — Поне когато си бил свободен да яздиш на воля.

Джесика погледна бързо Нед. Той знаеше. Той определено знаеше и пак искаше да помогне!

— Помогни ми да се облека, Нед — молеше се Сторм. — Повече нищо няма да искам от теб.

До ушите им достигнаха силни удари по вратата два етажа по-долу. Джесика трепна, Нед бързо се приближи до леглото с мрачно изражение на лицето.

— Не мисля, че имаме време за това сега. Хайде, надигни се!

Джесика се спусна да му помага. Двамата успяха да прехвърлят краката му над ръба на леглото.

— Почакай, Джес — каза Нед. Бързо отиде до леглото ѝ, грабна одеялото и го наметна на раменете на Сторм. — А сега, Джес, помогни ми да го завлека до тунела.

Сторм се олюля, когато го изправиха на крака. Джесика с усилие го подкрепяше. Сърцето ѝ тревожно биеше, тя преплиташе крака заедно със Сторм и Нед към отворената врата на тунела. Когато най-сетне успяха да го довлекат до площадката зад стената, Нед го подпря и бързо се обърна към Джесика.

— Леглото, Джес, бързо! Господи, как тежи само!

Сторм простена, когато тя се изплъзна изпод ръката му. Погледна измъченото му лице и загуби ценна секунда. Изтича за леглото и двамата едва успяха да го настанят на него. С усилие наместиха леглото на тясната площадка — Нед трябваше да слезе на първото стъпало, за да освободи място. Наведе се над леглото и хвана ръката на Джесика.

— Върни се и легни в леглото, Джес. Преструвай се, че спиш.

Тя кимна и докосна леко челото на Сторм. Ръката ѝ се навлажни от потта му.

Той хвана ръката ѝ и погледна към Нед.

— Вие двамата сте проклети глупаци, знаете ли това?

Възрастният мъж се засмя.

— Може и да си прав.

— Благодаря — прошепна Сторм. Стисна ръката на Джесика, загледан в очите ѝ. — Благодаря ти, хубаво момиче. Но не рискувай

излишно, за да ме защитиш.

— О, ти ни познаваш добре нас, дамите от публичния дом — каза тя, като стисна в отговор ръката му. — Мислим доста добре, когато сме върху нашите ду... гърбове — засмя се и издърпа ръката си.

— Джес.

Спря се за миг, преди да затвори тайника.

— Да, Нед?

— Дрехите му. До леглото са.

— Ще се погрижа за тях.

Затвори тайната врата и се спусна към леглото. Грабна дънките му и пропитата с кръв риза, мушна ги бързо под завивката и скочи в леглото. По стълбата шумно затропаха няколко души. Зави се до врата и изведнъж очите ѝ попаднаха на мокасините му. Сега стъпките пресичаха коридора и се отправяха явно към вратата на спалнята. Вече трябва да са зад нея!

Точно когато на вратата шумно се почука, Джесика извади босия си крак изпод завивката и изрита мокасините под леглото. Нямахте време да провери дали е успяла да ги скрие. Вратата се отвори в момента, в който отпусна глава на възглавницата и метна завивката.

— Джесика! — слава богу, гласът на Айдалий. — Джесика, будна ли си?

Обърна глава и вдигна ръка да разтърка очи. Прозя се и отпусна ръка.

— Е, и да не съм била, сега съм. Мили боже, Айдалий, какъв беше този шум? Като че ли цяло стадо говеда се изкачваше по стълбите ти.

— Не говеда, Джесика — подхвърли Айдалий и влезе в стаята, — а магарета.

— Айдалий!

— Госпожица Моргън! — тя се обърна гневно към двамата мъже зад нея. — Ще ви бъда благодарна, ако не забравяте, че аз съм собственичката на този дом! Съгласих се да ви пусна да претърсвате, но не съм казала, че ще си държа устата затворена и няма да изказвам мнението си за начините ви на действие!

— Да — каза Харлин Бейкър, който стоеше до шерифа. — Ти винаги си била упорита, никога не знаеш кога да си държиш устата

затворена. По-добре ще бъде да не забравяш в чий град е проклетият ти вертеп.

— А ти не забравяй, че на петдесет мили наоколо няма друг дом като този. Както и кои са някои от моите посетители.

— Един ден ще загубя търпение с теб, Айдалий. Хайде, шериф! Дошли сме тук да претърсим стаите, а не да се впускаме в безцелни спорове със собственичка на вертеп, нали?

— Но аз не съм си отварял устата, господин...

Айдалий махна с ръка.

— Търсете! Направете си удоволствието. Сигурна съм, че Джесика не крие нищо.

Джесика седна в леглото и Харлин Бейкър се вторачи смаяно в нея.

— Госпожице Калагън? По дяволите, какво правите тук?

— Както сам виждате, опитвам се да спя — отвърна тя възмутено. Едва издържаше мъжете пред нея, вторачени в тялото ѝ. Потрепери леко и издърпа завивката над гърдите си.

— Но... това е вер... вер... — Харлин Бейкър заекна.

— Публичен дом, господин Бейкър? — невинно попита Джесика. — Да, знам — погледна Айдалий, но видя на лицето ѝ само ведра усмивка. — Но е много по-удобен от долнопробния ви хотел — продължи тя. — Много по-цивилизован. Тук има дори течаща топла вода.

— Но, госпожице Калагън — обади се и шерифът. — Вие не трябва да бъдете на такова място.

— Хайде де! Откъде знаете къде трябва да бъда, шериф? — запита Джесика и се втренчи с широко разтворени очи в него. — Вие дори не знаете коя съм. Може ранчото ми в Уайоминг всъщност да е публичен дом. Възможно е господин Олсън да не желае да ми заеме пари, защото иска да сложи похотливите си ръце върху моите момичета там.

— Госпожице Калагън! — прогърмя гласът на Харлин Бейкър. — Настоявам да се облечете и веднага да напуснете това място заедно с нас! Шерифът е прав. Тук не е за вас. Не мога да си представя какво искате да ни кажете, но господин Олсън щеше да спомене нещо в телеграмата си, ако нещата бяха такива, каквито ги представяте сега.

— Господин Олсън! Пфу! — Джесика събра сили и отхвърли завивката настрана. — Омръзна ми да се боря с господин Олсън за ранчото си. Няма начин да намеря навреме пари, за да го спася — а и няма кой знае какво за спасяване. Освен това за една жена е много по-лесно да си изкарва прехраната по този начин, отколкото да тича в сняг и пек след кравите — изправи се и се протегна. Усмивка трепна на устните ѝ, когато и двамата мъже се вторачиха в нея с отворени уста. Погледна Айдалий: тя си хапеше долната устна, за да не избухне в смях, в зелените ѝ очи играеха весели пламъчета. — Струва ми се, че споменахте нещо за претърсване на тази стая, шериф. — Няма да направите лошо да побързате. Искам да се изкъпя. Предполагам, че ще искате да претърсите банята, преди да вляза в нея, нали?

Джесика се понесе към банята. Хвърли бърз поглед към леглото и забеляза, че едната мокарина се показва. Спря се, изви гръб назад, като се обърна леко към шерифа и Харлин Бейкър: знаеше, че сега тялото ѝ се очертава ясно.

— О, боже, гърбът ми се е схванал! — увери се, че очите на мъжете са заковани в нея, и леко побутна мокасината под увисналата завивка. — Ще побързате ли с вашето претърсване? — обърна се тя към мъжете, които продължаваха да я зяпат глупаво. — Имам нужда да ползвам банята...

Мъжете трепнаха и Харлин Бейкър пресече с бързи стъпки стаята.

— Провери в гардероба, шериф — подхвърли той.

— Какво всъщност търсят, Айдалий? — запита Джесика озадачено.

— Избягал затворник — отвърна тя. — Не знам защо са решили, че съм го скрила тук.

— Затворник? Но защо ще криеш затворник, Айдалий? Той едва ли има пари. Ти каза, че първото нещо, което нравиш, когато някой мъж дойде тук, е да го накараш да ти покаже цвета на банкнотите си?

— Млъквайте и двете! — изръмжа Бейкър. Отвори банята и хвърли бърз поглед в нея, преди да се обърне към Айдалий. — Знаеш много добре защо идваме тук. Няма да изляза от тази къща, докато не претърсим всички стаи!

Айдалий въздъхна и тръгна към вратата.

— В такъв случай ще трябва да ви придружа. Не мисля, че на момичетата ми ще им хареса да ги събуждате и да се ровите в стаите им без мен.

Шерифът затръшна вратата на гардероба и Джесика трепна.

— Не е тук, господин Бейкър:

Харлин Бейкър тръгна към Айдалий с лице, потъмняло от гняв. Хвана я грубо за ръката и почти я изблъска през вратата.

— О, шериф — пропя с нежно гласче Джесика, когато шерифът тръгна след тях.

— Какво има, госпожице Калагън? — запита той. — Надявам се, че сте дошли на себе си и ще напуснете тази къща заедно с нас?

— О, съвсем не, шериф. На мене ми е добре тук. Помислих си само... — Тя се наведе и леко повдигна завивката. Нарочно развърза пеньоара си, така че гърдите ѝ свободно да се залюлеят под меката копринена тъкан. — Искам да ви напомня само да погледнете и под леглото, шериф — продължи тя с дръзка усмивка. — Лошите хора не се ли крият обикновено под леглата?

Той изсумтя сърдито и се отправи с широки крачки към вратата.

Джесика бързо изтича към нея. Затвори я, заключи и се свлече на пода.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Когато първата буца пръст изтрака върху дървения ковчег, Джесика стегна ръката си около кръста на Прудънс и метна пелерината си върху двете — валеше силен дъжд... „Плачат дори небесата“ — помисли си тя. Прудънс ридаеше тихичко, заровила лице във врата ѝ.

Рони вдигна глава и се приближи до Джесика.

— Защо вие двете не дойдете в хотела при мен и Бъстър? — предложи тя с тих глас.

Прудънс се притисна до Джесика и поклати глава срещу рамото ѝ.

— Ще дойдем след малко, Рони — отговори Джесика. — Ще остана с Прудънс, докато тя реши да си тръгне.

— Не се бавете. Нищо повече не можете да направите тук и няма смисъл и двете да наистинете — хвана Бъстър под ръка и двете облечени в черно фигури се отдалечиха.

Джесика погледна Тобаяс, който стоеше на другия край на гроба. Той бе единственият друг опечален, който все още беше край незасипания гроб на Елоиз... Стоеше там с наведена глава и шапка в ръка; дъждът се изливаше върху него, смесваше се със сълзите му...

Прудънс неочаквано се дръпна и измъкна букет цветя. Обърна се и се вгледа в прясно изкопаната дупка. Дори гробарят, който бързаше да я запълни и да се скрие от дъжда, замря, когато младата жена пристъпи към гроба.

Тя пусна цветята върху все още непокрития ковчег и решително изправи рамене. Погледна брат си и протегна ръка към него над зеещата в земята дупка.

Той срещна очите ѝ и поклати глава.

— Тръгвай, сестричко... Върви в хотела. Ще дойда след малко...

Тя задържа за миг поглед върху него, обърна се и хвана Джесика за ръка. Тръгнаха си мълчаливо и оставиха Тобаяс да се сбогува с Елоиз...

Джесика спря пред хотела, но Прудънс стисна ръката ѝ и я повлече напред. Последва я неохотно.

— Прудънс — започна тя, когато младата жена ускори крачките си. — Брат ти каза да го чакаш в хотела.

Прудънс поклати покритата си глава. Пусна ръката ѝ и сама закрачи бързо напред.

Джесика забърза след нея и я настигна до вратата на кръчмата, но Прудънс само я погледна и продължи решително напред. Минута по-късно Джесика с ужас разбра, че се е насочила към къщата на Айдалий.

— Прудънс, не! — извика и затича след нея. Подхлъзна се в калта и докато успее да се задържи, я видя да изкачва стъпалата към къщата.

— О, мили боже — простена тя. — Тобаяс ще я убие.

Но си каза, че смелостта ѝ заслужава уважение. Вратата се отвори и Айдалий извика от радост. Тя прегърна Прудънс, придърпа я бързо вътре и задържа вратата отворена за Джесика. Тя се спря за миг да свали пелерината си и да я изтръска от дъжда. В същия миг дочуха бързи стъпки по стълбите към спалнята на горния етаж. Двете жени се спуснаха към тях, мократа пелерина падна и остана на пода...

— Прудънс, спри! — извика Айдалий, вдигна пол и те си и се втурна след нея.

Тя се спря на площадката и ги изчака. Но когато Айдалий я хвана за ръка, се дръпна и я погледна решително в очите.

— Ссс... Ссс...

Джесика срещна озадачения поглед на Айдалий.

— Изглежда, знае, че той е тук. Не мисля, че ще си тръгне, без да го види.

— За кого говориш?

— За Сторм — отговори Джесика. Обърна се към Прудънс и тихо каза. — Да, той е тук. Но никой друг не знае и ако брат ти разбере, веднага ще изпрати шерифа.

Тя покри устата си с ръка и поклати глава. Кафявите ѝ очи я гледаха с настояща молба. Джесика кимна бавно.

— Добре, но трябва да бъдем много внимателни, да не събудим другите...ъ-ъ... гости на Айдалий.

От погледа ѝ разбра, че младата жена знае точно какви са гостите в тази къщата. Прудънс се загледа във вратата зад Джесика.

— Той е на другия етаж. Хайде, Айдалий! — Джесика закричи бързо към стълбата в края на коридора. — Винаги можем да кажем на Тобаяс, че е дошла тук да се види с тебе.

— О, той ще дойде, бъди сигурна — измърмори Айдалий, но тръгна след тях. — Той ще знае къде да я търси, когато не я открие в хотела.

— Ако побързаме, може и да успеем да си спестим неприятностите с него — подхвърли Джесика през рамо, докато изкачваха последните стъпала на стълбата към най-горния етаж. Спря се пред вратата на спалнята и се обърна към Прудънс. — Можеш да останеш при него само за минутка, знаеш това, нали? Не трябва да те намерят тук — ще бъде много опасно за Сорм.

Тя кимна и Джесика отвори вратата. Намериха го седнал в леглото — опитваше се да облече над превързаното си рамо изпраната си карирана риза.

— Какво правиш? — възкликна изумено Джесика, но Прудънс я отстрани, изтича и се хвърли в протегнатите му ръце.

Сорм я притисна силно към себе си. Лицето му се сви от болка, когато тя обгърна врата му с ръце и притисна лице в раненото му рамо, но вдигна ръка и загали косата ѝ.

— Шшшт, скъпа — чу тихия му глас Джесика. — Всичко е наред. Нищо ми няма.

Тя се притисна още миг към него, после се изправи. Пред учудените погледи на Джесика и Айдалий, тя бързо закриви странно пръсти, заглеждана в лицето на Сорм.

Сорм протегна ръка и хвана ръцете ѝ.

— Чудесно. Чудесно, скъпа! Ти се учиш много бързо.

Прудънс издърпа ръцете си и направи още няколко безсмислени за Джесика и Айдалий движения. Той ѝ отговори с кимване и Прудънс постави ръка върху сърцето си. После се наведе и го целуна по бузата.

— И аз те обичам, скъпа — тихо каза Сорм. Обърна я нежно към Айдалий и Джесика. — Но сега трябва да си отиваш.

Прудънс посочи към вратата на спалнята и кимна.

— Тя е готова да си тръгне, Айди — обясни им Сорм, когато забеляза, че и двете жени я гледаха неразбиращо. — Хайде —

подтикна ги той, когато усети колебанието им. — Изведете я оттук.

Прудънс сви нетърпеливо рамене и хвана Джесика за ръка. Затегли я към вратата и без да го погледне, заслиза по стълбите.

Джесика метна мократа пелерина на раменете си и бързо напусна къщата след Прудънс. Продължаваше да вали, макар и не така силно, и двете покриха главите си. Докато внимателно подбираха пътя си, Джесика поглеждаше Прудънс, но не можа да види лицето ѝ, скрито от качулката. Думите на едностранния кратък разговор в спалнята на Айдалий отекваха в главата ѝ...

Нед ги посрещна пред хотела и им отвори вратата.

— И двете сте вир-вода. Да влезем и да си поръчаме нещо топло за пиене.

Прудънс се дръпна от Джесика във фойето и поклати глава, като поглеждаше Нед с подозрение.

— Прудънс, Нед ми е приятел, говорих ти за него, помниш ли? Не трябва да се страхуваш от него.

Тя кимна неохотно, но отново поклати глава, когато Джесика протегна към нея ръка. Пристъпи към стълбата и посочи нагоре.

— Добре. Върви в стаята си. Ще се опитам да те видя отново, преди да напуснеш града.

Проследи със замислен поглед младата жена, която пресече фойето и изчезна нагоре по стълбите. В главата ѝ се въртяха безброй въпроси. Вратата зад тях отново се отвори и в хотела влезе Тобаяс. Той кимна на Джесика, но не обърна никакво внимание на Нед.

— Благодаря ви, че дойдохте, госпожице Калагън — каза той учтиво. — Благодаря и за вниманието ви към Прудънс.

— Тя ви чака в стаята си.

— Както трябва да бъде. Небето се изчиства и ще можем да си тръгнем след половин час.

— Двамата с Нед ще си поръчаме нещо топло за пиене. Бих искала да се сбогувам с Прудънс, преди да тръгнете.

— Ако сте все още тук, ще се отбием при вас на излизане — Тобаяс се обърна и пресече фойето с глава, наведена от тежестта на скръбта си.

— Бедният човек! — въздъхна Джесика.

— По дяволите, Джес! — възкликна Нед, хвана я за ръка и я поведе към ресторанта на хотела. — Този беден човек, както го нарече,

няма да се почувства щастлив, докато не види Сторм да се люлее обесен.

Джесика се отпусна на стола, който той изтегли за нея и отметна пелерината, като я остави да виси на облегалката на стола. Нед седна срещу нея, като несъзнателно масажираше куция си крак.

— Този дъжд не се отразява добре на крака ти, нали, Нед?

— Не, наистина — призна си Нед. — Но ще се справя.

Тя се наведе към него и напрегнато прошепна:

— Кога най-сетне ще ми кажеш какво точно става тук?

Той се облегна на стола си и я погледна открито в очите.

— Когато самият аз се ориентирам в нещата. Днес следобед ще върна мъжете вкъщи — в магазина ги чакат още запаси, за които съм платил. Не са ни нужни, докато търсим това злато. Мислех си дали да се опитам да те накарам да се върнеш с тях, но много бързо се отказах от тази идея. Щеше да се наложи сигурно да те вържа на седлото и коремът ти щеше да стане само на рани, докато пристигнете вкъщи. А и по-голяма част от хората ти вероятно ще се разбягат, преди да се приберете — освен ако ти вържем и устата.

Джесика не можа да задържи смеха си. Трябва да му се разсърди само за това, че е обмислял възможността да я подложи на такова унижение — има късмет, че се бе отказал навреме от плановете си. Но беше прав, разбира се. Тя вероятно щеше да прогони всичките си хора с острия си език.

— Има едно нещо, което би трябвало да знаеш, Джесика — подхвърли тихо Нед.

Усмивката ѝ замръзна и тя се вгледа напрегнато в лицето му.

— Какво си направил? — в гласа ѝ ясно звънна предупреждение.

— Предполагам, че вече всичко е приключено. Изпратих на Мати телеграма да действа, но и без моята телеграма тя сигурно вече е била в банката. Вероятно е взела със себе си и онзи адвокат с модните панталони, както и онова пълномощно, което подписа преди тръгване — за всеки случай, нали разбираш.

— Нед, не мога да допусна двамата с Мати да си харчите спестяванията за изплащане на вноските по ипотеката ми! Няма да ти разреша това! Подписах онова пълномощно, в случай че стане нещо в мое отсъствие.

— О, не мисля, че Мати е имала нужда от него, Джес. Тя ще осведоми целия град, ако Олсън случайно откаже вноска по ипотеката ти. Сега имаш на разположение още три месеца до следващата вноска. Вероятно са ни останали достатъчно пари да посрещнем и нея. Ние имаме солидни спестявания. Татко ти се погрижи добре за нас.

— Нед, но ти ще имаш нужда от тези пари на стари години! Не можеш да работиш вечно. Кракът ти... И аз няма да приема пари от тебе!

— Имаш гордостта на баща си, Калагъновата гордост — кимна одобрително той. — А от време на време вършиш някои неща, които ми напомнят за Пийт Ръсел. Сигурно всички онези разговори между вас двамата не са отминали без следа.

— Нед...

Той продължи, без да ѝ обърне внимание.

— Разказвал ли съм ти някога как окуцях? Беше съвсем малка тогава, едва бе проходила. Няма начин да си спомняш. И аз бях много по-млад и достатъчно буен, за да ми се иска да се изтъквам. Тогава в ранчото имаше бик, който успяваше да ни избяга всяка есен и си оставаше на свобода. Татко ти искаше да го хванем или да го застреляме — нямаше как да предпазим кравите от него, а телетата му не струваха...

Рони постави каничка с кафе и две чаши на масата.

— Прудънс добре ли е? — запита тя.

Джесика примига няколко пъти, докато осъзнае въпроса ѝ.

— А... о, да, Рони, добре е. Двамата с Тобаяс си заминават след малко.

— Ще искате ли още нещо към кафето? — запита ги Рони.

— Не, благодаря — отговори Нед. — Поне не точно сега.

Рони се отдалечи и Джесика го погледна озадачено.

— Не разбирам какво искаш да кажеш...

Той продължи разказа си от там, където го бе прекъснал.

— Тази есен чичо ти Пийт беше в ранчото. Задържа се малко по-дълго от обикновено, преди да се отправи да залага капани в планините. Понякога дори си идваше за Коледа. Спомняш ли си?

— Да, спомням си.

Наля кафе в чашите им и отпи от своята.

— Същата есен реших да си опитам късмета с този бик. Пийт заяви, че му се иска да дойде с мене — борбата с бика му напомняло лов на мечки гризли. Оставихме другите да жигосват телетата и се отправихме към хълмовете... Бикът е силно и свирепо животно, Джес — Нед побутна чашата ѝ към нея. — Пий си кафето — изстива... Даа, те са трудни животни... Освен това са и хитри — нямат избор — трябва да бъдат хитри, за да запазят живота си при суровите условия в ранчото... Но тогава си въобразявах, че и аз съм хитър и силен... Както и да е. Намерихме следите на бика и се разделихме в две посоки. Бях толкова лекомислен и главозамаян, че исках сам да се справя с него и нарочно поех по по-пресните следи, а отпратих Пийт по старите. Оказа се, че не съм сбъркал — те наистина бяха пресни — въздъхна той. — Предполагам, че и Пийт е знаел кои са пресните следи, защото, когато онзи бик изскочи внезапно от храсталака и се втурна срещу коня ми, той беше точно зад мен. Конят ми отскочи настрана и Пийт не можа да стреля. В този миг бикът заби рог в крака ми и ме хвърли от седлото... Усетих дъха му върху лицето си точно преди изстрела на Пийт. Бикът изсумтя, подви колене и падна с глава върху гърдите ми. Само секунда закъснение и той щеше да забие рогата си в мене.

— О, господи, Нед!...

— Дължа на Пийт живота си, Джес. Все още съм му длъжник. Не съм имал шанс да се разплатя.

— Заради това ли дойде с мен за златото?

— Да, отначало. Но сега...

— Госпожице Калагън! Не съм ли късметлия? Още щом слънцето се показва иззад облаците, разбрах, че ще ми провърви!

Погледна леко смръщена нагоре. Слава богу, не е Харлин Бейкър! Лицето ѝ се отпусна, когато видя Дейвид до стола си. Колко много си приличаха братята — дори гласовете им бяха почти еднакви.

— Здравей, Дейвид — възкликна тя с усмивка.

— Радвам се, че си все още в града.

— Седни при нас, Дейвид — покани го Нед.

— Благодаря — той седна и придърпа леко стола си към този на Джесика. — Каж ми! Сърцето ми не може да издържи на това напрежение. Реши ли да останеш в нашия град?

— Не — отговори тя със смях. — Не можем да останем тук. Трябва да...

Дейвид хвана ръката ѝ и я погледна в очите.

— Сладка Джесика, кажи ми, че онова, което брат ми каза тази сутрин, е лъжа. Кажи ми, че не си в онова ужасно място.

Джесика се вцепени и бързо издърпа ръката си от неговата.

— Айдалий е моя приятелка, Дейвид. Няма да ти разреша да говориш така за нея.

— Извинявай, Джесика, но и аз искам да бъда твой приятел. А е повече от сигурно, че онова място не е за тебе.

— Няма значение. Ние отседнахме там само за погребението на Елоиз. Веднага щом си вземем довиждане с Тобаяс и Прудънс, ще се върнем на пътя си.

Дейвид се изправи.

— О, да, погребението... Толкова тъжно. Но моля те, остани още някой ден! Поне ми разреши да те поканя на вечеря. В края на краищата това може да се окаже последният ми шанс да те видя и да бъда с тебе.

— Съжалявам, Дейвид, но тази вечер едва ли ще бъда тук.

Той погледна към вратата и сви рамене.

— Вероятно ще трябва да проверя по-късно — може да промениш случайно решението си. Харлин ме вика за нещо и трябва да тръгвам. Довиждане.

— Сбогом, Дейвид — каза тя и се обърна към Нед, веднага забравила за Дейвид. — Какво друго искаше да ми кажеш, Нед?

— По-късно, Джес. Идват Тобаяс и Прудънс.

* * *

Джесика и Нед вървяха по широкия тротоар към къщата на Айдалий. Тя проследи с поглед Тобаяс и Прудънс, докато конете им не изчезнаха зад последната кръчма в края на града.

Когато минаха край смесения магазин, забеляза едра жена с вид на матрона. Не бе изненадана, когато жената изсумтя презрително и притегна шала си около раменете, вместо да отговори на поздрава ѝ.

Джесика вдигна предизвикателно брадичка и ѝ отговори с още по-високо изсумтяване. Нед се закикоти до нея.

— Знаеш какво си говорят, Джес — каза ѝ той със смях. — Имената на благовъзпитаните жени не се свързват с публични домове и кръчми.

— Аз съм благовъзпитана жена — заяви Джесика и решително тръсна къдриците си. — И ще се свързвам, с когото поискам!

— Дръж се здраво за този твой кураж, Джесика Калагън — кимна одобрително той. — Имам чувството, че е възможно много скоро да имаме нужда от него.

Пред стъпалата към къщата на Айдалий тя го накара да се спре.

— Не сме довършили разговора си, Нед.

— Хайде, Джес — хвана я за ръка и ласкаво, но твърдо я насочи към стъпалата. — Трябва да задам някой и друг въпрос, преди да се заема с нещо, което може да не се окаже моя работа. А трябва и да побързаме да изведем Сторм оттук, преди на шерифа да му хрумне да се върне и да погледне малко по-обстойно под онова легло.

— О — наведе глава, за да скрие пламналите си бузи. — Не знаех, че си чул представлението ми.

— Чух всяка дума. Всяка дума.

Джесика бързо се обърна, щом прекрачиха прага.

— Нед! Какво каза току-що? Смяташ да продължаваш да помагаш на Сторм?

Той сви рамене и се загледа някъде над главата ѝ.

— Намислил съм нещо. Изглежда Джелидая е изчезнал нанякъде — отдавна не съм го виждал наоколо... Идеята ми е, когато Сторм се оправи, да го помолим да ни помогне. След като е от този край, той ще може вероятно да ни заведе до блатото толкова бързо и успешно, колкото и Джелидая.

— Да, прав си. И когато го открием, ще можем да му заплатим за услугата. Но, Нед, мислиш ли, че той ще се съгласи да направи това? В края на краищата, не забравяй, че го преследват. И... ако ни хванат с него...

— Това наистина ли те безпокои, Джес? Ако е така, винаги можеш да хванеш влака за Уайоминг.

— Никога! — тропна с крак Джесика. Пред себе си виждаше само младия мъж в голямото легло с балдахин в спалнята на Айдалий.

През целия ден не бе престанала да мисли за тъмните му очи и тази вечна болка в тях. Усети, че се изчервява и извърна глава, за да прикрие смущението си от Нед. Боже мой, само преди час трябваше да забие нокти в дланите си, за да не се втурне да издърпа Прудънс от ръцете на Сторм!...

Не успя да скрие чувствата си от Нед. Той поклати мълчаливо глава, хвана я за ръката и я побутна към стълбите.

— Защо не се качиш горе да провериш как е нашият бъдещ водач, Джес? Чакай ме там. Ако искаме да осъществим плана си, ще трябва да уредя още някои неща. Ще се върна късно през нощта или призори, за да взема и двама ви. Имам да говоря нещо с Елайъс и засега ще изчезна оттук.

— Нед, моля те, бъди внимателен!

— Обещавам, Джес, не се тревожи.

* * *

Часове по-късно Джесика нетърпеливо крачеше напред-назад в стаята на Айдалий. Беше слизала вече по тайната стълба да провери конете. Те бяха готови за път, но бяха неспокойни от принудителното бездействие. Дори бе проверила кожената си торба, за да се увери, че картата на чичо Пийт е на мястото си, скрита под подплатата ѝ. Пръстите ѝ се спряха за миг върху изтърканата кожа, преди да я натика отново навътре и да затегне торбата към седлото.

Погледна към леглото, където Сторм лежеше напълно облечен и също готов за път. Стаята се осветяваше само от треперливата светлина на огъня в огнището.

Едва когато нахрани Сторм и той заспа, Айдалий призна на Джесика, че е сложила приспивателно в храната му. Следобед той бе отказал да лежи, бе обикалял нервно стаята и заплашвал, че ще си тръгне сам. Джесика бе изумена от бързината, с която се бе възстановил. Той изглеждаше съвсем добре, въпреки че все още позалиташе. Айдалий ѝ каза, че накрая решила да осигури почивка на Сторм, за да може да издържи продължителната нощна езда, която им предстоеше.

Джесика се приближи до вратата на стаята и я отвори. От долния етаж се понесе женски смях, затръшна се врата и смехът заглъхна. Усмихна се. Публичният дом на Айдалий работеше с пълна пара. Ако остане още някой и друг ден тук, всички в града с право щяха да бъдат изпълнени със съмнения за нея...

Стори ѝ се, че чува стъпки по стълбата към третия етаж и смръщи лице. Сигурно греши. Айдалий я беше уверила, че никой не се качва тук без нейно разрешение. Затвори тихо вратата, обърна се и се вгледа замислено в колебливия танц на пламъците.

Колко ли време ще бъде нужно на Нед да дойде да ги вземе? Трябва да е планирал всичко това много отдавна, предположи тя. Лесно ще вземат запасите, от които се нуждаят, без да събудят подозрение. Той ще каже на продавача, че вземат допълнителна храна за техните мъже. Но все пак — колко време му бе нужно да отиде до лагера и да освободи мъжете? Планът му включваше ли и нещо друго, което би могло да го забави допълнително?

Сви рамене и хвърли още един пън в огнището. Дните тук бяха горещи, но през нощта ставаше студено. Айдалий бе ѝ показала как да затопли стаята, като използва предназначената за това тръба, но Джесика предпочете топлината на огнището.

Мислите ѝ отново я върнаха към Нед и Сорм. Никога не бе очаквала от Нед да се привърже така бързо към друг човек. Новите работници, които наемаше в ранчото, трябваше да спечелят уважението му или да си ходят. Той не беше лесен човек. Хвърли отново поглед към леглото. Не бе имала време да помисли за своите чувства към Сорм. Знаеше, че той не е изнасилил Прудънс и не е извършил нито едно престъпление в живота си. Каквато и да е историята му, той не би могъл да има такива добри приятели като Айдалий и Елайъс, ако наистина бе виновен за нещо, каквото и да било то.

А Прудънс го обичаше, независимо от омразата на брат си към него. Прудънс! Винаги Прудънс! Наведе тъжно глава. Той бе любимият на Прудънс. Копнежът в сърцето ѝ — тя да бъде жената в ръцете му — бе без значение... Нямахше значение и горещото ѝ желание да бъде онази жена, която един ден ще прогони болката от очите му... Нямахше значение, че за пръв път в живота си тя знаеше какво означава любовта без задръжки към един мъж... Колко бързо стана всичко... Чувствата ѝ

към него бяха пламнали, преди още да научи името му... Страстта, която я изгаряше всеки път, когато ръцете му я докосваха, изглеждаше естествена част от любовта ѝ към него... Онова силно притегляне, което почувства още през паметната нощ на първата им среща, бе ѝ прошепнало, че това е мъжът, за когото Мати често ѝ говореше, мъжът, който един ден трябваше да навлезе в живота ѝ...

На вратата на стаята се почука. Нед. Най-сетне идва да ги вземе. Изтича към вратата и я отвори, без да се запита, защо той идва през вратата на спалнята, а не през тайния изход...

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

— Жнаех си аш, че шъ си тук — блъсна я воня на уиски и мъжът нахлу в стаята. — Шега шъ разбере... добра ли си като другите курви в тая... къща...

Джесика се спъна и се блъсна в масичката до леглото. Преди да успее да изкрещи, мъжът я дръпна грубо, едната му ръка стисна гърлото ѝ, той я бутна пред себе си към камината. Тя отчаяно теглеше пръстите му, които я задушаваша. Ботушите ѝ се забиваха в килима, но това не помагаше.

— Ето, това ишкам... Бори се с мене, кучко! — ръмжеше той близо до ухото ѝ. — Обичам го по грубия начин и след малко ще си го получиш точно както го искаш... Но първо ще те огледам добре...

Хвърли я върху килима пред камината и Джесика можа да поеме дъх и да прогони тъмнината пред очите си. Отново се опита да извика, но от гърлото ѝ не излезе дори звук. Той разкъса блузата ѝ и долната риза под нея с лекота, сякаш тъканта бе паяжина...

— А, това е, което ишках да видя...

Джесика сви пръсти и посегна към лицето му.

Той хвана ръцете ѝ, изви ги жестоко и ги вдигни нагоре. Издърпа блузата от раменете ѝ и оплете ръцете ѝ в нея. Преметна крак и се отпусна върху ѝ.

Когато Джесика направи отчаян опит да се освободи, той стегна мускулите на бедрата си около нея и я удари с ръка по лицето. Главата ѝ се блъсна в решетката на камината и острата болка я разсече като с нож. Отвори очи и се опита да види лицето над себе си, но видя само руса коса, проблясваща на светлината от камината. После той обърна глава настрана и лицето му остана в сянка.

— Хубаво легло в тая стая — мърмореше с пиянски глас до ухото ѝ, — но няма да имаме нужда от него тази нощ — хвана я за косата и обърна главата ѝ с лице към камината. Изсмя се тихо и притисна твърдия си член в корема ѝ. Отвращението ѝ даде сили.

— Ще те убия! — изсъска тя, все още твърде замаяна, за да разбере, че сега вече може да пици.

Той я удари силно по устата и Джесика усети соления вкус на кръвта си — беше ѝ разцепил устната. Топлата кръв потече бавно по брадичката ѝ и тя се сви от ужас, когато той се наведе и я облиза с език. Отново се опита да види лицето му в светлината на огъня, но той се претърколи настрана с гръб към камината. Изведнъж ѝ се стори, че дочува леко изскърцване откъм леглото.

Мъжът се надвеси над нея и грубо захапа с остри зъби зърното на гърдта ѝ. Той ръмжеше и забиваше зъби в него, дърпаше го и го гризеше, както куче гризе кокал.

Тя застена... Неочаквано болката изчезна. И мъжът над нея изчезна. В стаята се чу глух удар. Когато отвори очи, видя тялото на мъжа да се плъзга бавно надолу по каменната стена на камината. Зад главата му се проточваше тъмна ивица кръв и тя отново затвори очи.

Някой я вдигна от пода и я взе в топлатата си прегръдка. Сторм! Само той миришеше така. Сключи ръце около кръста му и зарови глава в гърдите му.

— О, господи, Джесика! — прошепна той. — Добре ли си?

Кимна срещу гърдите му, все още не искаше да се пусне от него. Преглътна с мъка, но не можа да спре напирещите ридания. Потрепери още един път и се разхълца истерично.

Сторм я залюля в прегръдката си, наведе глава и притисна лицето си до нейното.

— Джесика! Господи! — шепнеше той като обезумял. — Джесика, съжалявам за случилото се... Но, моля те, трябва да се съвземеш... Трябва да се махнем оттук.

Тя потисна риданията си, кимна и неохотно отпусна ръце. Прекрасно беше да го притиска до себе си — но той беше прав. Не можеха да чакат Нед повече.

— Аз съм готова — заяви тя, като избърса решително сълзата, която все още се стичаше по бузата ѝ. — Конете са оседлани и ни чакат.

— Не, хубаво момиче — поклати глава Сторм. — Ти няма да дойдеш с мен.

Очите ѝ се разшириха от учудване.

— Искаш да кажеш, че ще ме оставиш тук да бъда обесена за убийството на господин Бейкър? Той е, нали? Не можах да го видя много добре, но...

— Джесика, за бога... Ще ти повярват, когато им кажеш...

— Сигурно ще ми повярват! Тук, в Бейкърс Вали, където той владее банката, магазина, хотела и закона!...

Нежно постави длан на устните ѝ.

— Джесика, не мисля, че е мъртъв. И, по дяволите, ти не можеш...

— Господин Бейкър! — по коридора затракаха — високи токчета.

Саси! Джесика незабавно разпозна гласа на жената. Саси, която обичаше да говори толкова много, както ѝ бе казала Айдалий.

— Господин Бейкър? — извика отново Саси. — Тук ли сте? Господин Бейкър, знаете, че Айдалий не разрешава на гостите си да се качват на горния етаж.

Когато токчетата ѝ спряха пред вратата, Сторм и Джесика изчезнаха в тайния проход. Успяха да слязат на пръсти половината стъпала, когато чуха първия писък. Бързо изтичаха надолу — шумът от стъпките им бе погълнат от тряскане на врати, бягане и блъскане...

* * *

Бързаци облаци скриваха избледняващата луна и Джесика потрепери от хладния предутринен вятър. Трябваше да се довери на опитността на Синабър и способността му да си подбира пътя. Тя едва виждаше жребеца на Сторм. Изглежда, само той знаеше къде отиват.

Отначало той настоя да яздят по главния път, за да смесят следите си с другите. Когато стигнаха до малък мост, той насочи коня си към потока. Синабър го последва, но Джесика трябваше да го държи на достатъчно разстояние, за да не предизвиква другия жребец. Когато отпусна юздите, за да пооправи разкъсаната си блуза над корсажа, Синабър опъна шия и се опита да захапне жребеца на Сторм. Двата коня се изправиха на задните си крака и само опитността на ездачите им помогна да се справят с тях.

Но усилието бе изтощило Сторм. Когато луната изплува от облаците, Джесика забеляза, че той отново се е свил върху седлото.

— Сторм — извика тя. — Сторм, добре ли си? Колко път още ни остава?

Изправи се с усилие на седлото си, дръпна коня настрана от пътеката и ѝ махна с ръка да се приближи до него.

Джесика дръпна юздите на Синабър и го подкара към Сторм. Когато конят ѝ се опита още веднъж да протегне глава към неговия, Джесика рязко дръпна юздите. Скара му се строго и Синабър се успокои.

— Сторм, знаеш ли къде отиваме?

— Отиваме към мястото, където се срещнахме за пръв път — едва прошепна Сторм, като стисна зъби от болка.

— Ще се справиш ли? Скоро ще завали, а дотам има още поне половин час.

— Петнайсетина минути, ако побързаме. Ще се справя, Джесика. Рамото ми не е толкова зле.

— Защо тогава си се свил? Пак ли кървиш?

— По дяволите, Джесика! Боли ме не рамото, а главата и сърцето ми!... Имаш ли представа в какво се забъркваш, като тръгваш с мен?

— Не напълно — тръсна глава Джесика. — Но имай предвид, господин Сторм, който и да си, че щом се приберем някъде на сушина, ще очаквам да получа отговор на някои въпроси!

Голяма дъждовна капка я удари точно по носа, стече се по устните ѝ и я накара да замълчи. Сторм въздъхна безпомощно и секунда по-късна тя отново подкара Синабър на прилично разстояние от коня му. Няколко минути по-късно от небето се изля истински порой. Пелерината ѝ бе в една от торбите, вързани към седлото, но нямаше време за нея — Сторм се впусна в галоп напред и тя се наведе над врата на Синабър да го последва.

Светкавици осветяваха пътя им, когато преминаваха през познатото място на първия им лагер в този район. Мократа коса на Джесика се развяваше от вятъра и я удряше по лицето, пречеше ѝ да вижда. Над хълмовете непрекъснато трещяха гръмотевици, а точно когато достигнаха до отдалечения край на лагера, светкавица разцепи някакво дърво на хълма над тях и изпълни въздуха с мирис на озон и пушек.

Конете се изправиха на задните си крака от ужас и отново се наложи да ги успокояват. Сторм намали скоростта и поведе коня си нагоре по пътеката край валчестия камък, където за пръв път бе държал Джесика в ръцете си. Не можа да се сдържи и спря очи на него.

Когато Синабър спря, Джесика вдигна глава и видя пред себе си само оголена от пороите скала. Дъждът се стичаше по лицето ѝ, влизаше в очите ѝ, заслепяваше я. Примига няколко пъти, но пак не видя Сторм и сърцето ѝ заби лудо от страх.

— Джесика, влизай! Не стой на дъжда!

Конят ѝ наостри уши, заобиколи внимателно скалата и потъна в сянката до нея. Обгърнатата от непрогледна тъмнина, Джесика дръпна юздите и спря Синабър.

— С-сторм?

— Почакай — понесе се гласът му някъде отзад. — Опитвам се да запаля факла.

Клечка кибрит освети пещерата и само след миг се появи Сторм със запалена факла.

— Следвай ме — каза той, като се обърна и поведе жребеца си напред. — Трябва да повървим още малко.

Тя остави Синабър сам да подбира пътя си по осеяния с натрошени камъни под на пещерата и зави след Сторм покрай остра издатина на стената. Когато той закрепил факлата в една от пукнатините по каменната ѝ повърхност, Джесика се огледа и ахна от изненада.

Намираха се в разширение, което приличаше на всекидневна. Вместо с килим, подът бе покрит с борови клонки, но до огнището имаше удобно на вид кресло. Там бяха струпани сухи дърва. От другата страна на огнището имаше малка, не особено стабилна маса, до нея бе поставен стол.

Когато Сторм запали още два фенера, Джесика се смъкна от коня си и огледа с любопитство и останалата част от малката стая. В единия ъгъл имаше матрак, а върху него — пухена завивка. По стените имаше дори несръчно нарисувани картини, явно създадени от отдавна забравени хора. Но те изглеждаха напълно на място тук.

— О, Сторм! — плесна с ръце Джесика. — Чудесно е.

— Е, не е хотелът на Бейкър — промърмори той, като се наведе да запали дървата в огнището. — Но засега ще ни подслони.

Изправи се и Джесика забеляза, че гледа намръщено Синабър.

— Щеше го изкарам отзад...

— Не, Джесика! Имам място от другата страна на тази пещера за Спирит.

— И-има ли духове тук? Хората ми те взеха за дух, когато те видяха онази вечер...

— Спирит е името на коня ми, Джесика — разсмя се Сторм.

— О! Е, името му подхожда.

— Ще се наложи да вържем конете. Спирит отскоро е с мен. Беше водач на стадо от мустанги, преди да го хвана отново.

— И преди ли е бил с тебе?

— Да. Задръж твоя кон тук, докато вържа Спирит. Ще им напълня яслите с храна и се надявам, че ще се укротят.

Взе единия от фенерите и поведе Спирит към другия край на пещерата. Когато изчезна от погледа ѝ, Джесика се обърна и отново огледа помещението.

В една от пукнатините над масата здраво беше закрепена полица, отрупана с хранителни припаси. Погледна със страх нагоре. Понякога в пещерите живееха прилепи, но сега очите ѝ срещнаха само непрогледна тъмнина.

Облъкна я внезапен порив на вятър, проникнал чак дотук, и Джесика потрепери. Пусна юздите на Синабър и се приближи до огъня — знаеше, че конят няма да помръдне.

Протегна ръце към пламъка и отново потрепери под подгизналата си блуза. Огънят я стопли отпред, но тя знаеше, че трябва да се преоблече. Поне можеше да сложи още малко дърва в огъня.

Те бяха струпани до огнището и тя се наведе да вземе едно от тях. Нещо привлече погледа ѝ — върху малка маса зад стола стоеше познат предмет. Хвърли дървото в огъня и заобиколи стола, за да го огледа по-добре.

От горната част на кутия се издигаше нещо като рог с разширението нагоре. От другата страна стърчеше нещо като лост. Чудеше се какво търси този предмет тук?

— Това е грамофон — обади се Сторм зад гърба ѝ и тя подскочи.

— Н-не те чух да идваш.

— Разбрах. След малко ще ти покажа как работи.

— Боже мили, знам как работи! Ти за каква ме вземаш — за някаква глупачка или за какво?

Изправи се и се обърна разярена към него. Устата на Сторм неочаквано пресъхна. Мократа ѝ блуза прилепваше плътно към раменете. Бе вързала двата края под гърдите си — копчетата ѝ бяха откъснати. Нагоре блузата се разтваряше широко... Очите му се спряха на откритите ключици и меката закръгленост на гърдите ѝ. Все още мократа тъкан ясно очертаваше твърдите им зърна. Зърната ѝ! Когато отвори очи, онзи гад хапеше едното от тях. Надяваше се, че е убил проклетия кучи син. Колко ли я бе наранил?

Неволно вдигна ръка и нежно прекара пръст около зърното ѝ.

— Все още ли те боли, хубаво момиче — прошепна той.

— М-малко — усети, че зъбите ѝ тракат. Не бе възможно да е от студ — обливаше я гореща вълна.

Сторм бавно развърза възела и оголи гърдите ѝ. Простена тихо, когато видя следа от зъб около розовото зърно на едната. Постави нежно длан под нея и прекара палец по ясната вдлъбнатина.

— Трябваше да убия този негодник!

— Не. О, Сторм, не! — Джесика постави ръка върху бузата му и гърдта ѝ се изля в шепата му.

Знаеше, че трябва да се дръпне назад, но не го направи — толкова силно бе неочакваното удоволствие от допира на ръката му там...

Сторм вдигна очи към лицето ѝ, но ръката му продължаваше да гали успокоително гърдта ѝ. Усети нейния дъх по лицето си и погледна неволно устните ѝ. Дъждът бе измил кръвта, но той веднага забеляза тъмното петно на бузата ѝ и разцепената ѝ устна. С другата си ръка погали подпухналата долна устна на Джесика.

— Ударил те е лошо... Трябва да сложим нещо студено на бузата ти.

— Дъждът го охлади достатъчно, Сторм — прошепна тя и погали с показалец брадичката му. — Мисля, че сега има нужда от малко топлинка... Няма ли да го целунеш, не искаш ли да го излекуваш с целувка?

Сторм простена и облиза пресъхналите си устни.

— М-мисля, че... че ще бъде по-добре да не правя това...

Джесика се повдигна на пръсти и отметна назад глава.

— Моля те! Сторм? Облекчи ми болката и аз ще облекча твоята...

Невидими нишки теглеха главата му надолу и те се оказаха по-силни от волята му. Опита се да им се съпротивлява, да, опита се с все сила... Но не го напускаше мисълта, че най-сетне Джесика е с него в безопасно място, където може да ѝ покаже колко много я обича... В същото време разумът му крещеше, че и това щастие е мимолетно...

Но и той замълча и се изгуби някъде, когато Джесика обви ръце около врата му и добави и своето желание към силата на онези невидими нишки. Само една целувка. Една целувка, която да облекчи Джесика и да му даде малко отдиш от постоянната болка, разяждаща сърцето му...

Отначало той само докосна нежно устните ѝ и леко се дръпна назад. Наведе глава над нея още веднъж. И умът му се присъедини към предателското му сърце... Целувката му продължи по-дълго този път, въпреки старанието му да не я притиска страстно към себе си.

Пръстите ѝ се заровиха в косата му и тя не го пусна, когато отново се опита да се отдръпне. Устните ѝ се отдалечиха само съвсем малко, колкото да може да прошепне:

— Сега не ти ли е по-добре, Сторм? На мене ми е много, много хубаво...

— По-добре ми е, хубаво момиче — промълви Сторм на свой ред, — много по-добре...

— Покажи ми, Сторм, покажи ми колко по-добре може да бъде...

Устните ѝ се притиснаха към неговите и се разтвориха с готовност, когато забравил предпазливостта си, той гмурна езика си в устата ѝ... Тя усети, че гърдта ѝ сякаш се устреми към ръката му и я изпълни още по-плътно, а натискът на пръстите му изпрати огнена вълна от удоволствие през тялото ѝ. Тя се намести срещу тялото му, нежните ѝ бедра се притиснаха към неговите твърди мъжки бедра...

Той наведе глава и целуна леко разцепената ѝ устна. Облиза нежно тъмното петно на бузата ѝ. Езикът му отблъсна назад влажната ѝ коса, изсмука капчиците дъжд от ухото ѝ и остави по него следа само от своята влага... Отмести настрана влажната коса от тила ѝ и дълго целува и покрива с топлата си влага това чувствително място... Джесика отговаряше с доволно мъркане на ласките му... Неочаквано блузата ѝ се оказа в ръката му и той я пусна на пода, преди да покрие с

безброй целувки рамото ѝ и да очертае с устни огнена пътечка до гърдата, която ръцете му бяха забравили...

Джесика пое изненадано дъх и се изви като дъга към него, когато засмука зърното ѝ. О, господи, прекрасно бе да я държи в ръцете си, да я целува, да я гали... Тя плъзна ръце до копчетата на ризата му... разкопча я и я смъкна от раменете му, като внимаваше да не докосва раната. Пръстите ѝ познаваха тази кожа. Но сега я усещаше много различна, почти копчинено гореща. Сторм освободи ръцете си от ризата и тя почувства играта на мускулите му под пръстите си.

Но ръцете му не я взеха отново в прегръдка. Вместо това той се наведе и постави едната си ръка зад коленете ѝ, а другата — около кръста.

— Сторм, рамото ти! — ахна тя, когато я вдигна на ръце.

Не обърна внимание на думите ѝ. Бързо я отнесе до леглото и я положи нежно върху завивката. Устните му отново обхванаха нейните и той се отпусна до нея.

Секунда по-късно Сторм обгърна нежно с длан лицето ѝ и леко се дръпна назад.

— Хубаво момиче, ти ме караш всичко да забравям... А трябва да спрем...

— Защо, Сторм? Защо да не можем да имаме поне тази единствена нощ? Тя няма да причини болка на никого!

— Не знаеш какво искаш...

— Прав си — Джесика поклати глава и се вгледа в тъмните езера на очите му. — Наистина не знам. Но искам да знам...

На светлината на фенера видя познатата болка и сърцето ѝ се сви от жал. Наведе се над него и затвори с целувка очите му, после целуна бузите му и тъгълчетата на устата му. Устните ѝ копнееха отново да почувстват изцяло неговите и тя задоволи желанието им, както и стремежа на гърдите си отново да легнат върху твърдите мускули на гърдния му кош и да усетят нежната ласка на гъстите косми, които го покриваха...

Сторм повдигна леко глава и спусна ръце по тялото ѝ. Разкопча полата ѝ и я смъкна.

— Искам те, хубаво момиче — прошепна той и плъзна ръка под коланчето на долните ѝ гащи с дълги крачоли. — Никога не съм искал нещо толкова много, колкото искам тебе сега... — ръката му се плъзна

по плоския ѝ корем и надолу между бедрата... — Искам онази наслада, която ме изпълва, когато те държа в ръцете си... Искам сладостта и спокойствието, което ме обгръща, когато те чувствам до тялото си.

Джесика ахна и се изви към него, когато той плъзна пръст в нея.

— О!... О... Сторм... Сторм, искам те и аз... Не мога да се освободя от тебе от момента, в който се видях за пръв път...

Сторм се повдигна на лакът и се вгледа в очите ѝ.

— Сигурна ли си, Джесика? — но ръцете му не бездействаха — смъкна гащите ѝ и ги хвърли настрана.

— Сигурна съм — прошепна тя. Вдигна единия си крак, за да смъкне ботуша ѝ.

Наведе се и целуна коленете ѝ, преди да събуе един след друг ботушите ѝ. После седна на пети и разкопча горното копче на дънките си, после второто и всички останали, въпреки че силният натиск много го затрудняваше. Преди да смъкне дънките, събу мокасините и ги захвърли. Застанал отново на колене, той погали голото ѝ тяло с очи и се усмихна, когато руменина пропълзя нагоре по врата и разцъфтя на бузите ѝ.

— Може би това ще бъде всичко, което ни е писано да имаме, Джесика — промълви той. — Тази една-единствена нощ... Има хора на тази земя с власт да направят всичко възможно никога да нямаме нищо друго, освен тази единствена нощ...

Прудънс. О, господи, знаеше, че има предвид Прудънс. Но тя ще го има всички нощи от живота си... Не би трябвало да ѝ се свиди за тази единствена нощ на Джесика със Сторм... В същото време обаче си даваше ясна сметка, че ако той бе нейният любим, една нощ с друга жена би я подлудила. Знаеше, че, без да се замисли дори за миг, ще убие всяка една, която се опита да ѝ го отнеме!

Сторм бе прав. Трябваше да спрат, но толкова много ѝ се искаше да го докосне поне още веднъж... Протегна колебливо ръка и прекара леко пръсти по стройния му кръст. Той неволно подскочи и движението му привлече очите ѝ към издутината, която се напрягаше навън зад разкопчаните копчета на дънките му. Ръката ѝ инстинктивно се смъкна надолу, за да я погали...

— Само тази нощ, Сторм — чу тя гласа си, като че ли някъде отдалеко. — Моля те, нека си дарим само тази нощ. Ако тя се окаже

единственото, което някога ще имаме, ще ми остане поне споменът за нея.

Джесика не си спомняше по-късно кога е събул дънките си. Но ясно си спомняше момента, в който се отпусна до нея без преградата на тъканта между коприната на нейната кожа и твърдото му мускулесто тяло.

И никога, никога нямаше да може да забрави думите му:

— Една нощ с теб никога няма да ми стигне, скъпа Джесика, мое хубаво момиче! Би трябвало да има общо бъдеще и за нас.

А после устните му бяха твърде заети да я гаят и обсипват с целувки, за да може да говори. Тя се извиваше под пороя от горещи целувки, които изгаряха тялото ѝ. Устните ѝ подпухнаха и запулсираха под неговите, той ги остави, за да вкуси и нежната ѝ шия и да запали огъня надолу по тялото ѝ.

Ръцете ѝ стискаха раменете му, докато смучеше гърдите ѝ. Но когато той се спусна по-надолу и завъртя език по корема ѝ, Джесика отпусна ръце, потопена изцяло в непознатите усещания, които я залюляха бавно в чуден ритъм.

Той целуна нежното бедро и я близна зад коляното. Сгорещената кожа на тялото ѝ бързо изсуши влагата, която езикът му остави по пътя си към глезена. Едната извивка на стъпалото ѝ прие вниманието му, после и другата... Огнената пътечка на ласките му се заизвива бавно нагоре по другия ѝ крак, пръсна искри зад коляното за миг. А после устните му засмукаха нежната кожа от вътрешната страна на бедрото ѝ. Тя изви гръб в копнеж и търсене на... и тя не знаеше на какво.

Но Сторм знаеше. Той нежно разтвори устните, които покриваха същността на женствеността ѝ, и вмъкна върха на езика си между тях...

— Сторм! О! О, какво правиш! — главата ѝ се мяташе диво.

— Правя те щастлива, сладка Джесика — прошепна той и думите му едва проникнаха през дивия странен огън на новите усещания. — Правя те щастлива, както ти правиш мен.

И той наведе отново глава... Само секунди по-късно трепет обхвана тялото ѝ отвътре.

— Спри! — почти изпищя тя. — Сторм, спри... Не мога повече... Сторм. О, боже, прекрасно е!... Не, не спирай!...

Тялото ѝ се превърна в ослепително огнено кълбо и като че ли се пръсна на милион искри. Разтърсващи вълни се застъпваха една след друга, разкъсваха я на части, но тя искаше още и още. А после частите се събраха отново в едно цяло и тя бавно изплува от вълшебната стихия, която бе извисила тялото ѝ до такива шеметни висоти.

Устните на Сторм се забавиха за миг на корема, придвижиха се нагоре и се спряха на гърдите ѝ. Изпълнена с наслада, тя почувства вече познатият огън да се надига отново в нея.

— Хареса ли ти, хубаво момиче? — шепнеше той. — Хубаво ли ти беше?

— Да... О, да, Сторм.

— Мога да те накарам да се почувстваш още по-добре, сладка Джесика.

— К-как...

Устните му прекъснаха въпроса ѝ. Той се надигна над нея и още повече разтвори бедрата ѝ. Вкара втвърдения си член в топлото тъмно кадифе на притаената в очакване влага и леко натисна.

О, боже! Трябваше да внимава. Не трябваше да забравя, че е девствена.

Джесика простена и се изви на дъга към него. Копринена мекота и горещина се затвори около върха на члена му... Тя всмука езика му дълбоко в устата си, сплете крака над бедрата му и го лиши напълно от сила и воля да се контролира. Той напъна напред... бариерата пред удоволствието му се поддаде... и той навлезе дълбоко в нея... Когато почувства, че тя се вцепенява за миг от болка, откъсна устни само за да прошепне успокоително в ухото ѝ:

— Всичко е наред сега, сладката ми. Скъпа, повече няма да боли. Вярвай ми, любима.

Изтегли се леко от нея и отново се гмурна в жадния огън, който я гореше отвътре. Забеляза, че очите ѝ се отварят, а устата ѝ се закръгля от изненада и удоволствие.

— О, Сторм!

— Да, скъпа. Да. Сега остава само удоволствието. Удоволствие, дарено само на двама души, които много се обичат и държат един на друг... О, Джесика... Любима... Никога не ми е било така хубаво преди...

И той отново я понесе към вече познатите шеметни висоти, преди сам да потърси облекчение. Дори през бурята в собственото си тяло, той почувства пулсациите в нейното... и разлюлените им в общ екстаз тела го дариха с най-пълното задоволяване, което бе познал като мъж в живота си досега...

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

— Шшшт, скъпа — прошепна Сторм, когато Джесика проплака и протегна ръка към него. — Отивам само да се погрижа за коня ти и да поставя малко дърва в огнището. Веднага ще се върна.

— Побързай! — когато той я зави нежно, Джесика целуна пръстите му и се сгуши в леглото. Обгърна я приятна топлина и очите ѝ се затвориха.

Сторм взе сухи дънки и бързо ги навлече, преди да хвърли още едно дърво в огнището. Пламъците подскочиха оживено нагоре, а пушекът се всмука от естествен отвор в скалите над огнището. Той дълго стоя пред огнището, загледан във весело танцуващите пламъци, които осветяваха изпитото му лице.

Какво ли го очаква в бъдеще? Не смяташе, че ще може да издържи още дълго време напрежението на този живот. Бариера след бариера се издигаха между него и всички, които обичаше...

А сега и тази прекрасна жена, която видя за пръв път седнала гордо върху седлото на дорестия жребец. Спи сега в леглото му, разпиляла черни къдрици по възглавницата — толкова близо и в същото време толкова далеко... Присъствието ѝ тук само му напомняше колко невъзможно бе да мечтае за общо бъдеще с нея. Бе дошла сама, с протегнати към него ръце, с желание да му се отдаде изцяло... и бе събудила в него страст и копнеж.

В живота си бе имал и други жени. Нещо ги привличаше към него — мургавото му мъжествено лице и черните очи, тъгата в тях... Но всички те се интересуваха повече от удоволствието, а не от него самия...

Джесика! Името ѝ дори го изпълваше с почуда. Отдаде му се с готовност. Не се бе поколебала да помогне, когато лежеше ранен и умиращ там, сред хълмовете. Противопостави се на всички негови опити да я отдалечи от себе си. Бе се грижила всеотдайно за него дори в публичния дом на Айдалий, въпреки че присъствието ѝ там сигурно

бе опетнило репутацията ѝ. Бе го накарала да се смее и се бе смяла с него. Бе го следвала без излишни въпроси.

Нищо не можеше да ѝ предложи — неговото време приключваше... Вестниците, които му даваше Айдалий, съобщаваха, че новият губернатор на Монтана се е заел да изкорени от щата беззаконието и престъпленията. Този човек бе прав да се стреми и Монтана да пристъпи в новия век със славата не само на красиво, но и на цивилизовано място, което предлага сигурност и защита за всички. Некадърният шериф на Бейкърс Вали не го плашеше, но рано или късно някой от новоназначените шерифи ще насочи вниманието си и към техния край.

Въздъхна и отиде да се погрижи за коня на Джесика. Отначало той отскочи, но тихият глас на Сторм го успокои и той разреши да хване юздите му. Боровите клонки по каменния под заглушиха стъпките им и Джесика само леко помръдна при излизането им от пещерата.

Синабър отметна глава, но Сторм успя да го върже към яслите. Мирисът на зърно бързо успокои животното.

— Добро момче — похвали го Сторм и го погали по врата. — Имаше тежка нощ, заслужи си храната.

Разседла го и взе чесалото. Мускулите на коня подскачаха от удоволствие под него и реакцията им му напомни за коприненото тяло на Джесика под пръстите му. Ускори неволно движенията си — прииска му се отново да се върне при жената, която бе започнала да означава толкова много за него. Бързо провери дали Спирит е вързан здраво, хвърли още суха трева в яслите. Но когато го обгърна топлината на главната пещера, той застана над Джесика за миг, после се обърна и се отпусна в старото кресло до огнището, което Айдалий и Елайъс бяха домъкнали тук за него.

Не можеха да бъдат заедно. Разделяха ги толкова много неща. Би трябвало да има какво да ѝ предложи. Упорито бе работил години наред, за да заслужи своя дял от Лейзи Би. А накрая бе предаден дори от мъжа, когото бе наричал „татко“.

Джесика се протегна и краката ѝ излязоха от завивката. Стана ѝ студено. Отвори очи и се огледа за Сторм.

Когато го видя, сърцето ѝ се сви от болка. Той седеше в старото кресло до огнището с ръце, отпуснати на коленете, и с наведена глава.

Нима вече съжаляваше, че се бе любил с нея? Как е възможно, когато всичко бе така прекрасно?

— Сторм? — извика го тя тихо.

Той веднага се изправи и отметна назад коса. Светлината от огъня очерта главата му, но остави лицето му в сянка.

— Спи, скъпа — прошепна той с болка в гласа.

— Не мога — тя стана, уви се в одеялото и тръгна към него. — Краката ми са студени.

Сторм протегна ръце и Джесика се сви в скута му. Той я притисна към гърдите си. Опита се да не обръща внимание на копринените къдрици по врата си и на двете меки хълмчета, които се притискаха към гърдите му. Протегна топла длан към малките крака, свити зиморничаво под одеялото.

— Краката ти наистина са замръзнали — каза той тихо. — Искаш ли да обуеш някои от моите чорапи?

— Не, ще се стопля и така.

Той я притегли към себе си и простена тихо, когато тя се размърда, за да се настани по-удобно в скута му.

— Сторм — прошепна Джесика. — Сторм, съжаляваш ли?

— Да съжалявам? Искаш да кажеш за това, че съм се любил с тебе?

Когато тя кимна, без да го погледне, той хвана ръцете ѝ и леко я отдалечи от себе си. Главата ѝ остана наведена и Сторм трябваше да повдигне брадичката ѝ. Джесика го погледна разтреперана. Чак тогава отговори на въпроса ѝ с въпроси.

— Да съжалявам за най-чудесното изживяване, което съм имал в живота си? Да съжалявам за това, че имах щастието да държа истинска жена в ръцете си, прекрасна жена, каквато не можех и да си представя, че съществува на тази земя? Да съжалявам за това, че колкото и да се опитвах, тя ми даде повече, отколкото аз можах да ѝ дам? Не, Джесика, никога няма да съжалявам за това.

При тези думи сърцето ѝ радостно заби, но тя усещаше, че той продължава да се държи някак отдалечено.

— Ти съжаляваш за нещо — поклати тя глава. — Усещам това.

— Да, съжалявам, че не мога да ти дам повече. Съжалявам, че не мога да ти предложа живота, който заслужаваш, и да бъда с тебе, за да го изживеем заедно. Твърде много неща има между нас...

— И едно от тях е фактът, че си избягал от затвора, нали? Разбрах това още докато бяхме в спалнята на Айдалий.

— Но пак дойде с мене?

— Да, дойдох. Защото те обичам!

Джесика вдигна лицето си към него с устни, молеци за целувка, но Сторм я отдалечи още повече от себе си.

— Не, Джесика — каза той твърдо. — Ние трябва да се разделим.

— Тогава сега ще взема това, което мога — тъжно прошепна тя. — Ще приема и трохите, които мога да имам. Обичам те, Сторм. И винаги ще те обичам, независимо дали сме заедно или не...

Той я притисна силно към себе си и я целуна по косата.

— Ти дори не ме познаваш, Джесика. Има толкова много неща, които не знаеш.

— Знам, че си добър човек, Сторм — тихичко каза тя и се отпусна на гърдите му. — Срецнах се тук с хора, които се научих да уважавам и които те обичат. Знам, че не е възможно да си направил това, в което те обвиняват.

Ръцете му се отпуснаха, тя вдигна глава и го погледна в очите.

— Знам, че има друга жена, с която си обвързан, Сторм. Аз няма да застана между вас. Прудънс има нужда от тебе... Разбирам това.

— Тя живее в своя ад вече година — съгласи се Сторм и силна болка преряза сърцето ѝ. — А проклетият ѝ брат още повече усложнява и нейния, и моя живот. Ако ме допусне поне за малко да остана при нея, сигурен съм, че ще можем да изясним нещата.

— Кой... кой я е изнасилил, Сторм?

— Не иска да ми каже — поклати тъжно глава той. — Но мисля, че скоро ще бъде в състояние да го посочи. Веднъж успях да издебна Тобаяс и я понаучих малко на езика на знаците. Елайъс ми бе дал такава книга. Оставих ѝ я да я изучава. Ти се срещна с нея в града. Знаеш колко много е научила от знаците, въпреки че не може да чете. Питал съм я какво всъщност е станало тогава, но тя не казва и ако настоявам, изпада в истерия. Има нещо, което я кара да крие истината.

— От-отдавна ли я познаваш, Сторм?

— Почти цял живот.

— Това означава, че заедно сте порасли.

— Да — простена и придърпа одеялото около нея. — Джесика, скъпа, ще трябва да си облечеш някакви дрехи. Не издържам повече...

Най-сетне тя усети твърдината, срещу която се опитваше да се намести по-удобно.

— Съ-съжалявам...

— Недей, хубаво момиче — засмя се Сорм. — За мене е наслада да те държа на коленете си и ако не знаех, че за тебе ще бъде прекалено болезнено да се любим отново, щях да те отнеса обратно на леглото и да ти покажа колко много те желая.

Стана и отиде до полицата с дрехите си. Грабна една риза и вълнени чорапи, но в бързината закачи някакъв вързоп, който падна и нещата в него се разпиляха.

Джесика бързо се втурна напред. Със смях плесна ръката на Сорм и грабна нещата, които той се опита да скрие.

— О, ти! — извика тя и размаха сивата брада и перуката пред лицето му. — Нищо чудно, че Джелида изчезна така внезапно. Не можеше да бъде едновременно с тебе на едно и също място! Ето какво съм открила миналата нощ в косата ти, когато превързвах раната — лепило.

Той смутено наведе очи.

— Моя бе грешката, че отиде в Бейкърс Вали. Трябваше да бъда сигурен, че няма да имаш неприятности там...

— Сорм, аз водя цяла група каубои със себе си — без да броим Нед. Вярно е, че атмосферата в този град е доста враждебна, но какви неприятности бих могла да... — не се доизказа и веселите искрици в очите ѝ угаснаха. — Аз... е, добре, не трябваше да се безпокоиш — съвзе се тя и се засмя. — Приятелски настроен дух ме пазеше.

Той също започна да се смее и ѝ подаде ризата и чорапите.

— Вземи ги, скъпа. Облечи се, докато приготвя кафето. Ясно е, че няма да можем да заспим.

Джесика взе дрехите. Когато видя, че излиза навън, тя го попита:

— Къде отиваш?

— За вода. Връщам се веднага.

Джесика го проследи с поглед, докато не се скри в мрака. Едва тогава седна в износеното кресло и обу чорапите. Притисна ризата до лицето си — от нея се носеше неговата миризма...

Чу зад себе си шум и се обърна; ризата се спусна малко под колената ѝ. Видя, че Сторм я оглежда, и се засмя.

— Знам, че не изглеждам добре, но сега краката ми са топли.

— Изглеждаш чудесно, хубаво момиче — каза той. Приблужи се до огнището, наля вода в кафеничето и ѝ подаде четката за коса, която бе донесъл от торбите им. — Ако почакаш малко, ще ти помогна да разрешиш косата си.

— Прекрасно — въздъхна Джесика.

Секунда по-късно Сторм се настани в старото кресло, а Джесика се сви върху завивката пред нозете му и му подаде четката.

Той прекарваше четката през косата ѝ, като я следваше с пръсти. Под дланта си усещаше коприненото ѝ богатство.

— Имаш красива коса, Джесика. Исках да я докосвам така от първия момент, в който те видях.

— Благодаря ти, Сторм?

— Кажу ми, хубаво момиче.

— Може ли да ти задам няколко въпроса?

— Можеш да питаш всичко, което искаш, Джесика. Обещавам да отговоря на всичките ти въпроси.

Тя се загледа в огъня, и нерешително каза:

— Искам да зная поне второто ти име.

Сторм леко въздъхна и се засмя.

— Ей, Джесика Калагън — започна той. — Искаш да кажеш, че току-що се люби страстно с мъж, на когото не знаеш дори второто име?

Джесика скочи възмутено.

— Защо... защо, ти...

Сторм се разсмя от сърце и протегна ръце към нея.

— Ела тук, хубаво момиче — каза весело и веднага разсея смущението ѝ. — Харесвам те повече, когато си в ръцете ми.

— Не съм сигурна в това — заяви тя, сложила ръце на кръста. — Мисля, че ще трябва да се опознаем по-добре един друг, преди отново да приближа до тебе.

Сторм изстена и посегна към нея. Тя успя да отскочи крачка назад, но се спъна и щеше да падне, ако силните му ръце не я бяха задържали — в следващия миг той я притискаше до себе си и огънат ласкаво топлеше гърба ѝ.

— Сторм, ако продължаваш да ме държиш така, ще отвориш раната си.

— Раната ми е добре, хубаво момиче. Упражненията на рамото ми само ще ѝ помогнат да заздравее. Освен това трябва да се опознаем по-добре, нали?

Джесика обви ръце около врата му и той я целуна страстно. Но когато устните му се спуснаха по врата ѝ, тя се отдръпна и поклати глава.

— О-обеща да ми отговориш.

Сторм зарови лице във врата ѝ, въздъхна и повдигна глава.

— Последното ми име е Бейкър.

— Бейкър? — учудено възкликна Джесика. Той с облекчение прочете по лицето ѝ само изненада, не отвращение. — Но ти никак не приличаш на братята си.

— Не изглеждам и като Айдалий, а тя е природена сестра на Харлин и Дейвид.

Джесика изправи гръб и сви крака под себе си. Със скръстени на гърдите ръце тя търпеливо чакаше да продължи.

— О, хиляди дяволи!... — изръмжа Сторм. Седна зад нея и я притегли между краката си. Тя се опита да се обърне към него, но той я спря.

— Не мога да мисля, като те гледам, хубаво момиче. Надявам се, че така ще бъде най-добре — но бързо задуши неволно стенание, когато Джесика се съгласи с въздишка и се намести срещу него...

Тя се засмя тихо и скочи на крака. Седна на стола и го накара да сложи глава върху коляното ѝ.

— Така по-добре ли е? — запита, като зарови пръсти в косата му.

— Може би.

— А сега ми разкажи и останалото. И Айдалий не прилича на Харлин и Дейвид, както и ти. Защо вие двамата сте толкова различни от тях?

Сторм се облегна по-удобно и ръката му разсеяно се плъзна по крака ѝ, но очите му бяха вгледани неподвижно в огъня. В ума му нахлуха рояк спомени.

— Има защо да изглеждаме така различни, Джесика — започна той. — Вероятно вече си се сетила и сама. Чарлс Бейкър ме осинови.

— Кои са истинските ти родители?

Той въздъхна тежко и каза:

— Не знам, Джесика. Бях съвсем малък, когато узнах, че хората, с които живеех, не са мои родители. Мъжът, Джак Уилсън, се напиваше и ми разясни този въпрос твърде рано, но настояваше да нося второто му име. Мери се опитваше да ме защитава, но това рядко ѝ се удаваше, особено когато той беше пиян. И досега не мога да разбера как изобщо запази работата си в Лейзи Би. Вероятно Чарлс ни е съжалявал, Мери и мене.

— Сорм, той не те биеше, нали?

Завъртя глава на коляното ѝ.

— Джак твърдеше, че трябва да следва наставленията на Библията. Сещаш се: ако жалиш пръчката, ще развалиш детето...

— О, не!

— Мислил съм да го убия, представяш ли си? Петгодишен, лежа през нощта и обмислям как да го убия.

— Божичко, Сорм. Какво стана?

Ръката му силно стисна крака ѝ.

— Мери умря от треска — прошепна той. — Здравето ѝ бе твърде крехко — загуби две бебета едно след друго: не можеше да ги износи. Много често боледуваше. Тогава Фиона идваше при нас да ни помага и Джак не смееше да се меси.

— Фиона?

— Икономката на Чарлс. Или поне така твърдяха. Когато ме прибраха при тях, не ми бе нужно много време да разбера, че той доста често я посещава късно вечер. Тя живееше на около миля от нас. Никога не оставаше в ранчото след смрачаване.

— Но жена му...

— Тя умира малко след раждането на Дейвид. На години Дейвид е горе-долу колкото мене. Веднъж попитах Чарлс за жена му, но той ми каза само, че на младини всички нравят грешки. Но обичаше Фиона — обичаше я много.

— А баща ти... искам да кажа... — Джесика поклати объркано глава. — Тъ, имам предвид Джак, мъжът, с когото си живял, преди Чарлс да те осинови. Какво стана с него?

— Мисля, че Чарлс му е дал много нари, за да си отиде. Осинови ме, както си е по закон. Спомням си, че ходихме до съда и след това Джак напусна града. Повече не го видях.

— Беше ли щастлив с Чарлс Бейкър, Сторм?

Настъпи продължително мълчание. Той мислеше с болка и тъга за годините, прекарани в Лейзи Би. Гордостта му никога не му разреши да говори с осиновителя си за нещастните случки, които го преследваха непрекъснато. Никога не остана без рани по тялото си. През тези години не се мина и без счупени кости на няколко пъти. И това продължи до деня, в който разбра, че е по-силен от братята си и ги просна с разкъравени носове на земята в обора, където го бяха нападнали.

Независимо от разочарованието, предизвикано от външната му непохватност, Чарлс се отнасяше към Сторм като към собствен син. Дори не скриваше предпочитанието си: прекарваше повече време с него, отколкото със собствените си синове.

— Да, Джесика — въздъхна той накрая. — Понякога дори бях щастлив. Бях много привързан към Чарлс и мечтаех един ден да работя заедно с него в ранчото. Харлин изобщо не се интересуваше от земята и нямаше търпение да отиде на изток да учи. Дейвид се преструваше, че иска да се научи как се управлява едно ранчо и преструвките му, изглежда, са успели да заблудят Чарлс. Когато той бе убит, според завещанието му ранчото остана на Дейвид. Останалият имот, включително и банката, бяха завещани на Харлин. Сега той владее почти целия град.

— О, Сторм. Как е могъл да те лиши от наследство, след като те е осиновил? Все още не си ми казал нищо за Айдалий.

Кафето кипна. Сторм скочи, грабна кафеничето и го постави на масата, после се обърна към Джесика.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— И за това ли не се сети, Джесика? — запита той. — Тя е дъщеря на Чарлс и Фиона. Признавам, че бяхме еднакво изненадани, когато разбрахме, че Чарлс не ни е оставил нищо. Завещанието бе направено само две години преди смъртта му.

— Чакай за минутка. Второто име на Айдалий е Морган. Поне тя така ми каза.

Сторм взе две чаши от полицата и наля кафе. Когато Джесика пое своята, той отново седна в краката ѝ.

— Това е моминското име на майка ѝ — каза той, докато изчакваше ароматната течност да поизстине. — Но Чарлс настоя пред доктора да отбележи неговото име като баща на детето в свидетелството ѝ за раждане. Вероятно Харлин се е страхувал, че Айди може да се опита да обори завещанието чрез съда и ѝ предложи сделка. Даде ѝ известна сума, с която смяташе, че тя ще напусне града, срещу подписано съгласие да не предявява искове към имението на Чарлс.

— Но Айдалий не напуска града.

— Да, така е — изсмя се студено Сторм. — Тя е смела жена. Накара Елайъс да ѝ купи тази къща на края на града под претекст, че ще отваря ресторант. Двамата с него винаги са били много близки — още от момента, в който той дойде да работи като готвач в Лейзи Би. Айдалий имаше обаче други планове за къщата — знаеш какво направи с нея. Никога не каза защо постъпи така. Може би това бе предизвикателство към Харлин и Дейвид.

— Но къде си ти в цялата тази история? Мили боже, трябва да си работил с Чарлс в Лейзи Би поне двайсетина години!

— Двайсет и две. От петгодишна възраст, както казах. Сега съм на двайсет и осем, но последната година не съм се приближавал до Лейзи Би. О, да, Харлин ми направи почти същото предложение, като на Айди, с допълнителното изискване да сменя чрез съда името си на Уилсън. Отказах. Известно време обмислях дали да не заведа дело срещу тях и да си взема своето, но не можах да преодолеея болката от

предателството на Чарлс. Завещанието му бе предателство към Айди и мен.

Джесика сложи чашата си на пода и се плъзна от стола. Обви с ръка кръста на Сторм, а с другата взе чашата му и я постави до нейната.

— Сторм, не искам вече да говориш за това. Виждам, че се измъчваш — притисна глава към рамото му, забравила за раната. Усети, че той се свива от болка и бързо се отдръпна.

— О! Трябва да сменим...

Той затвори устните ѝ с целувка.

— Казах ти, че раната не ме боли — поне не особено много. Не ме измъчва и разговорът с тебе — напротив, чувствам се дори по-добре. Не бях говорил с никого за това от години.

Джесика се изви и отпусна глава в скута му. Не вярваше на думите му, че раната не го боли, а така пак можеше да бъде близо до него, без да го притеснява. Взе ръката му в своите.

— Разкажи ми тогава какво се случи с Фиона и Чарлс, Сторм. Как умряха? От думите ти подразбирам, че и тя е мъртва.

— Умряха заедно — прошепна той след миг. — Сигурно са искали едновременно да завършат земния си път, но каква загуба само... Не можахме да открием кой ги застреля.

— Застреля? О, Сторм!...

Той продължи разказа си, като че ли изобщо не я бе чул.

— Не знам защо Чарлс реши да се заеме и с банката — купи я, когато разбра, че има някакви проблеми. Хората от града се уплашиха, че ще загубят спестяванията си, и бяха готови да я нападнат. Някой дойде до ранчото да му каже и когато се върна, заяви, че сега вече притежава и банка. Изглежда, изпитваше удоволствие от новата си придобивка, защото започна да ходи до града почти всеки ден.

Тогава двамата с Дейвид управлявахме заедно ранчото, но нещата не вървяха гладко. Имахме различни виждания с него и Чарлс почти винаги заставаше на моя страна. Вечер често спореха с Дейвид за това и онова. Опитвах се да стоя настрана от тези разправии, но ми бе ясно какво всъщност става. По това време Харлин бе приключил с учението си и се бе върнал, но се премести в града, когато Чарлс го запита дали иска да овладее банковия бизнес.

Сторм замълча, Джесика погледна нагоре и забеляза изпълнения му с мъка поглед, взрян в играта на пламъците.

— Каза, че са били застреляни — напомни му тя. Усещаше, че му се иска да ѝ разкаже всичко.

— Трябваше да се оженят на следващия ден — промълви той. — Чарлс никога не ми каза, защо Фиона е отказвала да узаконят връзката си през всичките тези години, но тя бе много независима жена... Айди прилича на нея. Но най-сетне отстъпва на настояванията му.

Сторм погледна Джесика.

— Той бе толкова щастлив — щастлив като дете, Джесика. Никога не съм го виждал толкова развълнуван, Фиона не ходеше много често в града — можеш да си представиш какво бе отношението към нея там. Но Чарлс настоя да си поръча нова рокля за сватбата и онзи следобед отидоха заедно в града за последна проба и за да я вземат. Вечерта не се върнаха... Открихме ги на другия ден... Той я бе покрил с тялото си, но някой бе стоял над тях и бе стрелял, докато се бе уверил, че и двамата са мъртви.

Очите на Джесика се напълниха със сълзи и тя едва сдържа риданията си.

— Сигурно много я е обичал...

Сторм легна до нея и я взе в ръцете си.

— Обичаше я. Както аз обичам тебе. Обичам те, скъпо мое хубаво момиче! Бих дал живота си за теб в мига, в който някой се опита да ти причини болка. Едва ли можеш да си представиш колко много ми се иска нещата около мене да бяха други...

Тя изплака на глас, този път поради друга причина. Сълзите потекоха от очите ѝ и тя се опита да зарови лице в гърдите му, за да ги скрие.

Той обхвана с ръка лицето ѝ и изтри ъгълчето на окото ѝ.

— Джесика? Съжалявам. Ако знаех, че ще те разплача, като ти призная любовта си, нямаше да...

— О, престани, Сторм Бейкър — тя постави пръст върху устните му. — Не можеш ли да познаеш кога една жена плаче от мъка и кога от щастие? И аз те обичам. Но си помислих... Пру...

— Не мисли, Джесика, скъпа! — наведе глава над нея. — Разреши ми да те любя отново. Моля те. Обичам те... Имам нужда от тебе...

Не посмя да докосне устните ѝ.

— Освен ако... Джесика, не искам да ти причинявам болка.

— Можеш да ми причиниш наистина болка, ако не ме любиш отново, Сторм — прошепна тя и разстоянието между устните им се стопи...

* * *

На сутринта Сторм погледна Джесика, докато водеше Спирит към изхода на пещерата. Тя все още седеше свита под завивката, облечена само в ризата и чорапите му.

Когато усети погледа му, тя го стрелна гневно с очи, вдигна предизвикателно брадичка и обърна глава настрана.

Той започна да смъква хранителни припаси от полицата над масата и да ги подрежда в торбите към седлата. Когато прибави и кафето в платнена торбичка, стегна връзките на торбите и погледна към масата. Закуската на Джесика — сухар и бекон — стоеше недокосната в чинията пред нея. Трябваше да я изчака да закуси и тогава да разкрие плановете си... Но кой можеше да си представи, че под това хубаво лице се крие такъв инат?

Сторм вдигна чинията, отиде до леглото, коленичи пред нея и ѝ я подаде.

— Ще трябва да хапнеш нещо, преди да тръгнем, Джесика. Пътят до следващия град с гара е твърде дълъг и ти ще прегладнееш, преди да стигнем дотам.

Грабна чинията от ръката му и я постави до себе си. Скръсти отново ръце под гърдите си и се вторачи над рамото му със стиснати устни.

Изразът на лицето ѝ красноречиво го пращаше по дяволите и вбеси достатъчно Сторм, за да го накара да скочи на крака и да извика гневно.

— Ще ядеш, преди да тръгнем, дяволите да го вземат! И побързай да се облечеш, иначе сам ще те облека!

— Няма да ходя никъде!

— Ще отидеш, дори и да се наложи да те вържа на коня — изрече Сторм през стиснати зъби. — Прекалено опасно е за тебе да

останеш с мен.

— Няма да си тръгна, докато не намеря това, за което съм дошла тук! Може да ме вържеш и да ме изкараш оттук, но няма да имаш куража да покажеш лицето си в който и да е град в околността!

— Може да вляза във всеки град като Джелидая — напомни й той.

— Ще ти се наложи да яздиш до гарата с мен и някой може да разпознае коня ти.

— Ще рискувам, какво друго ми остава. След като ти явно не желаяш да отидеш до гарата сама...

— Не се опитвай да ме накараш да се чувствам виновна, Сторм! Освен това, докато стигнем до най-близкия град, снимката ми сигурно ще бъде разлепена до твоята по обявите за избягали престъпници. Дори господин Бейкър да не е мъртъв, нима си въобразяваш, че ще остави всичко просто така?

— Още по-сериозна причина да изчезнеш оттук, колкото е възможно по-бързо — поне докато оправим тази каша. Нямах никакъв шанс да намериш сега земя в този район, Джесика. Харлин и Дейвид са решили да притежават целия район. Опитаха се дори да накарат Тобаяс да им продаде ранчото си — неговото ранчо граничи с Лейзи Би.

Джесика предизвикателно вдигна брадичка.

— А ако не търся земя, а нещо друго?

— Не ме интересува какво точно търсиш, Джесика. Не виждаш ли в каква каша се забърка, като започна да ми помагаш? Веднъж да се върнеш в Уайоминг... Там ще бъдеш в безопасност за известно време поне.

„В безопасност, да, но потънала в дългове към Нед заради ранчото“ — помисли си тя. Може би трябва да каже на Сторм за златото. Трябва да го намери. Голяма част от спестяванията на Нед и Мати също можеха да се стопят. Не трябваше да допуска това.

— Сигурен съм, че там имаш приятели — продължаваше той и гласът му прекъсна мислите й. — Може би дори някой умен адвокат, който ще може да ти помогне да се измъкнеш от тази каша.

Лицето й се проясни.

— Да, имам такъв адвокат — отвърна тя замислено. Скочи на крака и постави ръка на рамото му. — Ела с мене. Познавам човек,

който ще ти помогне. Говоря за адвоката си — той решава юридическите ми проблеми около ранчото, но се занимава и с криминални дела.

Може би Фредерик ще намери начин да отложи крайния срок за изплащане на ипотеката, ако тя не намери златото до датата на следващата вноска. Вероятно трябваше да се срещне с него, преди да напусне Уайоминг. Но глупавата ѝ гордост не допусна да сподели с приятелите си колко отчаяно е финансовото ѝ положение. Сега обаче проблемите на Сторм бяха много по-важни от ранчото.

— Не мога да оставя Айди сама тук точно сега, Джесика. Господ знае какво се е случило там миналата нощ.

— Как, за бога, мислиш да ѝ помогнеш, когато трябва непрекъснато да се криеш? Хиляди дяволи, трябва да докажеш, че си невинен!

— Остави ме сам да водя моите битки, Джесика. Винаги сам съм се справял и ще продължавам да се боря сам.

— Нед беше прав. Предпочиташ да яздиш по самотна пътечка, Сторм, така ли е?

— Не съм имал и нямам друг избор. Хайде, побързай! Изяж си закуската и се облечи.

— Добре — съгласи се Джесика така внезапно, че го изненада. Седна и взе хляб и парче бекон. — Може би си прав. Ще се върна и ще накарам Фредерик да ми помогне. Той никога не ми е отказвал.

— По дяволите, кой е Фредерик?

Тя демонстративно започна да се храни, за да скрие издайническото потръпване на устните си. Преглътна и наведе рязко глава, така че косата ѝ да скрива лицето.

— Той е адвокатът, за когото споменах.

— О! — промърмори Сторм. — И той никога нищо не ти отказва, така ли?

— Точно така — отговори му Джесика с пълна уста и се зае да си прави сандвич. — Както вече ти казах, никога досега не ми е отказвал каквото и да било.

Той се вгледа за миг в лъскавите къдрици, които скриваха лицето ѝ.

— Добре ли познаваш този Фредерик?

— О, познавам го от години — измърмори тя, като махна неопределено с ръка във въздуха. — Той е чудесен танцьор.

Сторм неволно сви ръце в юмуци и рязко ѝ обърна гръб.

— Отивам да приготвя коня ти, докато се облечеш.

Отхвърли косата си назад и го видя да излиза с наведена глава. Е, не всичко от това, което му каза, беше лъжа — Фредерик наистина танцуваше чудесно, въпреки че бе три пъти по-възрастен от нея. И той наистина правеше всичко, каквото поиска — стига да плаща таксата му.

Преглътна последната хапка, въпреки че имаше вкус на сухи листа. Взе приготвения сандвич, стана и се приближи до огнището, за да вземе полата си от стола. Напъха сандвича в джоба ѝ, облече я и посегна към блузата си.

Тя бе разкъсана. Джесика имаше и друга блуза в една от торбите, вързани към седлото на Синабър, но облече тази блуза и я върза под гърдите си, точно когато Сторм въведе коня в пещерата.

— Готова съм — заяви тя в отговор на въпросителния му поглед. — Но мисля, че ще трябва да почакаме Нед да ни открие. Нямам достатъчно пари за билет до Уайоминг.

Очите му се спряха за миг на дръзкото ѝ деколте, после решително се обърна настрана и ѝ подаде юздите. Извади камък зад полицата и оттам измъкна торбичка.

— Айди ми носи от време на време по някоя и друга шепа монети. Тя си е внушила, че имам право на част от печалбите ѝ — може би защото откри този публичен дом с парите на Чарлс Бейкър. Пазя всичко, каквото ми е дала, за деня, в който двамата с Елайъс найсетне решат да се оженят. Тя няма да има нищо против, ако сега ги ползваш ти.

Джесика кимна, взе торбичката от ръцете му, отдели няколко монети от нея и му я върна.

— Вземи повече, може да ти потрябват.

— Не — тя върна торбичката в дупката и я прикри с камъка. — Тези ще ми стигнат.

— Ти и твоята проклета гордост, Джесика Калагън.

— Да. Нед има друг израз: гордостта на Калагънови. Ти самият не си лишен от този лош порок.

— Понякога това е единственото, което остава на човек.

— Така е — съгласи се тя. Погледът ѝ попадна на грамофона. — Обеща ми да го пуснеш. Обичам да слушам музика. Нед спомена, че ще купи грамофон на Мати за Коледа. Каза ми, че го била видяла в някакъв каталог.

— Сега няма време, Джесика. Може би някой друг път... Искам да кажа, ако има друг път за нас — прошепна той, като обърна глава настрана.

Джесика мълчаливо поведе Синабър след него, но се закле, че ще има друг път за тях. И много, много пъти ще бъдат заедно.

Метна се на коня и го смушка да последва Сторм. Не обърна внимание на красотата на изгрева, не следеше и къде стъпва Синабър. Провери дали пушката и торбите са завързани здраво. Сторм се впусна в галоп през малката долина. Джесика го следваше, докато стигнаха върха на хълма. Там спря коня си.

— Сторм — извика го тя. — Сторм, струва ми се, че в копитото на Синабър влезе камъче.

Когато той обърна коня си, Джесика се наведе над Синабър и го докосна леко по рамото. Той веднага вдигна предния си крак. Сторм спря Спирит, слезе и се отправи към нея. Но едва бе направил две крачки, когато тя махна шапката си от главата и пришпори Синабър.

— Хай! Хай, Спирит!

Синабър пъргаво заобиколи стреснатия Сторм и прибра назад уши, когато се спусна срещу другия жребец. Той прие предизвикателството, като се вдигна на задните си крака, но Синабър го удари силно и го отместа от пътя си.

Джесика бързо стегна юзди и го смушка да изкачи хълма и да се спусне от другата му страна. Чуваше шума от копитата на Спирит и доволно се усмихна.

Спирит нямаше да може да я следва твърде дълго. Тя скоро дочу остро изсвирване на Сторм. Звучите зад нея незабавно утихнаха, тя се наведе над врата на Синабър и го смушка.

— Хайде, момчето ми — извика тя и забеляза, че ушите му трепнаха при звука на гласа ѝ. — Спирит е вероятно толкова бърз, колкото си и ти, и единствената ни надежда е да спечелим по-голяма преднина.

Конят като че ли я разбра. На Джесика ѝ се стори, че полетяха над земята... Но ударите на копитата и свиващите се под нея мускули

й даваха да разбере, че нещата не са точно така. Опитваше се да запази очите си от летящата грива на Синабър. Умът ѝ бясно работеше. Никога не е била толкова благодарна на способността си да запаметява ясно веднъж преминалия път.

Ето тук. Над следващия хълм. Леко дръпна юздите на Синабър и го смушка да изкачи хълма. Секунди по-късно те се спускаха вече от другата му страна и само сигурната стъпка на коня ги предпазваше от претъркулване или свличане надолу.

Кобилите от стадото мустанги вдигнаха тревожно глави, когато огромният жребец се насочи срещу тях. Дочу се предизвикателно изцвилване и Джесика видя черен жребец, който веднага се втурна срещу тях. Синабър леко се поколеба, но тя го плясна с юздите по задницата и извика предупредително. Той неохотно се подчини и заобиколи отдалеко кобилите. Едва тогава младата жена отпусна юзди и хвърли поглед назад.

Черният жребец спря и рязко се обърна. Отново се изправи на задните си крака и изцвили. Отвърна му друго остро изцвилване. Дано да е права и това да е бившето стадо на Спирит. Подкара коня си в тръс до билото на съседния рид и затаила дъх, се спря да наблюдава сцената, която се разиграваше под нея.

Сорм яростно дърпаше юздите на коня си, но той само мятеше глава и продължаваше бясната си атака срещу черния жребец. Изглеждаше, като че ли губи контрол над Спирит, и само няколко метра разделяха побеснелите животни. В този момент Спирит се спря, вдигна се на задните си крака и Сорм успя да извие рязко главата му настрана и до го подкара обратно по пътя, по който бяха дошли.

Джесика въздъхна с облекчение, когато забеляза, че черният жребец, който се бе спуснал в бясно преследване, се спря и се огледа за кобилите си. Подкара Синабър надолу по хълма, който щеше да я скрие от Сорм.

Потокът сърдито се блъскаше в коритото си, препълнено от дъждовете през последните два дни, но тя насочи коня към него. Той се опита да се отправи по течението, но Джесика го обърна с твърда ръка в обратна посока. Колкото по-нагоре се изкачваха, толкова по-гръмко се носеше шум от водопад.

Излязоха от потока много близо до водопада и се изкачиха до него. Джесика се надяваше, че добре е прикрила следите си. Както бе

предположила, над водопада имаше достатъчно пространство, което можеше да скрие и нея, и коня ѝ. Наоколо се стелеше мъгла и тя се наметна с пелерината си. Слезе от седлото и внимателно се приближи до ръба на издатината над падащата водна маса. Огромен къс скала наблизко ѝ позволи да се прикрие зад него и да наблюдава оттам.

Стоя така повече от половин час, но Сторм не се появи и тя се поотпусна. Той с лекота можеше да последва следите ѝ до потока, веднага щом успее да прекара Спирит край стадото кобили; много вероятно е черният жребец да ги е извел бързо настрана, когато е разбрал, че конят няма да атакува отново. Ако имаше късмет обаче, Сторм можеше да се заблуди, че е избрала по-лесния път надолу по течението.

Студът проникна дори през пелерината ѝ и я накара да потрепери. Погледна към слънцето, за да определи колко е часът, и реши да почака още половин час.

От време на време поглеждаше към Синабър. Слухът му бе много по-силен от нейния и независимо от шума на водопада той щеше да чуе приближаването на кон или човек. Но конят си стоеше спокойно.

Метна се на него и го насочи да излезе иззад скалата, където го бе скрила. Очите ѝ отново обхванаха пространството пред нея, но срещнаха само пустош и люлееща се от вятъра трева. Зачуди се дали да не поостане още малко тук и да запали огън, за да се поизсуши, но слънцето вече сипеше горещото си злато върху главата ѝ и тя реши да изсуши пелерината си, като я метне на Синабър и даде възможност на слънчевите лъчи да стоплят раменете ѝ.

Нямаше нужда от картата. Знаеше точно в каква посока се намира следващият знак. Нед рано или късно щеше да се сети накъде се е отправила.

Първо златото. Освен заплахата да бъде арестувана за опит за убийство, това, че Нед плаща ипотеката ѝ, бе унизително за гордостта ѝ. В никакъв случай нямаше да допусне да плати и на адвоката! Когато намери златото, ще може да наеме най-добрите адвокати в страната, за да се преборят с всички възможни обвинения, които братята Бейкър можеха да хвърлят срещу нея и Сторм!

Сторм. Отново огледа хълмовете наоколо и се ядоса, когато осъзна, че тайно в себе си се надява да го види. Намръщи се за миг,

когато си спомни за клетвата си никога да не докосва златото, което може наистина да е прокълнато.

За миг това проклятие ѝ се видя прекалено истинско — то като че ли се стоварваше и върху хората, които само си бяха разрешили да търсят проклетото злато. Никога не е попадала в такава бъркотия. Чичо Пийт и баща ѝ сигурно щяха да се обърнат в гробовете си, ако знаеха, че се тревожи да не бъде преследвана като престъпник. Перспективата да прекара живота си зад решетките я ужаси, но в следващия миг изведнъж установи, че се нита колко ли време е бил Сторм в затвора...

Може би е възможно силата на проклятието да бъде преодоляна. В края на краищата, тя никога нямаше да го срещне, ако не бе дошла тук да търси златото на чичо Пийт. Никога нямаше да види как болката в очите му отстъпва на веселите искрици на смеха... Нямаше да види как тези очи се превръщат в черни езера, преливащи от любов към нея...

Срита Синабър и двамата се понесоха в галоп над друга долина. Понякога тя виждаше пред себе си очите на Сторм, изпълнени с любов към нея и без болката — искаше да бъде щастлив, дори и да не бъде изцяло неин... Бе му обещала, че ще е доволна и на трохите от живота му... Трябваше да бъде доволна дори и само заради това, че и двамата бяха готови да жертват любовта си за щастието на Прудънс...

Но как болеше само! О, колко болеше — особено след като и Сторм ѝ призна любовта си!...

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Нещо привлече внимание на Джесика, когато спря Синабър и се загледа в огромната долина пред нея. До линията на хоризонта сред зелената трева бяха пръснати на групи кафяви говеда с бели глави. Това трябва да е част от свободното пространство, за което бе споменал Харлин Бейкър.

Бе яздила много предпазливо през целия ден и се ядосваше за принудителното закъснение — нямаше как, трябваше да заобиколи Бейкърс Вали... А сега пък и това. Където имаше говеда, имаше и хора. Реши да се придържа към гористата част и да заобиколи и тази долина, въпреки че ще загуби време. Нямаше смисъл да рискува.

Пропукаха съчки и от храсталака изскочи крава с тънконого теле зад нея. Тя се вторачи в Джесика, после наведе глава да побутне с нос телето си. Младата жена веднага забеляза жигосаното закривено „Б“ на хълбока ѝ.

„Знакът на Лейзи Б — каза си тя тихо. — О, Синабър, надявам се да не попаднем на онези двамата каубои... Съмнявам се дали изобщо ще ми зададат някакъв въпрос, ако ме познаят. Обзалагам се, че първо ще стрелят и тогава ще питат...“

Как издържаше Сторм на това непрекъснато напрежение? Струваше ѝ се, че тя самата едва ли ще може да преживее още един ден като преследван от закона човек... И най-малкият звук я караше да трепва и да се оглежда.

Когато през храсталака случайно преминаваше елен, сърцето ѝ започваше лудо да бие. Слизаше пред всеки връх и пропълзяваше до него, за да огледа пространството от другата страна на хълма... Но все пак за предпочитане бе да язди сама и да бъде свободна, отколкото да гледа небето през решетките на затвора...

Малко по-късно отново пропълзя до върха на следващия хълм и надзърна тревожно над него. Следобедното слънце се бе приближило до хоризонта, а в далечината се виждаха нови дъждовни облаци. Стори

й се дори, че чува вече гръмотевиците, но се оказа, че стомахът й къркори от глад.

Бе изяла сандвича си рано следобед, но си остана гладна. Не посмя да застреля заек.

Погледна по-внимателно варосаните сгради под рида. В подножието му се гушеше голяма къща, заобиколена от безразборно разпръснати стопански сгради. Настрани от тях се издигаше най-големият обор, който някога бе виждала. Дълга, боядисана в бяло дъсчена ограда разделяше земята около постройките на различни по размер части. Дори алеята, която водеше към къщата, бе опасана с дъсчена ограда, а разстоянието от къщата до черния път бе най-малко стотици метри. Джесика вдигна бинокъла, за да разчете буквите върху табелата, поставена при отклонението от черния път. Не можеше да има и капка съмнение: това бе Лейзи Би.

Ранчото, в което Сорм бе израсъл. Насочи бинокъла към къщата, за да установи с изненада, че гъст буренак бе стигнал почти до верандата й. Боята на къщата бе пропукана и на места олющена. Счупен прозорец бе покрит с накриво поставена дъска. Смешно. Като имаше предвид безупречния вид на Дейвид Бейкър, никога не би могла да допусне, че е способен да изостави дома си така.

Задната врата се тресна и Джесика обърна бинокъла си към нея. Някаква повлекана пресече бавно двора, като пръскаше обелки от картофи от престилката си.

— Пили, пили, пили... — грубият й глас стигна до ушите на Джесика. — Идвайте, проклети гадини!

В двора се появиха бели кокошки. Вместо да изтичат към предложената храна, те колебливо се придвижиха напред. Когато жената се поотдалечи, една от тях изтича, грабна обелка и се втурна с крякане и размахване на крила да се скрие някъде с храната си.

Следващата кокошка нямаше такъв късмет. Жената се спря за миг и хвърли пълна шепа близо до краката си. Миг по-късно кокошката се люлееше надолу с главата в ръката й. Тя я понесе към дръвника със забита в него брадвичка.

Джесика потрепери и смъкна бинокъла от очите си. Нещо й подсказа, че жената ще отсече главата на кокошката с извратена наслада. Засмъква се предпазливо по хълма. Коремът й високо куркаше при мисълта за вкусните печени пилета и кнедли на Мати...

Няколко часа по-късно Джесика се беше сгушила под надвиснала скала над ранчото на Тобаяс. Подканяща светлина блестеше през чистите стъкла на прозорците, но тя не смееше да провери дали поканата включваше и нея. Пушеното говеждо, което бе открила в торбите си, тежеше като камък в стомаха ѝ и я караше да си спомня за яхнията на Прудънс...

Светкавица проряза небето, заваля проливен дъжд. Джесика придърпа седлото на Синабър по-навътре; животното инстинктивно се обърна срещу вятъра, навело глава.

„Може би тази буря ще се окаже добре дошла за мен“ — помисли си Джесика. Тя може да ѝ послужи като извинение да слезе до обора на Тобаяс поне да вземе малко зърно за Синабър. Ще тръгне след няколко минути. Облегна се на стената и зачака дъждът да отслабне.

Събуди я ярка слънчева светлина и тя простена от болка, когато удари главата си в скалата. Разтърка удареното място и опъна крака. Няма начин да вземе малко зърно за Синабър посред бял ден. Въздъхна и изпълзя изпод надвисналата скала. Конят пасеше малко настрана. Стомахът ѝ отново отчаяно закурка.

Чудеше се дали Тобаяс е в ранчото. Но в това време вратата на обора изскърца и Тобаяс прекоси двора.

Не можеше да отиде там. Прудънс винаги щеше да я приеме, но откъде да знае какво бе чул Тобаяс за случилото се в града? Вероятно нищо, тъй като почти никой не идваше в неговото ранчо, но не можеше да рискува. Ако случайно бе чул за инцидента в къщата на Айдалий, нямаше да допусне около Прудънс жена, обвинена в убийство.

Джесика уморено оседла Синабър и се отправи към другия край на хълма. Час по-късно гледаше от брега на Литъл Биг Хорн към скалата зад къщата на Тобаяс. Ето там. Този трябва да е последният знак, който търсеше.

За пръв път видя тази скала при залез-слънце, но тогава тя бе попаднала в сянка. Сега лицето на скалата се обливаше от ярка дневна светлина. И това наистина бе лице. Бе разучавала този знак върху картата на чичо Пийт с часове, бе се опитвала да го дешифрира. Още когато погледна стръмния скалист склон на отсрещния хълм от верандата на Тобаяс онази тревожна привечер, бе я обзело неясно вълнение.

Склонът наподобяваше лице на мъж. Рунтави вежди бяха надвиснали над двете дупки на хълма, а оголената скала между тях приличаше на нос.

Пластовете скала под носа се извиваха в уста пол няколко реда дървета — мустаците.

Носът на това лице сочеше мястото на заровеното злато. Виждаше ясно прекъснатата линия от върха на носа до скривалището на златото, въпреки че картата си лежеше свита в дъното на торбата ѝ. Прегазиха Литъл Биг Хорн и се отправиха към мястото, където помалката река пресичаше Литъл Биг Хорн. Едва ли е твърде далеко, след като все още можеше да вижда от брега лицето на скалистия склон.

Два часа по-късно Джесика си сложи ръкавиците и обърна голям камък, вкопан в брега на реката. Потисна отвращението си и хвана една от пиявиците, полепнали от долната страна на камъка. Тя се гърчеше и извиваше в пръстите ѝ и младата жена побърза да я наниже на кукичката на въдицата си и да я метне в реката.

Усети придърпване и в пясъка пред нозете ѝ се запремята тлъста пъстърва. Това проклето злато може да почака още малко. Първо трябваше на всяка цена да сложи нещо в стомаха си. Почисти рибата с няколко сигурни движения на ножа, които измъкна от торбата си, наниза я на набързо приготвен шиш над запаления огън. Една риба едва ли щеше да ѝ стигне. Докато първата се зачерви, Джесика успя да хване още няколко — вечерята ѝ бе осигурена.

След час тя се облегна и доволно потупа стомаха си. Не бе яла по-вкусна пъстърва. Освен това днес, изглежда, нямаше да вали — може би късметът ѝ най-сетне ще проработи.

Огледа се. Реката бе на много по-ниско ниво от хълмовете, които бе преминала със Синабър. Върховете им зад нея се очертаваха ясно, а над тях бяха надвиснали буреносни облаци. Присви очи, но не видя стръмния склон с лице на мъж, който търсеше. Въздъхна, изправи се и изсвири на Синабър. Няколко каньона пресичаха реката на по-голяма височина от това място, на което си бе направила лагер. Трябваше да ги огледа добре, докато открие посочения в картата.

За неин късмет първият каньон, до ръба на който стигнаха със Синабър, изглежда, бе търсеният. Облаците по върховете се

разпръснаха и тя успя да различи стръмния склон с лице на мъж. Спря Синабър и се обърна.

Ето тук. Отбеляза мястото в ума си. На дъното на каньона бълбукаше бърз поток, а точката, в която се бе втренчила, се оказа от срещнатата му страна. Трябваше да слезе долу и да провери разстоянието до реката, но бе уверена, че е права. Не можеше обаче да слезе долу със Синабър.

Джесика слезе от коня и разтвори торбите си. Извади картата на чичо Пийт и малка ръчна лопата. После потупа ласкаво Синабър.

— Ти ще стоиш тук, момче — нареди му тя. — Имам чувството, че само след няколко минути ще имаш много богата господарка.

Той отметна назад глава и се обърна с наострени очи към хълмовете над каньона. Когато Джесика го остави и започна трудното слизане по стръмния склон надолу, Синабър изцвили тревожно. След миг изцвили още по-остро и се приближи до ръба на каньона. Заудря по земята с предното копито и камъчета се свлякоха надолу към нея.

— Синабър, престани веднага! — извика му тя. — Лягай!

Той се изправи на задните си крака и отново изцвили. На Джесика ѝ се стори, че някой я вика, но това, разбира се, бе невъзможно. Тя беше сама. Решително продължи да слиза към рекичката.

— Джесика! Спри се, Джесика!

Този път не можеше да има грешка. Позна веднага гласа на Сорм. Как ли я беше открил? Решително продължи да слиза по стръмната стена на каньона.

Нямаше да му разреши да я върже и да я закара до някоя гара, когато е толкова близо до целта си. Чичо Пийт беше поискал това злато да е нейно, въпреки че тогава не можеше да си представи каква отчаяна нужда ще има от него, за да докаже своята и на любимия си невинност.

Стори ѝ се, че стомахът ѝ отново курка. Спря се и поклати глава. Не бе възможно да е все още гладна. Сигурно е чула гръмотевица. Трябва да побърза да изпревари дъжда.

Но гръмотевицата не гърми непрекъснато. Изведнъж осъзна на какво се дължи този постоянен тътнеж. Погледна към рекичката под нозете си и видя прииждащата мътна, тъмна вода... Вода, която със

страшен тътен се спускаше срещу нея — внезапен потоп, започнал някъде горе сред синкавите върхове в далечината...

Джесика бързо се заизкачва обратно със свито от ужас гърло. Пръстите ѝ търсеха опора в храстите по стръмния склон на каньона, но много от тях оставаха в ръцете ѝ и тя се плъзгаше обратно надолу, докато успее отново да се закрепим. Пътечката, по която се бе спуснала толкова леко, се оказа дяволски трудна за изкачване...

Тътенът на прииждащата вода нарастваше непрекъснато и поглъщаше всички други звуци наоколо, включително и пронизителното цвилене на Синабър. С последни сили успя да се хване за една издадена напред скала и да се издигне малко нагоре. Погледна встрани и с ужас видя сгромоляващата се надолу водна стена само на няколко метра от нея. Събра всичките си сили и се опита да изпълзи нагоре. Скални късчета се забиваха в коленете и дланите ѝ, разраняваха ги, но тя продължаваше да пълзи, изпълнена едновременно с ужас и надежда за спасение.

— Джесика! Джесика, идвам! Дръж се, скъпа!...

На ръба на каньона се появи фигурата на Сторм. В това време водната стихия я откъсна от стръмния склон и я повлече надолу, заглушавайки отчаяния ѝ вик с рева си. Тя се показа за миг на повърхността сред мръсната пяна, пое въздух и изчезна отново под водата, блъскана от всички страни от камъни и дървета, които водата бе изтръгнала и повлякла надолу.

Точно когато главата ѝ отново се показва на повърхността, към нея се насочи огромен дънер. Тя замря за миг от ужас, опита се да се гмурне под него, но не успя и той я удари силно в главата. Пред очите ѝ причерня и тя бавно потъна в непрогледна тъмнина...

Никога по-рано Сторм не се бе радвал толкова много на бързината на Спирит. Той стигна до брега на реката точно когато мътните води на пороя нахлуваха в нея. Отправи се със Спирит срещу течението, очите му отчаяно оглеждаха мръсната пяна, която яростно се блъскаше около него.

Тя трябва да бъде тук... Не можеше да допусне дори за миг, че е възможно да лежи някъде смазана под ужаса около него. Спирит избегна някакво дърво и голям камък силно удари Сторм в крака. Той скръцна със зъби и стегна юздите на Спирит, когато усети, че животното се умори да се бори с течението.

О, господи, може би трябваше да остане да види какво е станало с нея, след като водата я откъсна от склона! Но единственото, което мислеше тогава, бе да стигне до реката навреме, за да може да я измъкне от водата. Щеше да изгуби ценно време, ако бе започнал да слиза надолу, за да се хвърли във водата и да се опита да я настигне с плуване.

Огромна дънер се завъртя до него и Спирит отново се отмести. Отстрани се протягаше клон и Сторм инстинктивно дръпна юздите на коня си, за да го накара да отстъпи още по-настрана. В този миг зърна нещо бяло: Джесика бе с бяла блуза...

Той бързо върна Спирит към дървото. Клонът мина край него и едва не го закачи. Сторм се наведе, вкопчи пръсти в бялата тъкан и я задърпа с все сила.

Главата на Джесика се появи и отново се отпусна безжизнено във водата. Сторм заби колене в Спирит и протегна към нея и другата си ръка. Хвана ръката ѝ и успя да я изтегли на седлото. Спирит се обърна по посока на течението и заплува към брега веднага щом силата на водата поотслабна и му разреши това.

Сторм слезе от коня си, без да изпуска леденостуденото тяло на Джесика. Коленичи и я залюля, ръката му галеше студената ѝ буза. Устните ѝ бяха синкави, тя продължаваше да лежи безжизнено отпусната. Не е възможно да е мъртва. Не, не е възможно...

— Джесика! О, господи! Скъпа моя, какво стори със себе си? Бедна моя любов, нищо не е толкова ценно, колкото животът ти...

Но когато видя, че тя продължава да лежи неподвижно в ръцете му, Сторм се съвзе и бързо я положи на земята, за да я обърне по корем. Коленичи над нея и започна с ритмични движения да натиска и отпуска ребрата ѝ. Веднъж. Отново. Неподвижното тяло на Джесика не реагираше...

Сторм изстена от безсилие и вдигна отчаяно глава.

— Проклет да си! — гласът му се понесе над речната долина. — Проклет да си! — изкрещя той отново. — Остави я да живее! Дай ми възможност да знам поне, че живее някъде и, кълна се, няма да я докосна отново!...

Отпусна глава и отчаяно продължи да притиска и отпуска ребрата на Джесика. Неочаквано от устата ѝ изтече струя вода.

— Да! Да, о, да, мила моя!... — възкликна той обнадежден, като се опитваше да не я натиска твърде силно. — Хайде, хайде, хубаво момиче, ще се справиш, прекрасна моя!

Тя се закашля и от устата ѝ отново изтече вода, примесена със съдържанието на стомаха ѝ. Тя се раздвижи под ръцете му. Той скочи настрана и отново я притегли в ръцете си.

— Джесика. Хайде, хубаво момиче, отвори очите си!

Дишането ѝ постепенно се възстановяваше, но тя не отвори очи, отпусната безжизнено в ръцете му. Сторм отново я пусна на земята и бързо заопипва тялото ѝ. Пръстите му не откриха никакво по-сериозно нараняване, въпреки че ноктите ѝ бяха изпочупени, а ръцете ѝ — одрани и в синини. Но когато ръцете му обхванаха главата ѝ, напипа голяма подутина и Джесика изстена, без да отвори очи. Сторм забеляза синкавите ѝ устни и нежно отпусна главата ѝ на земята. Трябваше бързо да запали огън, ако иска да я задържи в света на живите...

* * *

Когато Джесика отвори очи, Сторм седеше до нея с ръце, отпуснати на коленете, и с наведена глава. От другата ѝ страна гореше огън и хвърляше треперлива светлина, но косата скриваше лицето му от нея.

Обърна леко глава, за да го види по-добре, но това движение ѝ причини остра болка, която проряза слепите ѝ очи. Простена високо.

Сторм веднага вдигна глава и коленичи до нея.

— Джесика! Джесика, чуваш ли ме?

— Да — прошепна тя. — Но главата ме боли, когато я движа.

— Не се движи, скъпа. Стой спокойно, ще сложа студена кърпа на главата ти.

Отвори очи и видя лицето му, надвесено над нейното.

— Ще се движа — заяви тя с упорството на малко дете. — Гладна съм. Гладувам от два дни, докато най-сетне успях да сложа нещо в стомаха си. Но сега имам чувството, че изобщо не съм яла.

— Скъпа, на огъня има вече тенджерка със супа. Не трябва да се движиш, аз ще те нахраня — опита се да стане, но краката му не го

слушаха, бяха като водата в реката зад него. Пое дълбоко дъх и докосна бузата ѝ.

— О, хубаво момиче... — промълви той. — Помислих, че съм те загубил... Никакво количество проклето злато не струва колкото живота ти...

Джесика ахна и трепна от болка, когато се опита да седне. Съпротивлява се известно време на ръката му, която я натискаше надолу, но не можа да преодолее слабостта си. Болката пулсираше в слепоочията ѝ, но тя все пак успя да попита:

— Откъде знаеш за златото?

— Не бях сигурен в началото. Но сега вече зная.

— Картата. Намерил си картата, когато Синабър беше с тебе. Знаел си къде отивам.

— Правилно. И страшно се радвам за това.

Постави леко ръка върху ръката на Сорм, която лежеше на рамото ѝ.

— И аз се радвам, Сорм... И аз...

Той стисна рамото ѝ.

— Ще ти приготвя нещо за ядене, скъпа. Ти само си лежи, без да се движиш.

Малко по-късно Сорм дойде до нея и нежно я повдигна. Когато Джесика протегна ръка за лъжицата, той поклати глава.

— Аз ще те храня, скъпа. Не е нужно да се напрягаш. Главата ти е ударена и не бива да се движиш много.

Тя въздъхна и се облегна на ръката му. Отвори послушно уста, когато Сорм ѝ поднесе лъжицата.

— Мммм. Много е вкусна.

— Радвам се. Утре вероятно ще бъде отново риба.

— Отново! Наблюдавал си ме, когато ловях риба днес следобед?

— Позна. Чаках те тук.

— Кол... — отново поднесе лъжицата към устата ѝ. — Колко време?

— Само два часа, преди да се появиш. Бях оставил Спирит настрана и тръгнах към него, когато те видях да яздиш към каньона. Точно когато пристяхах седлото, чух Синабър да цвили и те видях да изчезваш зад ръба на онзи проклет склон.

Сторм пусна лъжицата в купичката и я притисна силно към себе си.

— О, Джесика... Когато чух водата да тътне, осъзнах колко празен бе животът ми, преди да те срещна. Знаех, че ако загинеш, няма да ми остане нищичко, за което да си заслужава да живея.

— Сторм, но аз съм жива — опита се да го успокои тя, повдигна ръка и зарови пръсти в косата му. — Тук съм и ще ти бъде много трудно следващия път, когато решиш да се освободиш от мене.

Сторм се засмя и отслаби прегръдката си. Вдигна купичката, постави я на корема ѝ и поднесе лъжицата към устата ѝ.

— Като че ли и ти се опита да се отървеш от мен — каза той. — Откъде, по дяволите, знаеше, че това стадо диви коне ще бъде там?

— Не знаех със сигурност, само предположих и улучих... Веднага щом този порой се уталожил, ще си вземем това, за което съм дошла чак дотук, и двамата ще се върнем в Уайоминг.

За миг остана неподвижен, след това отново поднесе лъжицата към устата ѝ. Мълчаливо посегна към купичката.

Джесика хвана ръката му.

— Сторм? Ще ми помогнеш да вземем златото, нали?

Кимна леко.

— Щом като искаш. Но аз няма да дойда в Уайоминг с тебе.

— Защо?

— Заклех се да се махна от живота ти и да те оставя на мира. Нямах да попаднеш в тази каша, ако не се беше свързала с мене...

Джесика прехапа устни, за да задържи смеха се. Колко пъти вече ѝ бе казвал същите тези думи по един или друг начин? Тя отпусна глава на ръката му и въздъхна.

— Ти нямаш никаква вина за моето слизане в онзи каньон, след като знаех така добре колко вода се изля по хълмовете нагоре. Сторм, достатъчно съм живяла на открито, за да знам как стават внезапните порои. Тогава просто не мислех. Слава богу, че ти се случи тук. А сега — тя го погали бавно по бузата — искам да ям — гладна съм. И ми е студено — посегна към купичката и отпи. Постави я до себе си и седна, като поклати глава, когато Сторм се опита да я притегли обратно в ръцете си. — Мога да доизям супата и сама. Моля те, сложи още дърва в огъня. Брррр. Чувствам се така, като че ли във вените ми тече речна вода.

Докато Сторм слагаше дърва на огъня, тя бързо изпи супата, легна и се зави с одеялото. Когато той я погледна, тя започна да трепери и се уви още по-плътно.

— Замръзвам — отдръпна леко одеялото и надзърна под него. — Но аз съм съвсем гола!... Нямаме ли друго одеяло?

— Не. Моята завивка се измокри. Ще потърся сухи дрехи в торбите ти.

— Ако всички други одеяла са мокри, къде ще спиш? Нима мислиш, че ще те оставя на студа. Ще се завием общо със сухите одеяла и така и на двама ни ще бъде топло.

— Аз мога да се топля и на огъня — но когато тя нацупи устни, Сторм разбра, че е загубил спора.

— Добре, добре... Казах ти, че не искам да се пресилваш, а точно това ще стане, ако трепериш от студ...

— Ъмммм, така е добре — въздъхна доволно Джесика. — Дай си краката към моите, за да ги стоплиш...

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Джесика тичаше с все сила, но галопирацията след нея кон се приближаваше все повече и повече... Къде е Синабър? Не можеше дори да изсвири: имаше нужда от дъха си, за да бяга от преследвачите. Сърцето ѝ лудо биеше и ударите му отекваха в ушите ѝ. Нямахте сили да тича повече...

Неочаквано се оказа, че няма нужда да продължава да тича. Конят я настигна, силна ръка я грабна и със замах я метна върху седлото. Тя изпищя диво и заудря с юмруци по крака на ездача.

— Не! Пусни ме! Не съм искала да го убивам!

При следващия удар на сърцето ѝ тя установи, че е зад решетките на затвора. Прудънс стоеше пред нея и я гледаше осъдително със строго стиснати устни.

— Ти! Ти уби господин Бейкър, но няма да те обесят заради него... Но ти ми отне Сорм... Това престъпление никога няма да ти бъде простено!

Джесика вкопчи ръце в решетките и ги задърпа.

— Ти вече можеш да говориш! Нямах нужда от него! Моля те, обичам го!...

— Той не е твой, за да го обичаш. Той е мой. Винаги е бил мой и ти нямаш никакви права над него.

— Не! О, моля те...

— Джесика, събуди се! Сънуваш кошмар. Събуди се, скъпа.

Отвори очи и се втренчи в лицето му.

— Сорм? Мислех, че...

— Всичко е наред, скъпа — успокояваше я той. — Това беше само лош сън.

„Само сън“, отекна в главата на Джесика, но в този сън имаше и много истина... Затвори очи и обърна глава настрана.

— Сега съм добре. Мо-можеш да ме пуснеш.

Сорм се вгледа в нея за миг, леко смръщен.

Каква бе тази неочаквана промяна в настроението ѝ тази сутрин? Цяла нощ бе лежала кротко в ръцете му, сега изведнъж...

Той, разбира се, почти не можа да мигне. Всеки път, когато се опитваше да се отмести от голото ѝ тяло, тя проплакваше и отново се наместваше до него. Най-сетне не издържа и малко преди зазоряване се измъкна от одеялата и се гмурна в студената вода на реката.

Реката течеше спокойно тази сутрин. Чувствата му обаче не бяха така уталожени. И студената вода не можа да успокои напрежението и болката в него. Тя само му напомни от колко много неща бе обещал да се откаже...

— Ще приготвя някаква закуска — изрече той рязко.

Джесика кимна леко и зачака болката в слепоочията. Тя наистина дойде, но не със силата от вчерашния ден. Отвори очи и протегна ръка да опипа подутината на главата си. Трябваше ѝ време, за да я открие — отокът бе спаднал, но центърът му все още бе болезнен и тя неволно трепна, когато пръстите ѝ го напипаха.

Физическата болка обаче не можеше и да се сравнява със сърдечната болка, която я измъчваше, докато наблюдаваше как Сторм приготвя закуската им.

Бе облякъл риза, разкопчана на гърдите му. Носеше същите стари, избелели, скъсани дънки, с които бе и когато уби змията.

Когато се изправи с кафеничето в ръка, неволно погледна дупката на скъсаните му дънки. Стори ѝ се, че го чу да простенва приглушено, вдигна очи, но видя само тила му.

Забеляза, че косата му е влажна и погледна към реката. Успял бе да се изкъпе. Потрепери леко и си спомни дивия бяс на водната стихия през вчерашния ден. Ако Сторм не се беше случил тук, сега щеше да бъде мъртва...

Преди да потърсят златото днес, ще трябва да преодолее страха си от водата. Трябваше да се изкъпе, защото все още усещаше прилепналите по тялото си песъчинки.

Погледна Сторм, който отиде до седлата за манерката с вода. Напълни кафеничето с гръб към нея.

Джесика затвори очи, преди той да се обърне. Сънят... сънят бе истина. Снощи бе заспала с мисълта за ранчото си в Уайоминг и Сторм до нея... Бе видяла в мечтите си как двамата възстановяват познатото ѝ

от детинство великолепие на родното ранчо... Не бе помислила нито за миг за Прудънс и нейната любов към Сторм...

Той закачи кафеничето над огъня и я погледна.

— Джесика, имаш ли силни болки тази сутрин? Струва ми се, че имам някакво лекарство в торбата си.

Болка? Миглите ѝ трепнаха и тя се вгледа в него. Нямахте лекарство за болката ѝ. Тя бе нещо, с което трябваше да се научи да живее...

— Не — отговори тя най-сетне. — Тази сутрин главата ми само леко ме наболява.

— Тялото не те ли боли?

Джесика предпазливо опъна крака и сви ръце. Ударените места я наболяваха. Уви се в одеялото и седна.

— Мисля, че ще се оправи. Особено след като се изкъпя.

Сторм кимна.

— Ще ти помогна след закуска.

„Да, да, сигурно ще ми помогнеш“ — помисли си тя. Щеше да забрави решението си още при първото му докосване. Нуждаеше се от време, ако смяташе да го спазва през следващите няколко дни. Сърцето ѝ се сви болезнено... и през остатъка от живота ѝ...

Докато се хранеха, бе необичайно мълчалива. Само веднъж промърмори няколко думи на Сторм и то за да му каже колко е вкусна приготвената от него риба. Той също бе странно мълчалив — дори похвалата ѝ прие с едва забележимо кимване. Подаде му чинията си, когато той посегна към нея, и с учудване забеляза, че ръката ѝ трепери.

Чинията едва не се изплъзна от внезапно вцепенените ѝ пръсти и Сторм бързо хвана ръката ѝ.

— Все още не си достатъчно силна.

Нежността и загрижеността в гласа му изпълниха очите ѝ със сълзи.

Той пое чинията с другата си ръка и я сложи до себе си. Продължаваше да държи ръката ѝ. Когато я погледна, видя наведената ѝ глава и спуснатите надолу черни къдрици, които скриваха лицето ѝ. Но тя не можа напълно да скрие приглушеното подсмърчане...

— Джесика — повдигна брадичката ѝ. Не смееше да го погледне в лицето. Той със загриженост я видя да премигва бързо, за да възпре сълзите си.

— Джесика, какво има? Къде те боли?

— Пусни ме — едва успя да му се примоли тя със задушен от мъка глас, — моля те.

Сторм неохотно освободи ръката ѝ. Не можеше да разбере какво става. Днес тя бе издигнала бариера между тях и не искаше дори да я докосва. Забеляза, че неволно обхваща с ръце корема си и се свива напред, като че ли се мъчи да задуши някаква нарастваща болка вътре в себе си.

— Скъпа, моля те, не плачи — отчаяно прошепна Сторм. Посегна към нея, но дръпна обратно ръката си. — Кажи ми къде те боли, мое хубаво момиче. Ще се опитам да прогоня болката ти.

При тези думи тя загуби самообладание. Защо трябваше да я нарича неговото хубаво момиче? Тя повдигна обляното си в сълзи лице и го погледна с мъчителен копнеж в очите.

— Всичко ме боли, Сторм... И не зная как ще понасям тази болка през остатъка от живота си... Сторм, обичам те толкова много...

Както бе невъзможно да спре пороя с голи ръце предния ден, така не можеше сега да се въздържи и да не я притисне към себе си... Отпуснаха се на одеялото. Попи с устни сълзите от лицето ѝ, пръсна огнени целувки по бузите, брадичката и устните ѝ... А когато тя извика от радост и зарови пръсти в косата му, той впи устни в нейните в дълга, нежна и същевременно страстна целувка...

Отдръпна неохотно устните си и нежно отмести кичур коса зад ухото ѝ.

— Все още имаме на разположение днешния ден, обич моя — прошепна той. — Никой не може да дава твърди обещания за утрешния ден... Разреши ми да те любя поне още веднъж... Разреши ми да се изпълня с тебе, с твоята сладост и с твоята любов към мене... Разреши ми да ти дам цялата си любов... докато мога...

— Днес... да, днес — промълви тя. Днешният ден ще приключи и ще отстъпи място на утрешния. Дори силата на любовта ѝ към него не можеше да спре безжалостния ход на слънцето по небосклона... Но те все още имаха днешния ден, днес те все още бяха заедно с многоцветния огън на любовта си, все още можеха да се потопят и изгорят в него...

Джесика с радост се изви срещу него, когато ръцете му погалиха гърба ѝ, преди да се върнат отново на гърдите ѝ. Сплете пръсти в

косата му и притегли скъпото лице. Устните ѝ жадно потърсиха неговите, езикът ѝ възторжено се плъзна в устата му, когато той я разтвори с готовност. Бори се за надмощие само секунда, после езикът му се завъртя около нейния, всмука го, сля се с него... и тя се предаде с наслада на властната му сила...

Горещи вълни я разтърсваха под галещите, изискващи, властни ръце на Сорм върху тялото ѝ... Те обхващаха в големите си шепи гърдите ѝ, галеха втвърдените им тъмни зърна, хвърляха я в лудия огън на желанието... Почувства в себе си болезнена пустота — пустош, която само той можеше да изпълни... Искаше го толкова много, толкова силно... Пръстите ѝ изоставиха коприната на косата му и смъкнаха ризата от раменете му... Ахна от удоволствие, когато устните му направиха огнена пътечка до гърдта ѝ и жадно я засмукаха, като същевременно се мъчеше да освободи ръцете си от ризата... Джесика притисна главата му към себе си и простена от удоволствие, разлюляна в пламенния ритъм на споделено желание...

Когато я привлече отново, тя плъзна ръце по гърба му, а неговата ръка обхвана бедрата ѝ, намести я леко срещу себе си и тя с желание отвърна на настоящия му натиск... До нея достигна отчаяният му стон — дънките му пречеа да се потопи в желаниния огън на бедрата ѝ...

Ръцете му се запреплитаха по копчетата на дънките, но Джесика посегна надолу и ги покри със своите. С усилие на волята, тя се откъсна от него и седна.

— Разреши ми... — помоли тя с разтреперан глас. — Аз искам да направя това.

Сорм пое дълбоко дъх и кимна. Страстта гореше в очите и на двамата. После погледът му се плъзна по тялото ѝ и се спря върху бялата гърд с розово връхче, надничачо между гъст водопад черни кичури коса, спуснати по раменете ѝ...

— Побързай, хубаво момиче — простена той. — Няма да отговарям за това, което ще направя, ако се бавиш прекалено много...

Джесика се засмя тихичко.

— Ти ми обеща — каза тя бавно. — Обеща да ми дадеш толкова време, колкото ми се иска.

Сорм замълча и тя го наказа, като прекара леко нокът над дънките му... Усмихна се доволно, когато той стисна очи и простена.

— Добре, хубаво момиче — предаде се накрая с тих смях. — Нека бъде, както ти искаш.

— Чудесно. А сега постави ръце под главата си.

За миг сви ръце в юмруци, но после изпълни желанието ѝ. Следеше под натезали от страст клепащи ръката ѝ, отново протегната към дънките му.

Тя сви устни, когато хвана горното копче.

— О, скъпи, заяло е, не иска да се разкопчее...

— Джесика — изръмжа предупредително Сторм.

— А, ето, освобождава се...

Погледна го и задържа погледа му с нейния, докато бавно го разкопчаваше. Но внезапно спря и прекара леко върховете на пръстите си по пулсиращата подутина близо до копчетата, където протърканата материя заплашваше да се пръсне от силата на натиска...

Пръстите ѝ се плъзнаха още надолу и се вмъкнаха в дупката на дънките между краката му. Тя едва можеше да го докосне, но дори лекият допир на пръстите ѝ накара Сторм отново да простене... Когато успя да успокои тялото си със стиснати очи, тя най-сетне разкопча и останалите копчета.

Джесика плъзна ръце под дънките му. Затегли ги надолу и се усмихна, когато той повдигна бедра, за да я улесни.

Пръстите ѝ се забавиха за миг върху бедрата му. Колко пъти плътно прилепващата тъкан на дънките му бе привличала очите ѝ към тази част от тялото му?... Тя наведе глава и покри с целувки бедрото му, полузатворените ѝ очи отново забелязаха тъмното петно от рождение с форма на сърце. Близна го нежно с език.

Лекото докосване на косата ѝ по корема му и нежните ласки, с които обсипа бедрата и краката му, разлюляха тялото му в огнена люлка... Отвори очи и видя главата на Джесика, наведена над него, устните и ръцете ѝ вършеха чудеса, даряваха го с неизпитани досега усещания и удоволствия...

Дори магията на споделената им страст не можеше да се сравни с чувствата, които го изпълваха в момента. Тя му даваше толкова много от себе си, бе така всеотдайна в желанието си и неговото удоволствие да бъде толкова голямо, колкото нейното... Хвърли настрана дънките му и го погледна... Дългите ѝ мигли почти напълно засенчваха

кафявите ѝ очи, сега леко замъглени и като че ли малко по-светли... Устните ѝ бяха подпухнали от целувките му...

— Приятно ли ти е, когато те докосвам, Сторм? — запита тя с леко дрезгав глас.

— Нима е нужно да ме питаш, хубаво момиче? — отговори той с глас, изпълнен с желание. — Но ще ти кажа, щом искаш да го чуеш. Обичам докосването ти, хубаво ми е... Обичам те, моя Джесика!

Усмивка се появи на устните ѝ.

— Така си и мислех, но ми е приятно да чуя, че ти създавам удоволствие... Харесва ли ти, когато те докосвам тук?

Той изстена силно, бързо я хвана и притисна на земята под себе си. Вгледа се в палавите искрици в очите ѝ и каза прегракнало:

— Знаеш, че ми харесва... но всички обещания отпадат, когато ме докоснеш... там. Не забравяй това за в бъдеще.

Палавите искрици изчезнаха от очите ѝ.

— Бъ-бъдеще?...

— О, господи. Съжалявам, Джесика. Моля те...

Устните му страстно се впиха в нейните и ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ... Когато проникна в нея, почувства как тя се вцепени за миг, но секунда по-късно се отпусна с въздишка и обви крака около неговите...

Само за миг си спомни клетвата си, но реши, че бъдещето за тях е утрешният ден. Днес той държи своето хубаво момиче в ръцете си и може да пие до насита от любовта и страстта ѝ... Отдаде се без остатък на сладкия огън, който гореше и у двамата...

* * *

— Сега е мой ред — заяви Джесика един час по-късно, когато Сторм изми сапунената пяна от косата ѝ.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти ми помогна да се изкъпя. Сега аз ще помогна на тебе.

— Скъпа, тази речна вода е много студена.

— Смешно — тя се изправи и го погледна закачливо. — На мене никак не ми е студено.

Сторм се засмя и се наведе да я целуне. Преди да се озове във водата, седнал на песъчливото дъно, зърна за миг хитрата усмивка на устните ѝ. Сега я гледаше отдолу нагоре да се превива от смях.

— Там ти е мястото. Сега стой кротко, докато взема сапуна.

— Днес вече съм се къпал — заяви той. — Е, признавам, че причината да се изкъпя рано тази сутрин бе друга... Знаеш ли как се чувствах всеки път, когато се притискаше до мен тази нощ?

Тя се засмя от сърце.

— Мати никога не ми е споменавала за този начин на охлаждане на силно разгорещен любовник. Учудвам се, че всяка жена не носи винаги кана студена вода.

Опита се да я хване, но тя отскочи настрана, прецапа през водата до брега, където си бяха оставили сапуна и кърпите. Взе шишето с течния сапун и се обърна към Сторм.

— Хайде — подкани го тя. — Седни. Много си висок и не мога да ти измия косата, ако не седнеш.

Той се отпусна във водата, без да откъсва очи от нея. Когато се приближи до него и отвори капака на шишето, аромат на рози изпълни носа му.

— Не искам да миеш с този сапун косата ми. Той е женски.

— О, не се чуваш какво говориш! И вие мъжете използвате разни напарфюмирани неща. Боже, някои от вас така вонят на помадите, които слагат по косите си, и на лосионите, които ползват след бръснене! А сега не говори и се обърни с гръб към мен.

— Не мога да понасям жени, които се опитват да командват — изръмжа той, но се подчини.

Отпусна се, когато тя насапуниса главата му. И двамата мълчаха, докато миеше дългата му коса. Когато ръцете ѝ го оставиха за миг, той се обърна и я видя да загребва вода от реката. Забеляза твърде късно променената му поза и, вместо върху косата, водата от шепите ѝ се изля върху лицето му.

Сторм се задави и я изгледа свирепо, но се засмя, когато я видя да поставя ръка над устата си, опитвайки се да заглуши смеха си.

— Ако правиш каквото ти казвам — каза тя, — ще си спестиш много неприятности.

— Но неприятностите с тебе ми харесват, хубаво момиче.

Джесика почувства, че краката ѝ омекват... Стори ѝ се, че ще падне обезсилена във водата. Успя да се овладее и насочи пръст към него.

— Обърни се!

— Тази гледка ми харесва повече.

— Сторм!

Той се настани по-удобно във водата и разтвори ръцете си.

— Можеш да стигнеш до главата ми и от тази страна. И без това вече заля лицето ми с вода и едва не ме удави.

Джесика въздъхна примирено, пристъпи между краката му и се отпусна в прегръдката му. Отблъсна леко ръцете му настрана, когато се опита да я притисне.

— Трябва да облея косата ти с вода.

Когато се обърна и се наведе да загребе вода, стегнатото ѝ дупе се опъна точно пред очите му и Сторм простена приглушено. Оказа се, че две шепи вода не са достатъчни и се наложи тази операция да се повтори няколко пъти. Най-сетне тя започна енергично да разнася сапунена пяна в косата му.

Трябваше да признае, че последната му идея не се оказа много сполучлива. Мускулите на корема ѝ потрепваха в ритъма на движенията почти до устните му, а чувственото усещане на пръстите ѝ в косата му се оказа по-силно от студената вода, в която седеше. Пожела я отново с цялата сила на младото си тяло. Онази част от него, която държеше под строг контрол, докато я къпеше, сега пое командата над тялото му...

— Джесика, не мога да издържа повече!

— Шшшшт. Почти свършвам. Остава само да те изплакна.

О, не. Не можеше да издържи хубавото ѝ дупе да го разпъва на кръст още веднъж.

— Аз имам по-добра идея.

Джесика изпищя, когато силните му ръце я грабнаха и я отнесоха навътре в реката. Успя да поеме дъх, преди да я повлече със себе си под водата. Когато отвори очи, видя го да върти глава във водата, за да изплакне сапуна от нея. Миг по-късно изплува заедно с него на повърхността. Тук бе прекалено дълбоко за нея и тя нямаше особено голям избор, освен да обвие крака около кръста му и да постави ръце на раменете му.

— Не знам какво да правя с тебе — въздъхна тя с фалшиво отчаяние. — Ти не си изпълняваш обещанията и не правиш нищо от това, което искам от тебе.

Сторм доближи устни до ухото ѝ.

— Виновен съм, че не сдържах обещанието си... Но може би ще мога да те обезщетя...

— Как?

Сторм стъпи здраво в песъчливото дъно и внимателно я намести срещу себе си...

— Оооо — промълви едва чуто Джесика. — Но... тук?

— Защо не?...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Изправена на стръмния склон, Джесика възмутено постави ръце на кръста си и се опита да изпепели Сторм с поглед.

— Ще слеза долу с тебе! Изминала съм толкова път дотук! Нямах право да ми пречиш да стигна до края!

— Не си се възстановила напълно, Джесика. Трябваше да останеш в лагера и да си почиваш, както те помолих.

— И твоето рамо не е напълно излекувано. Освен това цяла сутрин съвсем не ти мина през ума да се безпокоиш за здравето ми... — отвърна тя, но когато видя смущението, изписано на лицето му, протегна ръка към него.

— Сторм, добре съм и мога спокойно да слеза с тебе долу. Повярвай ми. Днес не е валяло. Няма опасност.

Сторм я погледна, кимна и стисна ръката ѝ.

— Добре, хубаво момиче, но първо ще вържа въже към седлото на Спирит и едва тогава ще слезем. Така ще можем да се изкачим по-бързо, ако се наложи.

Джесика знаеше, че идеята му бе разумна, но едва го изчака да завърже единия край на въжето си за седлото на Спирит и да метне другия надолу към дъното на каньона. Беснееше вътрешно срещу всяко забавяне. Нямахше търпение сега, когато бе толкова близо до целта.

„Тази сутрин не бързаше чак толкова много“ — напомни си тя. Изчерви се, наведе глава и си заповяда да бъде по-търпелива. Сторм провери възела на въжето и заповяда на Спирит да не мърда, докато не се върне.

— Джесика?

Вдигна глава и го видя на ръба на стръмния склон да ѝ маха с ръка. Смъкнаха се заедно по обсипаната с дребни камъчета стръмна пътека, като заобикаляха останките от пороя. Стигнаха до потока, който течеше по дъното на каньона.

— Вчера си загубих лопатката — каза тя с тревога. — С какво ще копаем?

— Имам нож. Но мисля, че е излишно да се безпокоим за това... Погледни.

Погледна към другия бряг, към който сочеше пръстът му — всъщност точно към мястото, което вчера бе набелязала като най-вероятното скривалище на златото. Ахна и бързо прегази потока. Не искаше да повярва на очите си. Изкачи се на другия бряг и коленичи пред парче дърво, което се подаваше от скалистата земя. Протегна ръка и избърса няколко пясъчни зрънца от буквите, които безжалостно се вторачиха в нея.

— Съжалявам, скъпа. Предполагам, че златото, което търсеше, трябва да е било всъщност изгубени армейски заплати, нали?

Джесика като че ли нямаше сили нито да се изправи, нито да му отговори... Всичките ѝ надежди, всичките ѝ мечти, всичко, което чичо Пийт бе поискал да ѝ даде... Водната стихия бе отнесла всичко...

Погледна настрана и протегна ръка да освободи някакъв предмет, заклещен до скалата. Издърпа катинар, все още прикрепен към парче обковано дърво. Това разби всичките ѝ надежди. Ключът, разбира се, липсваше, изтръгнат от побеснелите води на пороя. Джесика поклати тъжно глава и го пусна в пясъка.

— Е, явно не е било писано да стане... Сигурно не би трябвало да се чувствам така зле... Тичах след небесна дъга, подтиква на от алчността... Татко винаги ми е казвал, че се заплаща само тежкия труд, не празният стремеж да получиш нещо срещу нищо...

— Чакай малко, скъпа — обади се Сторм и коленичи на мястото, което бе освободила. Започна да рови с ножа си около жалките останки от сандъка с парите и кимна доволно, когато усети, че острието удари нещо твърдо. Бързо откри останалата половина от сандъка. Освободи я, обърна я и я изтърси. Сред множество малки речни камъчета и пясък, пред тях тупна голяма кожена кесия.

— Ето. Останала е тази кесия — той радостно я подаде на Джесика. — И още нещо — порови в пясъка още малко и изтърка в дънките си златна монета, преди да ѝ я подаде. — Можеш да си я запазиш за спомен.

Тя втрепенено гледа известно време двайсетдоларовата златна монета, преди да я пусне в джоба си. Но когато Сторм се изправи,

тикна кожената кесия в ръцете му.

— Ти я отвори. Аз... няма да мога.

— Не — вдигна ръката ѝ с отворена нагоре длан и пусна кесията в нея. — Имам чувството, че това е предназначено за тебе, затова не е изчезнало заедно с другото злато. И това не е част от парите за армейските заплати. Мисля, че знам какво е.

— Какво?

— Отвори я и ще видиш.

Джесика задърпа кожената връв, но тя се бе затегнала. Сторм ѝ подаде ножа и тя срязва възела. Преди да я разтвори, го погледна нерешително и той ѝ кимна окуражително. Отвори я с треперещи пръсти.

На лицето ѝ се появи разочарование. Извади от кесията няколко камъчета и ги подреди на дланта си.

— Само камъчета, Сторм — въздъхна отчаяно. — Красиви са, но вероятно нямат никаква стойност... Наоколо има милиони като тях.

— Има, но не са като тях. Те не са обикновени скални късчета, мила — взе едно от дланта ѝ и посочи жълтата жилка, която го пресичаше. Заби леко върха на ножа си в камъчето и на дланта му веднага падна жълта люспа.

— Никога ли не си виждала самородно злато, Джесика?

— Злато! Искаш да кажеш, че това е злато?

— Да. Погледни само този къс. Откъдето и да са дошли камъните в ръката ти, това е явно достатъчно богато находище, за да предизвика нова златна треска в този щат.

— Мислех, че тук всичко отдавна е изкопано и изнесено...

— Така мислят всички, Джесика. Но някои от тези златотърсачи бяха потайни хора и силно подозрителни. Много от тях обявяваха намерените от тях находища. Този, който го е открил, вероятно е решил да изчака нещата да се уталожат и тук да се установят сигурни закони, преди да попълни иск. Или... — гласът му заглъхна — може би е донесено от друго място.

Джесика стисна кесията в ръка, но почти веднага разтвори пръсти.

— Сторм, на дъното има нещо. Протегни ръце.

Сторм разтвори шепа и тя изтърси съдържанието на кесията.

Късовете самородно злато се изсипаха в шепите му и той неволно задържа дъх пред богатството, което държеше в ръце. Джесика бръкна в кесията и извади навито на руло парче кожа, вързано с тънки връвчици — може би изсушени котешки черва.

Отново посегна към ножа, който Сторм бе оставил върху скалата, и срязва червата. Когато разтвори парчето кожа, ахна и на лицето ѝ се изписа почуда.

— По-малка е, но изглежда почти като картата, която ми даде чичо Пийт. О, да! Погледни, Сторм — на долния край е изписано името му!

— Дай кесията насама, скъпа. Нека да върнем тези късове злато обратно в нея.

Джесика пъкна картата под мишницата си и разтвори широко кесията. Късовете самородно злато се изсипаха по фунията, оформена от пръстите на Сторм, и тя поклати учудено глава. Бяха няколко дюзини и мътният им жълт цвят проблясваше на слънчевата светлина, която струеше върху тях. Нямаше представа каква може да е стойността им.

— Изглежда, чичо ти е попаднал на много богата жила. Не ти ли е разказвал за това? — запита той, докато изтръскваше от дланта си златните песъчинки.

— Той... умря, преди да може да довърши разказа си. Опитваше се да ми каже за още нещо, което ще открия, когато...

— Недей, скъпа — обхвана с длани главата ѝ и я целуна по устните. — Очевидно много те е обичал и сега ти намери това, което той е искал да имаш... Питам се само защо никога не е разработил залежа, откъдето са изкопани тези късове.

— Ще ти разкажа по-късно за чичо Пийт... Той не бе от хората, които търсят щастие в парите и богатството. Много повече ценеше свободата да скита по планините, които обичаше толкова много... Моля те, погледни картата! Можеш ли да разбереш къде може да е този залеж? Наблизо ли е?

Взе картата от ръцете ѝ и я разглежда съсредоточено няколко минути. Изведнъж лицето му потъмня и той извика гневно.

— Дяволите да ги вземат. Ето защо се натискат за земята на Тобаяс!

— Сторм? Какво говориш? Златото в земята на Тобаяс ли е?

— Вероятно част от него. Но това не е мина в истинския смисъл на думата, а само златна жила.

— О, в такъв случай ще трябва да кажа на Тобаяс за нея. — Джесика отново се оклюма. През последните няколко минути бе изгубила не едно, а две богатства... Поне ѝ остават късовете самородно злато в кесията.

— Виждам, че не си наясно по тези въпроси, Джесика. Златните жили не следват определен модел. Дотолкова, доколкото разбирам, тази точка на картата тук е точно в ъгъла към границата на имота на Тобаяс. Но жилата може да се разгърне в имота му или в обратна посока, в свободната земя, за която ти все още ще можеш да отправиш официално искане. Правителството разрешава представяне на икове за минни разработки. Но — добави той — тя може да влиза и в Лейзи Би.

— Лейзи Би? Имотът на Бейкърви? Мислиш, че те са открили златото и се опитват да изкупят земята на Тобаяс?

— Опитваха се да я купят досега, Джесика. Но знай, че Харлин и Дейвид няма да допуснат собствеността на Тобаяс върху тази земя да им попречи. Ще намерят начин да му я вземат.

— Искаш да кажеш, че ще го убият?

— И за по-малко се извършват убийства... Златото върши странни неща с хората, Джесика.

— Не и с чичо Пийт. Той не би се отказал от свободата си за каквото и да било количество злато.

— Изглежда е моят тип човек тогава.

— Сигурно щеше да го харесаш... Трябва да решим какво да правим, Сорм. Не мога да отида при Тобаяс и да го помоля да ни разреши да проверим дали през земята му минава златна жила.

— Напълно си права.

— Хей! Джесика! Сорм!

Погледнаха нагоре и видяха Нед. Тя се усмихна и му махна с ръка да слезе при тях.

— Не мога — извика Нед отгоре. — Старите ми кости няма да издържат. Намерихте ли нещо?

— След малко сме при тебе, Нед! — извика Сорм. Хвана Джесика за ръка и ѝ помогна да пресече потока.

Десет минути по-късно Нед поклати глава и върна картата на Джесика.

— Този стар глупак. През целия си живот е можел да бъде богат като крал, а не съблече от гърба си изтърканите дрехи от еленова кожа и вечните си мокасини. Желанията му бяха толкова простички: да си осигури с капаните достатъчно месо за храна и да намери...

— Нед — попита нетърпеливо Джесика, — според тебе каква е стойността на това злато? Сторм твърди, че камъните в кесията са чисто злато.

— Смятам, че тук има достатъчно, за да си изплатиш ипотеката и да си купиш най-хубавото стадо говеда, което някога си виждала, Джес. Цената на златото се покачи след затваряне на по-голяма част от мините. Държиш в ръката си едно малко богатство.

Тя подаде кесията.

— Вземи я и я пази за мене. Страх ме е да я нося със себе си. И искам да вземеш достатъчно от нея, за да възстановиш парите ви с Мати с лихвата.

— Имам по-добра идея — заяви той. — Смятам, че трябва да скрием тази кесия на някое безопасно място, докато стане възможно спокойно да се върнем и да си я приберем. Все още не сме измъкнали Сторм от цялата тази каша и не знаем с какво ще се сблъскаме през следващите няколко дни.

— Не! — каза Сторм с глас, нетърпящ възражения. — Вземате това злато и заминавате за Уайоминг и двамата. Аз ще се погрижа сам за себе си.

Нед изплю тютюнев сок настрана и намигна на Джесика.

— Прекрасно, синко. Само не виждам как точно смяташ да ни накараш да направим това. Освен това, ще ти се наложи да помогнеш на Джесика. Знаеш, че нежното ѝ сърце я подведе да се грижи за тебе и сега името ѝ се свързва с твоето.

— О, Нед — намеси се Джесика, когато Сторм се смръци и отвори уста да му отговори. — Какво стана в града? Умря ли господин Бейкър?

— Последния път, когато го видях, беше жив и подскачаше до тавана бесен побеснял... Той и брат му. Наистина жалко след това, което ти се е случило. Разбира се, аз само надзъртах иззад стълбата. Айдалий ми разказа за случилото се, когато отидох при нея през

тайния проход — реших, че ще бъде по-разумно да не се мяркам много-много из града. А и нямаше нужда — те докараха цяла тълпа мъже със себе си в къщата... Чудя се как можах да сбъркам в преценката си за този човек!

— Какво искаш да кажеш, Нед? — запита Джесика.

— Те искаха да вкарат госпожица Айдалий в затвора, мръсниците — изсумтя Нед възмутено.

Сторм пристъпи напред с изкривено от ярост лице.

— Спокойно, синко! Не го направиха. Но бяха оформили обвинението си срещу нея юридически, както те си мислеха. Била допринесла за нараняването на един от първите граждани на Бейкърс Вали и къщата ѝ била черно петно върху съвършения — как го казаха? — а, да, имидж на града им — той се засмя гръмогласно и едва не се задави от тютюна, който дъвчеше. — О, госпожица Айдалий нямаше равна на себе си! Попита ги как според тях се отразяват всички тези кръчми върху съвършения, тъ, имидж на града. И ги попита още дали някой от тях е прихванал от момичетата ѝ някоя от онези болести, за които не се говори... Когато и това не помогна, тя се вторачи във всеки един от тях и започна да се пита на глас какво ли ще кажат жените им, когато разберат точно къде са играли покер. — Нед се превиваше от смях и пляскаше с ръце по коленете си.

Джесика присъедини звънкия си смях към неговия. Дори Сторм се усмихна.

— Представяте си какво стана, нали? На тези мъже не им бе нужно много време да се изнижат един след друг през вратата. Онези, Бейкъровите, се огледаха и видяха, че всичките им свидетели си слагат шапките на главите и се измъкват като пръдня, извинявам се за израза... Струва ми се, че все още не се бяха отказали да принудят шерифа да отведе госпожица Айдалий, но тя подхвърли нещо за някаква жена, около която се навъртал Харлин, и те най-сетне вдигнаха платна и отплуваха след останалите.

Джесика въздъхна с облекчение.

— Радвам се, че господин Бейкър не е умрял. Нямаше да го преживея.

Нед хвърли странен поглед на Сторм и промърмори.

— Много по-добре щеше да бъде, ако беше умрял.

— Нед, не говори така! — изрече тя строго. — Не можем да убиваме всеки, който не ни харесва. Така тази страна никога няма да се цивилизова!

— Даа — поклати глава Сторм. — Трябва да оставим за хора като тях да се погрижат съдилищата и законът.

Джесика потръпна леко.

— О. Н-не бих искала да бъда изправена пред съд в Бейкърс Вали...

— Права си, повярвай ми! — мрачно каза Сторм.

— Той е прав — обади се отново Нед. — Елайъс ми каза как са пратили в затвора Сторм въз основа на фалшиво обвинение. Бейкърви докарали пиян съдия, който през цялото време се наливал, а свидетелите им били срам за съда! Това не е имало голямо значение. Елайъс ми каза, че съдията проспал по-голяма част от свидетелските показания.

— Но къде е била Прудънс? Сигурна съм, че тя е могла да намери начин...

— Тя не бе в състояние да свидетелства, дори и Тобаяс да ѝ бе разрешил — каза тихо Сторм. — Не можеш да си представиш какво ѝ беше сторил онзи мръсник...

— Но сега вече може да свидетелства, Сторм. Все още не може да говори, но се опитва. Ще се научи да влиза във връзка с другите хора по други начини. Ти сам каза, че напредва с езика на знаците, а аз знам, че може да предава мислите си чрез рисунки. С тяхна помощ разбрах, че не си ти този, който я е из-изнасилил.

— А на кого точно ще каже кой го е направил, Джесика? На шерифа? Той е подчинен на Харлин. На някой стар, пиян съдия?

— О, хайде, хайде, синко! — намеси се Нед. — Може да се намери някой, който ще я изслуша. Чух, че тук пристига федерален съдия-изпълнител. Щял да търси някакъв избягал престъпник.

— Ще трябва да се свържем с него веднага щом пристигне! — възкликна развълнувано Джесика. — Трябва да го накараме да ни изслуша!

— Той няма да дойде, Джес. А дори и когато е вече тук, трябва да действаме много внимателно. И тримата сме обявени извън закона. Бейкър ни обвини официално в нападение срещу ценната му персона.

— О, колко е глупав само! — извика тя, без да се замисли. — Как може да смята, че ти си го издърпал от мен и...

Болката в очите на възрастния човек я накара да замълчи.

— Нед. Нед, съжалявам...

— Можех и да го направя, Джес — каза тихо той. — Нямах представа какво може да направи един мъж — а и една жена дори! — когато са предизвикани.

— Исках само да кажа... Исках да кажа, че в стаята беше тъмно и той не е могъл да види нападателя си.

В гласа ѝ липсваше убеденост и той ѝ се усмихна тъжно.

— Понякога, Джесика, можеш да попаднеш в положение да направиш нещо, на което не си предполагала, че си способна. И тогава ще разбереш какво искам да кажа.

— Нед е прав, Джесика — обади се Сторм. — Или може да ти се наложи да издържиш нещо, което не си и предполагала, че ще можеш да издържиш.

— Колко време беше в затвора? — запита тихо Джесика.

— Шест месеца.

— О, Сторм...

— Това вече е минало — каза той. — И аз няма да се върна там жив.

— Не говори така, моля те!

— Мисля, че знам какво иска да каже, Джес — намеси се Нед. — Така че, засега трябва да снишаваме глави, докато тази буря отmine.

— Знам едно скривалище — обърна се към него младият мъж. — Ще опаковам багажа и ще подготвя конете за път, докато Джесика ти обясни къде се намира.

Когато се отдалечи, Джесика въздъхна и се приближи до Нед.

— Има предвид една пещера, но тя е ужасно близо до Бейкърс Вали — там, където лагерувахме първата нощ, когато спряхме в този район.

— Била си там с него, а? — засмя се тихо той. — Вече знам защо ни остави толкова дълго да се безпокоим за тебе тогава... И откъде дойде онази храна сутринта.

— Да — призна си тя. — Не съм много сигурна, че идеята да останем там е добра, Нед. Опитах се да го убедя да дойде с нас в Уайоминг. Там можем да наемем Фредерик да го защитава.

— Старият Хикъри Нът^[1], а? Това вече е добра идея.

— Как-как го нарече?

Учуденият ѝ поглед го накара отново да се превие от смях.

— Н-няма значение, Джес — каза той, докато избърсваше насълзените си очи. — Нека Мати да ти обясни.

После се отправи да помогне на Сорм — раменете му потръпваха от смях. Джесика го проследи с поглед, като се питаше какво ли друго може да знае Мати за орехите, освен че придават чудесен вкус на тортите и сладкишите ѝ. Когато Нед каза нещо на Сорм и той също се засмя гръмогласно с отметната назад глава, Джесика сви ядосано рамене.

Сорм я погледна, Джесика сърдито скръсти ръце и гневно им обърна гръб. Мъже!...

[1] [Hichory Nut](#) — старият орех (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Джесика бързо забрави гнева си. Трябваше да вдигнат лагера и да се приготвят за път. Тя обмисляше различните видове ремонти и подобрения в ранчото си, които щеше да направи благодарение на златото. След като, разбира се, се заплати напълно с Нед.

Кожената кесия бе прибрана в една от торбите на Нед, тъй като тя твърдо отказа да я носи — заяви, че няма да се чувства добре с толкова злато зад гърба си. Каза на Нед, че докато планират следващия си ход, може да го скрият в пещерата.

Равната земя край речната долина бързо се смени със стръмните склонове на планинските хълмове към ранчото на Тобаяс. Високата тучна трева заглушаваше тропота на конете им. Тримата яздеха, без да бързат, всеки потънал в мислите си. По едно време Сторм реши да промени посоката, за да могат да заобиколят ранчото на Тобаяс. И в същия миг дочуха изстрели.

Сторм рязко спря Спирит.

— Това идва от ранчото на Тобаяс!

— О, господи — прошепна Джесика. — Мислиш ли, че...

— Залагам живота си, че е така!

— Тогава да тръгваме. Трябва да му помогнем!

Нед бързо протегна ръка и стисна юздите на Синабър.

— Виж какво, Джес. Ти няма да се намесваш в никакви стрелби!

— Нед, пусни коня ми! Губим време. Прудънс и Тобаяс имат нужда от помощта ни!

— И ти си тази, която ни задържа и не ни дава възможност да им помогнем — възрази той. — Искам да ми обещаеш, че ще отидеш веднага в онази пещера и ще ни изчакаш там. Няма да можем да им помогнем, ако трябва да се безпокоим и за тебе.

— Сторм? — Джесика се обърна, но срещна същия твърд, не търпящ възражения поглед в очите му.

— Задържах ни, Джес — напомни й Нед.

— Тръгвайте тогава, по дяволите! — Джесика рязко издърпа юздите на Синабър от ръцете му.

— Обещанието ти, Джес — настоя той.

Тя изрече „Да“ и кимна, но в същото време скри ръка с кръстосани пръсти зад крака си. И двамата я загледаха със съмнение.

— Казах вече „да“ — извика сърдито Джесика. — Какво още искате?

— Задръж Синабър, Нед — обади се тихо Сторм.

Отпусна юздите на Спирит и протегна ръката си. Придърпа Джесика близо до себе си и я целуна по устата.

— Моля те, хубаво момиче — прошепна той. — Не искам да те загубя...

Джесика погледна плахо Нед, но той само ѝ намигна тържествено и кимна. Когато младият мъж повдигна лицето ѝ, не ѝ оставаше нищо друго, освен да въздъхне примирено. Как бе възможно да го лъже, когато я гледаше с толкова много обич в очите? Измъкна ръка иззад крака си и освободи пръстите си.

— Обещавам — каза тя.

— Благодаря ти, хубаво момиче.

Джесика проследи с поглед двамата мъже. После смушка Синабър в посока, която щеше да ѝ разреши да мине незабелязано покрай ранчото на Тобаяс.

Колкото повече приближаваше, толкова по-ясно чуваше изстрелите, въпреки че ранчото все още бе скрито от погледа ѝ. Накрая не издържа, отпусна юздата на Синабър и погледна нерешително към върха на един рид. Знаеше, че ако се изкачи на него, ще може поне да види какво става. През последните няколко секунди стрелбата се бе усилила. Нед и Сторм сигурно са пристигнали и са се присъединили към нея.

Джесика обърна Синабър към хълма, спря го на няколко метра под върха, взе си пушката и тръгна нагоре пеша, като притича приведена последните няколко метра.

Мили боже! Откога ли продължаваше битката там, долу? Всичките прозорци на къщата на Тобаяс бяха изпочупени и фасадата бе надупчена като решето от куршуми. Дървени трески покриваха предната веранда.

Посегна за бинокъла си, но се оказа, че не го е взела. Беше близо, прекалено близо. Накани се да се спусне надолу към коня си, когато внезапно застина на мястото си — зад една скала близо до къщата се криеше някакъв мъж.

Той хвърли запалена факла, която падна върху дървения покрив на къщата. Гъст пушек обви къщата на Тобаяс...

Джесика отчаяно се огледа за Нед и Сорм. Забеляза кратко просветване на изстрел и Сорм изтича от една скала до друга, малко по-надолу и по-близо до къщата. Но два изстрела — единият откъм обора, а другият — иззад коритото за водопой, му попречиха да продължи. Не можеше да стигне до къщата и да се опита да спре огъня!

Сърцето ѝ лудо заудря в гърлото. Тя се загледа безпомощно в малката къща под нея, сега обвита в пламъци и гъсти облаци черен дим. Вратата се отвори с трясък и на прага се появи Прудънс. Младата жена теглеше навън нещо тежко... още едно усилие на приведения ѝ гръб и на прага се появиха раменете на Тобаяс... В този миг Джесика си спомни за мъжа зад скалата.

Инстинктивно вдигна пушката си на рамо и стреля. Мъжът подскочи рязко и изстрелът, предназначен за Прудънс, се отклони настрана. Той изпусна пушката си, притисна с ръце бързо разширяващото се тъмно петно на гърдите си и се строполи на земята.

Джесика насочи пушката си към коритото за водопой. Изстрелът ѝ вдигна фонтан от пръски, но мъжът зад него успя да притича невредим към задната стена на обора.

Миг по-късно чу тропот на конски копита и двамата мъже изчезнаха зад хълма зад обора. Тя стреля още веднъж, за да се увери, че няма да посмеят да се върнат вече.

Погледна към къщата точно в момента, когато Сорм и Нед се втурнаха в двора пред нея. Нед грабна Прудънс и, въпреки съпротивата ѝ, я отнесе настрана от горящата къща, а Сорм извлече Тобаяс на безопасно разстояние от искрите, които се пръскаха във въздуха, понесени от вятъра. Явно, че в борбата с пожара щеше да им е необходима помощ.

Джесика изсвири на Синабър и скочи на гърба му, преди още да спре до нея. Впи пръсти в гривата му, за да се задържи на седлото, и двамата полетяха по стръмния склон.

Очакваше да ѝ се скарат, но когато скочи от Синабър, коленичилият до Тобаяс Сторм едва я погледна.

— Помогни на Нед — заповяда той, после се изправи и се затича към къщата.

Джесика изтича при Нед и Прудънс и хвана ръката на младата жена.

— Прудънс! — стисна ръката ѝ, после бързо хвана главата ѝ и я обърна с лице към себе си. — Аз съм. Джесика. Всичко ще бъде наред!...

Прудънс се освободи от ръцете на Нед и зарови лице във врата ѝ. Ридания разтърсваха тялото ѝ. Джесика си помисли колко ли ужасно са се чувствали двамата, хванати в капана на вече безнадеждно разрушената къща.

— За бога, Джес — чу тя като през сън гласа на Нед. — Опитай се да я успокоиш и помогни на Тобаяс.

— Нед? Къде отиваш? Пожарът...

— Не можем да го загасим сами, Джес — мрачно въздъхна той. — Единственото нещо, което все още можем да направим, е да спасим каквото можем от къщата.

— Внимавайте! Моля ви!

Той кимна, повлече решително куция си крак към горящата къща и я остави сама с изпадналата в истерия Прудънс. Тя я държа в прегръдката си още секунда, после я отстрани и я хвана здраво за раменете.

— Прудънс! Престани! Брат ти е ранен и трябва да му помогнем!

Това подежда: Прудънс замря за миг, после пое дълбоко дъх и избърса очите си. Когато Джесика неуверено я пусна, тя изтича и коленичи до брат си. Младата жена неохотно я последва — беше забелязала смъртнобледото лице на Тобаяс.

Джесика коленичи до младата жена и се насили да разкъса пропитата с кръв риза. Прилоша ѝ, когато видя отворената рана близо до белия му дроб. Не беше възможно човек с такава рана да е все още жив. Сторм сигурно бе разбрал това, когато я отпрати.

Тобаяс изненадващо пое клокочещ дъх и тя смаяно го погледна.

Прудънс вдигна главата на брат си и нежно я постави на скута си. Очите ѝ умоляваха Джесика да му помогне.

— Ще взема чантата с лекарствата — каза тя и изсвири на Синабър. Коленичи отново до Тобаяс с манерка и медицинската чанта в ръце и с пълното съзнание, че в тази чанта няма нищо, което би могло да му помогне. Но трябваше да се опита — заради Прудънс...

Докато Джесика се занимаваше с раната му, слънцето се скри зад хълмовете на запад, но пламъците от пожара осветяваха всичко наоколо. Почисти раната колкото можа. Полата ѝ се покри с тъмни петна кръв. На няколко пъти ѝ притъмняваше пред очите и едва се съдържаше да не повърне.

Направи стегната превръзка. Но кръвта продължи да тече. Тогава Джесика отпусна безпомощно ръце и стреснато погледна Прудънс.

Младата жена поклати отчаяно глава. Обхвана главата на брат си и наведе лице към неговото... В този миг Сторм се приближи към тях.

— П-прудънс.

Джесика ахна от изненада, когато видя отворените очи на Тобаяс. Излишно беше да го моли да не говори. Той си отиваше и имаше пълното право да използва силите си, както той реши — също както чичо Пийт бе направил в последните минути от живота си. Когато Сторм протегна ръка към нея, тя му позволи да я вдигне на крака и да я притисне към себе си — Тобаяс и Прудънс имаха право на тези последни минути...

— Прудънс — Тобаяс успя да повдигне ръка и да погали бузата ѝ. — Знаеш колко много те обичам, сестричко...

Тя поклати безмълвно глава, по бузите ѝ неспирно се стичаха сълзи... Хвана ръката му, поднесе я към устните си и я целуна.

— Даа, знам, че и ти ме обичаш... Но кой... кой ще се погрижи за тебе сега? — очите му с мъка се откъснаха от лицето ѝ и се спряха на Джесика. — Госпожица... Госпожица Калагън?

Младата жена се освободи от ръцете на Сторм и отново коленичи на земята.

— Ще се погрижа за Прудънс, Тобаяс. Не се безпокой. Обещавам ти!

Раненият кимна и отправи угасващ поглед над рамото ѝ.

— Ти... Ти спаси живота на сестра ми, Сторм.

Младият мъж поклати глава.

— Джесика застреля мъжа, който се целеше в Прудънс.

— Тогава... и-има за какво още да ви благодаря, госпожице Калагън...

— Тобаяс, бъди спокоен! — тихо повтори Джесика. — Обичам Прудънс като сестра. Ще направя всичко, каквото мога, да бъде щастлива.

Той отново спря очите се на Сторм.

— Сторм — прошепнаха синкавите му устни. — Трябва да ти кажа... — кашлица разтърси тялото му.

Сигурна, че това е краят, Джесика се премести до Прудънс, но се дръпна назад, когато Тобаяс отново заговори.

— С-сторм. Трябва да го кажа.

Сторм се отпусна на колене до него и постави ръка на рамото му.

— Недей, приятелю! Не е нужно.

— Нужно е!... — настояваше Тобаяс. Разтърси го още един жесток пристъп на кашлица и от ъгъла на устата му се проточи тънка кървава струйка. Джесика я избърса и той отново погледна Сторм.

— П-прудънс ми разказа... истината... Т-тя ме накара да гледам, докато... докато рисуваше онези картини... Тя... тя ми показва книгата със знаците, която... която си й дал и... и ми ги нарисува... Намерих ги в книгата и... разчетох значенията им... Съ-съжалявам... че... събърках в... преценката си за... за тебе... С-страшно... м-много... съжалявам...

— Това е минало, Тобаяс.

— Не е. Ти си все още... обвинен за нещо, което... никога...

— Каза ли ти кой го е направил?

Тобаяс едва поклати глава и погледна сестра си.

— Трябва да кажеш, сестричке. Обещай, че ще кажеш... Петното... от и-името на нашия приятел... трябва да се из-изтрие и... истинският ви-виновник... да си по-получи... заслуженото. Аз... няма... да мога... да направя... това... за тебе...

Тя кимна, крехкото й тяло трепереше.

Тобаяс въздъхна с облекчение и затвори очи. Гърдите му не се повдигнаха отново...

Прудънс погледна ужасено Джесика, замря за миг, после притисна отчаяно главата на брат си към гърдите си и мълчаливо го залюля.

Джесика протегна ръка, но тя поклати отрицателно глава. Тогава Джесика неохотно разреши на Сторм отново да я вдигне на крака.

— Остави я за малко сама със скръбта ѝ — прошепна той. — Всеки има нужда от тези минути насаме с мъртвия близък човек... за да проумее и да се примири със смъртта...

— Да, Сторм, прав си. Смъртта е толкова... безвъзвратна... Как е възможно някой да убие друг... О, господи!

— Джесика. Какво има, скъпа?

Джесика рязко се отдръпна и се втурна към коритото за водопой. Стисна го с една ръка, а с другата се хвана за корема. Коленичи до коритото и повърна. Напъните продължиха да разкъсват болезнено тялото ѝ дори когато повръщаше само горчива жлъчна течност...

Отначало Сторм стоеше мълчаливо зад нея с чантата за лекарства в ръка. Но когато напъните продължиха да разтърсват тялото ѝ, той я отвори и измъкна бутилката уиски. Пусна чантата на земята, издърпа кърпата около врата си и я натопи във водата.

Сложи бутилката на ръба на коритото, хвана Джесика и я изправи на крака. Притисна я към себе си, сложи в ръката ѝ мократа кърпа и я накара да избърше лицето си.

— Това ще ти помогне, скъпа. — С едната си ръка продължи да я държи през кръста, а с другата вдигна бутилката. — А това ще помогне още повече. Хайде, отвори уста!

Когато Джесика махна мократа кърпа от лицето си, той приближи бутилката към устните ѝ и бързо я наклони. Успя да я накара да глътне малко. Огнената течност потече в гърлото ѝ и я остави без дъх. Той изчака малко и отново я накара да изпие още няколко глътки.

Джесика най-сетне успя да отблъсне бутилката от устните си.

— О, ти!... Опитваш се да ме удавиш!

— Не е вярно, скъпа. Опитвам се само да ти помогна.

Джесика зарови лице в кърпата.

— С-сторм! Сторм, аз у-убих онзи мъж...

— Знам, скъпа. Но той искаше да убие Прудънс. Щом хвърли факлата, се опитах да го заобиколя — знаех, че ще се опита да застреля и двамата, когато излязат от горящата къща... Но нямаше да успея. Ти просто трябваше да го направиш.

Вдигна към него зачервените си очи, раменете ѝ трепереха.

— Това имахте предвид с Нед, нали? — в гласа ѝ трептеше отчаяние. — Когато казахте днес, че понякога хората вършат някои неща, на които никога не са мислели, че са способни...

— Съжалявам, че толкова скоро ти се наложи да откриеш колко вярно е това. Човек никога не би трябвало да е изправен пред такъв избор...

— Кой... Кой...

Той не отговори, но Джесика не се предаде. Изправи рамене и се обърна.

— Тогава ще питам Нед. Или ще отида да видя сама...

Ръцете му я спряха.

— Той е само някой от работниците на Лейзи Би — съобщи ѝ неохотно.

— Не... не някой от мъжете, които видяхме в града! Как се казва?

— Недей, Джесика. Това няма да помогне на ни...

— Кой от двамата, кажи ми! Уако или... или Ред?

— Беше Ред, скъпа.

Съжали за упоритостта си. Сега можеше да постави лице и име към фигурата, която се сгърчи под куршума ѝ, и това влоши нещата. Стомахът ѝ отново се преобърна. Тя бързо грабна бутилката и я надигна.

— Хей, спри се! — извика той и внимателно взе бутилката от ръката ѝ. — Трябва да ни помогнеш с Прудънс. Тя се бои от Нед и това ще създаде затруднения.

— Аха. П-прудънш — запелтечи Джесика с надебелен език. — Ше... ше помогна... Шторм. Къде... Нед?

— О, скъпа, виждам, че съм ти разрешил да изпиеш повече, отколкото трябва — засмя се Сторм. — Нед е горе на хълма, взема мерки онези мъже да не ни изненадат в гръб. Но според мене това е малко вероятно. Съмнявам се дали изобщо ще се върнат в този район. Едва ли ще посмеят да се изправят лице в лице с гнева на Бейкъррови, когато разберат, че не са успели да убият и Прудънс. Имам чувството, че няма да успеят да вземат тази земя от Прудънс, както не успяха и с Тобаяс.

— П-Прудъншш... Трябва да отиде при нея, Шшшторм — Джесика се заклати към Прудънс.

Сторм въздъхна и запуши бутилката. Чу зад себе си стъпки и се обърна бързо. Беше Нед.

— Заминали са си, синко — Нед кимна към Тобаяс. — Как...

— Мъртъв е.

Нед наведе глава, устните му беззвучно се движеха. После изрече спокойно:

— Ще можеш ли сам да се справиш тук? Някой трябва да каже на Елайъс. Приятелите на един мъж трябва да знаят, че ги е напуснал...

— Ще се справя, Нед. Ще останем тук тази нощ. Ще преместим нещата в обора да не би да завали. За Джесика ще бъде най-добре да я ангажирам с нещо. Само времето ще помогне на Прудънс...

— Как е Джес?

Знаеше, че Нед няма предвид смъртта на Тобаяс.

— Както и ние сме били, когато за пръв път е трябвало да убием някого, Нед — каза той и вдигна многозначително бутилката.

— Даа, спомням си... Ще се опитам да се върна преди зазоряване. Ако не успея, ще отида на онова място, където спряхме за лагеруване през първата нощ.

— Внимавай да не те проследят, Нед. Не мисля, че ще се приближат наоколо, но човек не може да бъде напълно сигурен с негодници като тях.

— Не се безпокой, синко! И аз съм се сблъсквал с вонящи гадина. Няма страшно — миризмата им обикновено ги издава...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Нед бавно слезе от коня си и пусна юздите на земята. Бе започнал да остарява за подобни нощни натоварвания. Може би трябваше да остане, както бе предложила Айдалий, и да се върне тук заедно с нея и Елайъс... Но и без това нямаше да може да заспи. А и как щеше да изпрати съобщението по телеграфа?

Не, по-добре да остави Елайъс да направи това и да дойдат покъсно с Айдалий да окажат последна почит на приятеля си. Надяваше се, че няма да го хванат, когато се промъква до телеграфа. Нямаха друг избор — не можеха да се доверят на оператора — той сигурно щеше да предаде съобщенията им на Бейкърови.

Талантлив човек е този Елайъс. Кой можеше да предположи, че умее да се справя с тези нови машинарийки? Бе обяснил на Нед, че от някаква книга е научил кода, който се използва за изпращане на думи по жиците.

О, той също бе чувал за онзи господин Бел, с когото Елайъс кореспондирал. Вече бе поръчал грамофон за рождения ден на Мати и даже бе говорил по една от онези нови дяволии, телефоните, на панаира в Чайен. Прудънс ще направи добре ако послуша Елайъс и отиде в онова бостънско училище, основано от господин Бел преди години, ако се окаже, че не може сама да възстанови говора си.

Нед тръгна към обора и си спомни още нещо, което му бе казал Елайъс. Споменът го накара да поклати недоверчиво глава. Ако добрият Господ беше предназначил хората за летене, щеше да ги дари с крила. Шансът на господин Бел да открие начин да издигне хората в царството на птиците е равен на шанса на снежна топка в гореща пустиня!...

Нед влезе в обора и се спря, докато свикне с тъмнината. Миризмата на пушек се усещаше и тук. Предположи, че е от завивките, които двамата със Сторм успяха да измъкнат от горящата къща. Няма да могат да спасят нищо друго — на мястото на къщата

сега имаше само обгорели греди... Единствено голямата чугунена печка се очертаваше ясно, само тя бе издържала на пожара.

Нед се взря в трите фигури върху купа сено. Джесика седеше малко настрана с увито около раменете одеяло, обърната към Прудънс и Сторм. Главата на Прудънс лежеше на рамото му, малката ѝ ръка се губеше в неговата.

Джесика усети присъствието на Нед и обърна към него очи.

— Не е престанала да плаче — каза му тя тихо. — Истерията още повече влоши положението ѝ. Сторм я държи така цяла нощ...

— Трябва да се изплаче, Джес. Понякога сълзите облекчават и това важи дори и за нас, мъжете... След малко Айдалий ще се заеме с нея. Двамата с Елайъс ще дойдат всеки момент.

Сторм отвори очи и се опита да изтегли ръката си. Измъченото лице на Прудънс, мокро от сълзи, се смръщи леко, но тя се отпусна на сеното, когато той нежно отмести с ръка косата ѝ и я целуна по челото. Внимателно я зави с одеялото, стана и даде знак на Джесика и Нед да го последват навън.

— Не успях да изкопая гробовете снощи — каза той, като се протегна, облян от ярката слънчева светлина. — Започвам ги сега. Кога ще дойде Елайъс?

— Казаха, че ще тръгнат призори. Вероятно са само около два часа път след мен. Айдалий изпрати малко храна по мен. Тя е в торбата върху коня ми, Джес. Дали би могла да приготвиш набързо нещо, докато помагам на Сторм?

— Ще се погрижа за това, Нед. Но не мислиш ли, че трябва да си починеш поне малко? Бил си на крак цяла нощ.

— Права си, ще отдъхна малко.

Сторм пристъпи към нея и протегна ръка към кръста ѝ.

— Добре ли си тази сутрин, скъпа?

Тя избегна ръката му, кимна и се отдалечи от него.

— Добре съм. Трябва да се безпокоиш за Прудънс сега. Ако се събуди...

— Ще бъда наблизо. Извикай ме, ако имаш нужда от мене.

Джесика им обърна гръб и тръгна към коня на Нед. Заслуша се в отдалечаващите се стъпки, а след това отчаяна наведе глава. Да, ще го извика, но не за себе си. Сега само Прудънс имаше значение. Трябваше да помни това. Трябваше.

* * *

— Тези кучи синове! Ако ги хвана, ще взема мерки никога повече да не ми скрояват такива номера!

— За бога, Дейвид, замълчи! Искаш всички да те чуят, така ли? — Харлин се наведе напред и впи гневен поглед в брат си. — Какво друго можеш да очакваш от отрепките, които наемаш в онова ранчо? Всеки случай не ти помогнаха да запазиш стадото говеда, което получи.

— Я не ми се бъркай в работата, братко!

— Все някой трябва да го направи, Дейвид. От една година ти повтарям, че този град ще престане да ни поддържа, ако продължаваш да харчиш луди пари за пътуванията си до Сан Франциско и всички други места, където ходиш.

— Какво ме съветваш да правя тук? Освен това няма да имаме причина да се безпокоим за пари, когато започнем разработката на онази златна мина.

— Никога няма да принудиш Тобаяс да продаде ранчото си. Откъде си толкова сигурен, че хората ти са избягали, а не са избити от него?

— Нещо става там — каза Дейвид. — Видях преди малко онова незаконно изчадие на баща ни да бърза с Джант в тази посока. Всъщност, не е голяма загуба, ако Ред е мъртъв. Трябваше рано или късно да се освободя от него — особено след като ми каза къде точно се намира тази жила. Ще мога да я намеря и сам веднага щом вземем земята.

— По-добре вземи бързи мерки. Знаех си, че някой ще тръгне след Сторм. Трябва да се освободим от него, преди онзи федерален съдия-изпълнител да разбере как стоят в действителност нещата около него. Нямаме нужда съдия-изпълнител да си навира носа в нашите работи. Бих искал да знам кой е изпратил тази телеграма.

— Можеш да се обзаложиш, че не е изпратена отгук. Старият Фред има заповед да ти дава копия от всички телеграми, които изпраща или получава. Някой сигурно е ходил до Харлин, за да я изпрати. Освен това той идва заради Сторм, не заради нас.

— Господи, Дейвид! Помисли внимателно! Достатъчно е някой да говори с този съдия-изпълнител и да подпише оплакване и той може да предизвика ревизия на банката... Всеки документ, свързан с банката, ще се разглежда най-внимателно, включително и начина, по който станах неин собственик... По-добре се моли онова завещание, което фалшифицира в Сан Франциско, да издържи анализ на почерка.

— Фалшификаторът беше най-добрият, който можеше да бъде купен с пари, братко. Би трябвало да знаеш това. Ти даде парите.

— Щях да се чувствам много по-добре, ако знаех, че си унищожил другото завещание.

— То е моята допълнителна гаранция, Харлин, момчето ми. Как ще ти хареса да делиш притежанията си с Айдалий и Сторм? Не е ли по-добре просто да ми даваш някой и друг долар от време на време?

— Някой и друг долар?

— Виж какво — смени темата Дейвид. — Дигай се и да тръгваме да видим какво става там. Искам да знам какво се случи с тези мъже.

— Къде там?

— Ранчото на Тобаяс.

* * *

Джесика се отпусна уморено до Айдалий и Прудънс и за пръв път през този ден си позволи малко почивка. Цял следобед бе прала одеяла и дрехи, за да премахне от тях миризмата на пушек; твърдо бе отказала помощта на другите две жени.

Пламъци се извиваха около дървото, което Айдалий бе хвърлила в огъня, той пращеше и хвърляше искри.

— Погледнете колко красив е залезът — въздъхна замечтано Айдалий.

Джесика кимна. Отсега нататък залезите щяха да ѝ напомнят онзи миг, в който зърна Сторм за пръв път. И не само те: всичко в живота ѝ ще ѝ напомня за мъжа, когото обича... Топлината на огъня и сега ѝ шепнеше за часовете, прекарани в пещерата... Дори хората около нея бяха влезли в живота ѝ след срещата с човека, когото законът бе обявил за престъпник...

Никога повече нямаше да чуе воя на койот, без да си спомни онази първа нощ... никога нямаше да погледне стадо диви коне, без да се появи призрактът на жребеца му... А как някога ще се научи да понася минутите, когато в горещи дни се къпе и мие косата си в малкия поток, минаващ през ранчото ѝ? Може би в приказките на каубоите за духовете имаше някаква истина. Около нея винаги ще витае духът на Сторм, любовта ѝ към него никога няма да напусне сърцето ѝ...

Айдалий се размърда и затвори книгата, която държеше на скута си.

— Стига засега, Прудънс — каза тя. — Не можеш да научиш всичко за един ден.

Младата жена кимна и започна да търка с ръка плочата за писане.

— Вие двете работихте заедно повече от два часа. Какво правихте с такова усърдие?

— Прудънс иска да се научи да чете и да пише — отговори Айдалий с усмивка. — Елайъс предложи да донесем тези неща. Той реши, че... — тя обви ръка около кръста на приятелката си, — умът ѝ трябва да бъде зает с нещо...

Прудънс погледна пресния гроб на склона. После се обърна към Айдалий и вдигна ръце пред нея.

— О, Прудънс! — засмя се тихичко тя. — Няма да ми бъде лесно да науча добре новия ти език. Не бързай, дай ми време.

Позабави движенията на пръстите си и след малко Айдалий кимна разбиращо.

— Двете с Прудънс взаимно се обучавахме — обясни тя на Джесика. — Страхувам се, че ще ми е нужно повече време да науча нейния език на знаците. Тя вече е научила буквите от книгата на Сторм.

Прудънс отново започна да обяснява със знаци, но Айдалий се намръщи леко.

— Съжалявам, Прудънс. Какво...

Тогава тя нарисува нещо на плочата и я подаде на Айдалий.

— Знаеш ли, Прудънс — забеляза Айдалий — ти би могла да станеш добра художничка.

Когато Прудънс я побутна по ръката и кимна към Джесика, Айдалий леко се изчерви.

— Разбира се, че искам и Джесика да знае — повдигна плочата така, че тя да може да види пръстена, нарисуван от Прудънс. — С Елайъс... решихме да се оженим. Можеш ли да повярваш? Този глупак се е страхувал да ми направи предложение. Мислел, че ще му откажа!...

Джесика импулсивно прегърна дребната жена.

— Толкова се радвам за тебе, Айдалий. Двамата с Елайъс сте създадени един с друг.

— Аха! — обади се той зад гърба им. Хвана годеницата си и я изправи. Плочата се изплъзна от ръцете ѝ. — Имам и свидетели. Ако се опиташ да се измъкнеш, ще те съдя за нарушение на обещание за женитба.

— Ти ще ме съдиш?! Доколкото си спомням, аз бях тази, която направи предложението за женитба, а ти каза „да“. Ако някой наруши обещанието, това ще бъдеш ти.

— Никога — тихо каза Елайъс и поклати глава. — Сега ти си моя и никога няма да се освободиш от мен. Хайде! Нека да се насладим на залеза.

Джесика проследи двамата годеници. Прудънс хвана ръката ѝ и тя се обърна към нея. Взе плочата и погледна пръстена. Когато Прудънс вдигна ръка и посочи настрана, видя Сторм, който стоеше с гръб към тях, опрян на оградата на мястото за конете.

Пусна плочата и се изправи. Нямаше нужда да ѝ се напомня за предстоящата женитба на Сторм и Прудънс. Но когато забеляза озадачения поглед на младата жена, си припомни обещанието към Тобаяс.

— И ти ще бъдеш щастлива, Прудънс. Обещах на брат ти и ще спазя обещанието си.

Тя продължи да я гледа озадачено и Джесика се наведе да разбърка яденето. Трябваше да живее и да се примири със своето решение, но нямаше сили да говори открито за него. Прудънс никога не трябваше да разбере колко много ѝ струва нейното щастие...

Не трябваше да разбере и за случилото се между нея и Сторм. Колкото и да се укоряваше обаче, не успя да се почувства виновна за преживените прекрасни часове на споделена любов. Предположи, че

това се дължи на някакъв ужасен недостатък на характера ѝ... Поне такава бе заключението, до което стигна през дългите безсънни часове на изминалата нощ.

Не можеше да обвинява само Сторм; самата тя се бе поддала на омаята, която ги бе свързала на няколко пъти в едно. Всъщност тя бе измолила от него времето на любовта им, бе обещавала, че ще бъде щастлива и доволна само с тези чудесни часове на ласки и страстно единение с другия, без мисъл и обещания за бъдещето...

Възможно ли бе един мъж да обича две жени едновременно? Трябва да е възможно, защото тя не се съмняваше в любовта на Сторм към нея. Гласът му, думите му звучаха в ушите ѝ, черните му очи я гледаха с любов... Беше го опознала добре — той е достатъчно почтен млад човек и ще сдържи обещанието си пред Прудънс.

Слава богу, че с Прудънс още не бяха женени. Поне двамата със Сторм не бяха нарушила Божи ята заповед срещу прелюбодеянието, въпреки че се бяха отдали на страстта си без благословията за женитба...

Този следобед бе търкала с все сила пропитите с пушек одеяла, за да заглуши гласа на съвестта си, който ѝ нашепваше: „прелюбодеяние“... Любовта между нея и Сторм трябваше да приключи сега. Трябваше да замине преди женитбата му с Прудънс. Ужасно ще бъде, ако се изкуши и след женитбата му... — много по-ужасно от вече случилото се.

— Готова ли е вечерята? Умирам от глад.

Джесика стисна дървената лъжица и продължи да бърка безцелно, за да не се обърне, чувайки гласа на Сторм.

— Готова е — най-сетне каза тя, когато го чу да сяда до Прудънс.
— Отивам да събудя Нед.

Без да погледне двойката, тя закачи лъжицата на гърнето и се отдалечи. Но когато влезе в обора, не се сдържа и се обърна. Светлината от огъня очертаваше профила на Прудънс, която бе повдигнала лице към Сторм. Той кимна и обгърна с ръка слабичките ѝ рамене. Джесика рязко се обърна, за да прикрие сълзите си.

* * *

Нед отмести чинията си и погледна смръщено Джесика.

— Престани да ровиш тази яхния. Не е ли време да сложиш малко от нея в стомаха си, където ѝ е мястото?

Джесика трепна виновно и поднесе вилицата към устата си.

— Ха — засмя се Елайъс. — Казах ти, че има нужда от още малко сол, Айдалий.

Тя игриво го плесна по ръката.

— аз умеех да готвя много преди ти да решиш, че искаш да се научиш, Елайъс Джант! И не съм се учила от книга! Искам да знаеш, че майка ми бе най-добрата готвачка в този край!

— Предавам се — въздъхна примирено той. — Обещавам никога да не ти давам съвети как да готвиш.

Айдалий погледна с тревога Джесика.

— Добре ли си? Не си казала нито дума тази вечер.

— С-само... само съм уморена.

— Не трябваше сама да переш всичко днес следобед.

Джесика забеляза, че погледите на останалите са насочени към нея, и сви раздражено рамене. Наложил си да преглътне още една хапка, за да намери оправдание за мълчанието си. Когато разговорът отново се възобнови, тя отмести чинията си и се отдръпна от Сторм.

— Защо да не направим това, след като сме вече тук? — дочу тя гласа на Нед. — Какво ще кажеш, Джес?

— Тъ... Съжалявам, Нед, не чух. Какво каза?

— Казах, че бихме могли да потърсим златната жила, след като вече сме тук. Но ти трябва да решиш, Джес. Пийт остави картата на теб.

— Но земята принадлежи на Прудънс — напомни му Джесика. — Златото е нейна собственост.

Прудънс поклати глава. Започна да прави някакви знаци и се обърна към Сторм.

— Тя иска да ти кажа, че двамата с нея говорихме по този въпрос днес следобед, Джесика — обясни той. — Тъй като чичо ти Пийт пръв е открил златото, тя настоява двете да делите по равно.

— Не — извика Джесика и скочи на крака. Не искаше в никакъв случай да бъде обвързана по какъвто и да било начин с Прудънс, след като веднъж напусне Монтана. Пъхна ръка в джоба на полата си и измъкна картата.

— Ето — хвърли я в скута на Прудънс. — Тя е твоя. Не искам да имам нищо общо с това.

Тя взе картата и се престори, че иска да я хвърли в огъня. Когато Джесика не можа да сподави ужасения си вик, Прудънс стана и ѝ подаде картата. Протегна ръка към Елайъс, който ѝ подаде лист хартия, и се обърна към Сторм. Той проследи движенията на ръцете ѝ и се обърна към Джесика.

— Тя казва, че си я нарекла твоя сестра снощи, и иска да знае защо днес не я обичаш.

— О, Прудънс, съжалявам... не трябва да си мислиш така... Просто... След няколко дни се връщам в Уайоминг — Джесика изрече първото нещо, което ѝ дойде на ум, без да забележи трепването на Сторм. — Имам работа там, ранчо, за което отговарям...

Прудънс трябваше да дръпне няколко пъти ръката на Сторм, за да привлече вниманието му. Той обясни жестовете ѝ с безизразен глас.

— Разбира, че имаш приятели в Уайоминг, но сега имаш приятели и тук. Искан да знае дали наистина последните ти преживявания тук са те разстроили толкова много, че си решила да отхвърлиш обичта на новите си приятели... Казва още, че съжалява за онзи мъж, когото си убила заради нея.

— Не е това, Прудънс — Джесика нямаше сили да срещне очите на младата жена и отпрати невиждащ поглед над рамото ѝ. — Съжалявам, че убих този човек, но ако се наложи, ще го направя отново, за да спася живота ти — обърна се неочаквано настрана. — Не искам да говоря за това точно сега. Моля те...

Прудънс пристъпи към нея и ѝ подаде листа, който бе взела от Елайъс. Когато Джесика я погледна въпросително, тя се обърна към Елайъс и кимна.

— Това е документ, с който ти се преотстъпва половината от златната жила, Джесика. Не знам доколко е юридически издържан, но Прудънс ме помоли да го напиша днес и аз го направих с удоволствие.

Въздъхна примирено, но отказа да приеме листа, които младата жена продължаваше да държи пред нея.

— Дай ми възможност да обмисля това, Прудънс — каза тя най-сетне. — Още не сме я открили, за да я делим... Ще... ще ти съобща решението си, когато я намерим.

Прудънс поклати глава и потърси с очи Сторм, но не го намери на мястото му. Той бавно се отдалечаваше от групата около огъня. Тя се намръщи, обърна се отново към Джесика, тикна листа в ръцете ѝ и забърза след него.

— Няма как, Джесика, сега имаш половин златна жила, независимо от това дали я искаш или не — засмя се Елайъс. — Не познаваш Прудънс от времето, преди да... Е, преди да ѝ се случи това. Беше упорито създание, когато растяхме заедно... Струва ми се, че си връща част от старото самочувствие и кураж.

— Радвам се — обади се Айдалий. — Мислех, че смъртта на Тобаяс ще я прекърши окончателно, но тя като че ли ѝ даде сила.

— Тя ще има нужда от нея — поклати глава Елайъс. — Няма да ѝ бъде лесно сега, когато остава сама.

— Тя винаги ще има нас, Елайъс. И Сторм. — Айдалий се изправи и пристъпи към Джесика. — Не се тревожи за Прудънс. Сторм ни каза, че си обещава на Тобаяс да се погрижиш за нея, но не трябва да се чувстваш виновна, че имаш и други отговорности.

— Вече съм решила да... да дам на Прудънс най-доброто, което... мога — едва чуто изрече тя. Подаде на Айдалий картата и листа, обърна се с приглушено ридание и се отдалечи.

Айдалий понечи да я последва, но гласът на Нед я спря.

— Не, Айдалий. Нека аз да поговоря с нея. Мисля, че има нещо, което тя трябва да научи.

Нед отиде при Джесика и се облегна на оградата.

— Хубава нощ — погледна той към звездите. — Луната вече се нащърбява, но на човек му се струва, че е достатъчно само да се протегне, за да грабне цяла шепа от тези звезди...

— Д-да, красиво е, Нед... Но... ако нямаш нищо против, бих искала да остана сама за малко поне...

Той не ѝ обърна внимание и закачи шапката си на кола до тях. Вдигна ръка, почеса посивялата си глава и продължи да разсъждава на глас.

— Откога сме тук, Джес? Повече от седмица, предполагам. Три седмици, откакто тръгнахме от ранчото... Господи, какви чудесии ни се случиха за толкова кратко време.

— Какво искаш да кажеш?

— Просто си мисля на глас... Разказвал ли съм ти някога как срещнах Мати?

— Нед, не искам да те засегна, но тази вечер не съм в настроение да изслушам още един от разказите ти... Да, знам как си срещнал Мати — тя ми е разказвала. На една от селските вечеринки в обора.

— Обзалагам се, че не ти е разказала обаче, че си пристанахме само два дни след тези танци?

— Не — призна Джесика. — Не ми е разказвала... Два дни ми се струват твърде кратко време за опознаване.

— Понякога се случва и така, Джес. Разбира се, понякога на двама души са нужни години, преди да се съберат — както се е случило при Елайъс и Айдалий. Но аз никога не съм съжалявал, че избрах Мати.

— Вие двамата сте щастлива двойка, Нед. Знам това. Може би някой ден...

— Може би някой ден какво, Джес?

Джесика се вкопчи в оградата.

— Може би някой ден и аз ще намеря мъжа, с когото ще мога да бъда щастлива като Мати, Нед.

— Мислех, че вече си го намерила, Джес.

— Ако имаш предвид Сторм... — трябваше да замълчи, за да не се разридае пред него.

— Да, Джес. Мислех, че вие двамата се обичате. Какво се случи?

Джесика стоеше до Нед, отправила невиждащ поглед пред себе си. Трепна, когато Синабър се приближи и я побутна по рамото. Обърна глава и опря буза до главата му. Хвана се за гривата му и събра сили да отговори.

— Сторм ще се жени за Прудънс. Каза ми това малко след срещата ни. И тя потвърди това днес следобед.

— Какво? Кучият му син! — възкликна гневно той. — Може би не прилича чак толкова на баща си, както си помислих отначало.

— Какво искаш да кажеш? Сторм не знае дори кой е истинският му баща. Каза ми това в... в пещерата.

— Реших, че ще бъде по-добре да знаеш, Джес. Съмнявах се още от момента, в който дойде в града, преоблечен като Джедидая. Не забелязали колко много приличаше на чичо ти Пийт в тези стари дрехи от еленова кожа? А когато го видях без тази маскировка, онази вечер,

когато с Елайъс го намерихме ранен, бях сигурен, че съм прав. И възрастта му отговаряше. Ти, разбира се, не си спомняш Пийт на млади години... Сторм изглежда точно като него.

— Чичо Пийт никога не е имал син, Нед. Двамата с татко бяха такива близки приятели, поне единият от тях щеше да ми каже... Чакай за минутка. Той спомена за жена на име Керълайн в нощта, когато почина. Сторм да не е...

— Син на Пийт и Керълайн Ръсел — довърши изречението й Нед. — Да, сигурен съм най-сетне в това. Тя умира при раждането и Пийт оставя сина си на сестра й, докато преодолее скръбта си. Но когато се връща да потърси момчето си няколко месеца по-късно, не намира никого. Прекара остатъка от живота си в напразни опити да открие сина си. Научих за другата половина на тази история от Айдалий.

— Айдалий? Защо не е казала на Сторм?

— Ще му каже. Това не е нещо, което можеш да съобщиш на човека просто ей така.

— В такъв случай постъпих правилно.

— Как трябва да разбирам това?

— Каза, че чичо Пийт е търсил сина си до деня на смъртта си. Сега някои неща, които той каза, преди да умре, придобиват смисъл. Не съм ти казвала, но той видя Керълайн на... края. И той я попита дали води някого със себе си. Трябва да е имал предвид сина си, защото няколко минути по-рано ми беше казал, че този, когото е търсил, сигурно отдавна е мъртъв. Сега, когато Сторм и Прудънс се оженят, синът на чичо Пийт ще има златото, открито от баща му.

— Даа, предполагам, че си права, Джес. Но се обзалагам, че старият Пийт няма да се гордее много със сина си точно сега.

— Това не е наша работа, Нед — въздъхна тя, отпусна рамене и облегна глава на врата на Синабър. — Сторм постъпва честно и благородно. В края на краищата той се е обвързал с Прудънс много преди да го срещна и тя има много по-голяма нужда от него, отколкото аз. Не можем да си разрешим да причиним допълнителна болка на Прудънс.

— Джесика, какви са тези глупости, които дрънкаш? — обади се Айдалий зад гърба им. — Казах ти вече, че двамата с Елайъс ще се погрижим за Прудънс. Откъде, по дяволите, ти хрумна тази

налудничава идея, че любовта между тебе и Сторм ще ѝ причини мъка?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

— Съжалявам, Нед — каза Айдалий. — Знам, че ме помоли сам да говориш с Джесика, но... Виж какво, и аз не съм безразлична към нея и...

Когато Нед повдигна насмешливо вежди, тя стисна ръцете си и вдигна леко брадичка.

— О, хиляди дяволи — призна си тя. — Искях да разбера как ще реагира Джесика, когато ѝ кажеш за дневниците. Но и много искам да видя Джесика и Сорм щастливи като нас двамата с Илайъс.

— Дневници? — запита младата жена.

— Не си ли ѝ казал още?

Нед поклати глава.

— Казах ѝ само кой е бащата на Сорм. Хайде, разкажи ѝ останалото, Айдалий. Точно се канех да го направя аз.

— Майка ми си е водила дневници, Джесика. След смъртта ѝ ги скрих. Чувствах, че не е редно да ровя в живота ѝ, след като нея вече я няма. Но когато Нед започна да разпитва Елайъс за Сорм, той го отпрати към мене. В края на краищата нали двамата със Сорм израснахме заедно в Лейзи Би.

— И дневниците потвърдиха подозренията на Нед?

— Да, Джесика. Майка е била много близка с Мери, жената, която отгледала Сорм през първите пет години от живота му. Майка ми се е грижила за Мери след двата спонтанни аборта и в единия от дневниците пише за увереността на Мери, че няма да остане жива след последния — Айдалий поклати глава. — Тя се е измъчвала от силно чувство на вина за това, че е задържала сина на сестра си и го е отделила от баща му. Обаче не е могла да износи и да роди нито едно от бебетата си и обикнала Сорм като свое дете. Майка подчертава, че пише всичко това, за да може един ден той да узнае истината за себе си, ако поиска. Когато баща ми го осиновява, той предлага на майка да почака, докато момчето порасне, и чак тогава да му разкаже тези неща. В дневниците е написано всичко — дори и името на сестрата на Мери,

Керълайн Ръсел. Нямахме възможност да му кажем досега — прочетохме дневниците едва преди няколко дни.

— Когато му кажете, не забравяйте да споменете какъв чудесен човек е бил баща му. И му кажете още, че чичо Пийт никога не е преставал да го търси.

— Смятам, че ти трябва да му разкажеш за баща му, Джесика — каза строго Айдалий. — В края на краищата ти си тази, която е влюбена в него.

Джесика бързо ѝ обърна гръб. Не искаше да види сгърченото ѝ от мъка лице.

— А Прудънс ще бъде тази, за която той ще се ожени... Тя няма да може с лекота да му разкаже как стоят нещата, нали? Остава ти да поемеш грижата за това.

— Джесика, това не е истина!

— Невинаги разбирам знаците на Прудънс. Тази вечер тя само потвърди това, което Сторм вече ми беше казал за техните планове за женитба.

— За пръв път чувам такова нещо! — възкликна сърдито Айдалий.

Тропот на копита прекъсна разговора им, тримата се обърнаха и видяха жребецът на Сторм да изчезва зад обора. Секунда по-късно към тях се приближи Елайъс.

— Сторм каза, че ще пази тази нощ на хълма... Предложих му да го сменя по някое време, но той така ми се озъби, че повече не настоях. Знае ли някой какво му е?

— Искам да говоря с Прудънс — заяви Айдалий и погледна объркано Джесика.

— Тя вече спи — продължи Елайъс. — Държа се доста добре, но усилието, с което се опитва да понася достойно мъката си, я изтощава. Сторм прекара няколко минути с нея, докато я настани да спи. Мисля, че и ние трябва да си лягаме вече, Айдалий.

— Предполагам, че разговорът ми с Прудънс може да изчака до сутринта — въздъхна Айдалий примирено. Разреши на годеника си да я хване за ръка и двамата се отдалечиха.

— Елайъс е прав, Джес — обади се Нед. — Всички сме уморени. Хайде да си лягаме и ние, за да можем утре да станем рано и да потърсим тая жила.

— Ще дойда след малко, Нед.

Веднага щом остана сама, тя се вкопчи отново в оградата и се взря в хълма зад ранчото. Стори ѝ се, че забелязва Спирит. Отново огледа напрегнато билото на хълма с надеждата да види очертанията на конник на фона на назъбените чукари, макар и да знаеше добре, че това е невъзможно.

След известно време сви уморено рамене и се обърна да се прибере в обора. В този миг по гърба ѝ полазиха тръпки и тя бе обзета от ужаса, който изпита и преди случката със змията. Изправи рамене и закрачи решително към обора. Знаеше, че духът му винаги ще бъде с нея. Бе излъгала Нед. Никога нямаше да има друг мъж в живота ѝ след Сторм...

* * *

— Мисля, че чичо ти Пийт би желал да участваш в откриването на златната жила, Джес.

— Знам и ще дойда, Нед. Но, моля те, ела с нас. Аз просто... Не искам да бъда сама с...

— Добре, Джес. Отивам да си приготвя коня.

Когато той се отдалечи, тя изля утайката от кафето си в огъня. Той зацвъртя и засъска за миг, преди влагата да се изпари и пламъците отново да затанцуват весело. Ако само можеше да излее така и мъката в душата си и да се освободи от нея...

Неприятен хлад я обзе и тя бързо се обърна.

Сторм стоеше зад нея. Враждебният взор на черните му очи прогони топлината на огъня и я накара да потрепери.

— Нед ми каза, че идва с нас — каза студено той. — Какво става? Мислиш, че мога да открадна ценната ти карта и да запазя златото за себе си?

— Разбира се, че не! Защо, за бога, ще мисля подобно нещо?

— Имах достатъчно време за мислене — цяла нощ. Вероятно има жени, които с удоволствие се впускат в приключение с някой мъж. Но когато се окаже, че светът може да научи с кого са се любили, нещата стават съвсем различни...

— Знаеш, че не вярвам в обвинението срещу тебе!

— Какво значение има в какво вярваш и в какво не? Подобно обвинение преследва един човек през целия му живот — дори и след като е доказал невинността си. Познавам добре човешката природа.

— Нед казва, че е готов — обади се Елайъс, като се приближи до тях. — Колко време ще отсъствате, Сторм?

Той откъсна поглед от слисаните очи на Джесика и сви рамене.

— Вероятно не повече от два-три часа, Елайъс. Внимавай! Забелязах някакви следи по хълма тази сутрин. Сигурен съм, че не са от нашите коне. Възможно е да са от коня на Ред — той се скиташе наоколо. Но бъди нащрек!

— Добре.

Сторм се обърна и се отдалечи с широки крачки.

— Няма ли да отидеш с тях, Джесика? — запита Елайъс.

— Точно това мисля да направя! Как смее той да се държи така, като че ли цялата тази каша е забъркана от мене! Като че ли съм някаква нахакана глупачка, която не вижда по-далече от вирнатия си нос!

Елайъс отстъпи крачка, когато Джесика се вторачи за секунда в него с гневни, посипани със златисти петънца очи, преди да последва Сторм.

— Фююю... — пое дъх Елайъс, когато младата жена се отдалечи. — Може би за Сторм наистина ще бъде по-добре да се ожени за Прудънс. Не бих се опитвал да задържа седло на такава кобилка, ако тя не желае да бъде обзедена...

— Елайъс, твоето седло е вече заето — обади се Айдалиий и постави ласкаво, но твърдо ръка върху неговата. — И никога не забравяй това!

— Добро утро, скъпа — целуна я нежно по устата. — Мислех си, че все още спиш.

— Говорих с Прудънс — каза тя. — Искам да кажа, опитах се да се разбера с нея. Знаех си аз, че съм права. Джесика си е създавала съвсем погрешно мнение за отношенията между Сторм и Прудънс. И веднага щом се върнат, ще имам един дълъг разговор с нашата нова приятелка, госпожица Джесика Калагън.

* * *

Нед дръпна юздите и спря коня си, за да си поеме дъх. Джесика спря Синабър до него и той я запита учудено:

— Какво му става, Джес? Ще убие конете.

— Предполагам, че иска да се отърве от нас колкото е възможно по-скоро. Нетърпеливият младоженец, нали знаеш!

— Нямам намерение да си убивам коня за когото и да било. Сторм! — извика Нед, когато младият мъж се обърна да погледне назад. — Трябва да дадем почивка на конете си!

— Може да направите това и тук! Не се спирайте!

Нед изруга, но пришпори жребеца си напред. Когато двамата с Джесика настигнаха Сторм, той хвърли поглед на стръмния склон и поклати глава.

— Аз съм дотук. Конете няма да могат да слязат по този склон, а куцията ми крак едва ли ще може да се справи с него.

Джесика се вгледа в покритата с глинени шисти площ пред тях. Пътеката бе заличена, а пред тях имаше няколко огромни валчести камъка. Конете не можеха да ги заобиколят.

— Няма ли друг път до мястото, където отиваме, Сторм? — запита тя.

— Има, на около половин миля оттук. Ако заобиколим, ще са ни нужни още час или два. И от двете страни има каньони.

Тя скочи от Синабър и подаде юздите на Нед.

— В такъв случай най-доброто разрешение е да оставим конете тук и да слезем пеша. Не желая да те задържам по-дълго от необходимото.

„Освен това — каза си тя минута по-късно, докато се плъзгаше и спъваше надолу по склона — веднага щом стигнем до златната жила, ще имаме сериозен разговор с господин Сторм Бейкър — или Ръсел!“

Следваше го надолу и скърцаше със зъби всеки път, когато той ѝ подаваше ръка, за да ѝ помогне да премине някое по-трудно място. Стигнаха до дъното на каньона и Сторм я поведе още по-навътре в него. Край краката им течеше малко поточе.

— Почакай, Сторм! Жадна съм.

Наведе се и загреба шепя вода. Когато се наведе отново, чу Синабър да цвили и се обърна. Не можеше да види оттук мястото, където чакаше Нед.

— Сигурно на Нед му е трудно да държи тези жребци разделени. Трябваше да помислим за това и да ги вържем.

Сторм сви рамене и тръгна надолу. Започна да люспи тук-там стената, край която се движеше.

Много по-скоро, отколкото Джесика очакваше, той се спря и коленичи да разгледа по-отблизо пръснатите пред тях малки, гладки камъни. Вдигна единия, потърка го между пръстите си. Огледа и другите камъни наоколо.

— Някой е бил тук преди нас — каза той на Джесика.

— Откъде разбра?

— Тези камъни са маркери, които обозначават находището. А ей там е твоята златна жила. Предполагам, че чичо ти е изтърколил този голям камък пред разкопките си, за да не бъдат забелязани. Той вероятно е предизвикал и това свлачище на камъни преди години — искал е да попречи на потока да отмие златото и да го отложи някъде надолу по течението си.

— Но защо ще прави това?

— Това е обикновен начин за маркиране на златна жила. Златотърсачите обикновено откриват случайно златни люспи или дори късове самородно злато в някои потоци и тръгват нагоре по течението им, докато установят откъде е дошло намереното от тях злато. Пийт е взел мерки никой да не открие тази жила, докато той не поиска това.

— Но зад този камък има само най-обикновени скали.

— Не гледай там, Джесика. Той се е сринал заедно с другите. Разкопките са над него и затова всеки, който мине оттук, може да ги забележи.

Сторм се изкачи още малко по склона и изтегли няколко сухи клона над големия камък. Хвърли ги долу и отстъпи настрана, за да може тя да види разкопаната ивица. Подаде ръка и ѝ помогна да се изкачи.

— Погледни, Джесика. Слънцето осветява ето тази ивица в скалата. Това е почти чисто злато. Няма начин да се познае докъде се простира в тези хълмове и в каква посока.

Джесика измъкна ръката си и се дръпна настрана.

— Много е хубаво. Или поне вероятно ще бъде, когато се превърне в монети или бижута. Все още на земята на Тобаяс ли сме?

Сторм замълча и тя бързо го погледна. Той оглеждаше внимателно ридовете. Лицето му потъмня за миг; пристъпи няколко крачки навътре в изкопа. Запали клечка кибрит и прекара ръка по жълтата ивица сред каменната стена.

— Ако не греша, другият склон на този хълм е вече собственост на Лейзи Би. Ще трябва да разучим картата подробно със специалисти, за да бъдем сигурни.

— Смяташ, че, това е посоката на жилата, така ли?

— Не съм минен инженер, но все пак съм бил в някои златни мини. Казвам само, че това е една възможност — когато Сторм обърна глава настрана, за да огледа скалните пластове по склона на хълма, Джесика се вгледа в профила му и сега може да забележи колко прилича на чичо Пийт. Бе виждала Пийт да стои точно така есенно време, загледан на запад, където се намираха любимите му планини. Той често заемаше точно тази поза с гордо вдигната глава.

Неочаквано си спомни Пийт, седнал край огъня една нощ. Навън вилнееше буря и тя бе изтичала надолу по стълбите, събудена от силните гръмотевици. Видя го да седи край огнището с ръце на коленете и наведена глава. Когато чу стъпките ѝ, вдигна глава и тя забеляза болката в тъмните му дълбоки очи. Бе виждала тази болка и след това — в очите на Сторм. Очите му, които толкова много напомняха очите на чичо Пийт...

Джесика се гледа и сърцето ѝ се сви. Колко ли близо е идвал чичо Пийт до своя изгубен син в скитанията си наоколо? Ако е пресичал тези хълмове, без да ги заобикаля, вероятно често е бил на не повече от час езда до Лейзи Би...

— Сигурно никога няма да разбере... — прошепна тя.

— Не, сигурно не — съгласи се Сторм и гласът му я стресна. — Ще бъдеш здрава и читава в ранчото си в Уайоминг, дори ако тази мина някога бъде разработена. Здрава и читава, без каквито и да било връзки с Монтана.

— По дяволите, Сторм! — пламна Джесика. — Ти непрекъснато повтаряше, че трябва да се върна в Уайоминг! Опитваше се да се освободиш от мене от първия миг, в който се срещнахме. Не се безпокой. Няма да стоя тук и да усложнявам живота ти!

— Да усложняваш живота ми? По дяволите, как би могла да ми усложниш още повече живота? Все още над главата ми виси

обвинение за изнасилване и дори да съумея да докажа, че съм невинен, остава бягството от затвора. И то е нарушение на закона.

— Ще се справиш — каза тя и откъсна очи от измъченото му лице. — Дватамата с Нед ще наемем Фредерик да ти помогне.

— Не искам никаква помощ от бившия ти любовник! — изсъска гневно той. — Ще се справя и сам — както винаги досега!

Сълзи изпълниха очите ѝ и тя бързо се обърна, за да скрие лицето си. Сам? Не, той няма да бъде сам... Тя обаче ще бъде...

Сторм отпусна свити в юмруци ръце, за да не се изкуши и да ги протегне към нея. Но когато крехките ѝ рамене затрепериха, той не можа да се сдържи да не се приближи до нея.

— Съжалявам, че крещях — прошепна той. — Искам да бъдеш щастлива, Джесика. Където и да си, искам да знаеш, че ти желая щастие с цялото си сърце.

Младата жена само поклати глава и Сторм ѝ подаде кърпата си. Изтри разплаканите си очи, притисна кърпата му към носа си и вдиша за миг позната миризма...

— Мо-може ли да я задържа, Сторм?

— О, хубаво момиче, нима не знаеш, че бих положил и света в краката ти, ако можех?... Съжалявам, че моята любов не ти стига — имам само нея и само нея мога да ти предложа.

Ръцете му я обгърнаха. Джесика вдигна глава, видя лицето му да се навежда над нейното и нежно го отблъсна.

— Не... не можем... Сторм.

— Не можем ли?

Докосна нежно устните ѝ. Когато тя се отпусна и той почувства желанието ѝ, страстно я целуна. Притисна я силно до себе си. Тя бе неговият свят — причината, заради която си заслужаваше да живее... Тя прогони мрака от живота му и пръсна в него светлина и надежда...

Обхвана с длан главата ѝ и заплете пръсти в смолисточерните къдрици. Трепереше толкова силно, че стисна зъби и събра с юмрук бузата на Джесика отзад. Когато тя докосна колебливо бузата му, Сторм зарови лице във врата ѝ.

— Не мога да го направя — простена той. — Не мога да те пусна да си отидеш от живота ми... Обичам те толкова много... Трябва да има някакъв начин...

Джесика потърка нежно буза в тъмната му коса и въздъхна тихо.

— Винаги ще те обичам, Сторм. Искам да знаеш това.

Той вдигна рязко глава и впи невярващи очи в нея.

— Но защо тогава? За бога, защо си отиваш, преди да можем да разработим това богатство? Как можеш с такава лекота да се откажеш от това, което бихме могли да имаме заедно? Слушай, Джесика, ще приема помощта на Фредерик, ако това е възможността да докажа невинността си. И един ден ще те накарам да се гордееш с мен.

— Сторм, не се чуваш какво говориш. Никога няма да се срамувам от любовта си към тебе. Но... но Прудънс...?

— Какво Прудънс? Не виждам...

— А, гледай, гледай каква нежна сцена само... Правите планове какво да си купите със златото?

Джесика погледна ужасено над рамото му и срещна ледения поглед на Дейвид Бейкър. Пръстите на Сторм инстинктивно се свиха в косата ѝ. После отпусне ръце и рязко се обърна, като я отстрани от себе си.

— По дяволите, какво правиш тук, Дейвид? — запита той заплашително.

Дейвид насочи пушката си към гърдите му и освободи предпазителя.

— Не се опитвай, Сторм — каза той, когато забеляза погледа му. — Може да ми се наложи да застрелям приятелката ти, ако се опиташ да вземеш пушката си.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Сторм не обърна внимание на предупреждението му. Блъсна Джесика към изкопа и скочи за пушката си.

Дейвид загуби време, докато се колебаеше в кого от двамата да стреля. Когато най-сетне се ориентира към Сторм и насочи пушката си към него, изстрелът му прозвуча след този на Сторм. Куршумът на Дейвид се зарови в пръстта в мига, в който се пръсна прикладът на пушката му.

— Дяволите да те вземат! — изкрещя той, хвърли ненужната пушка настрана и заби очи в цевта на пушката на Сторм. — Ще си платиш за това!

Сторм бавно се изправи на крака, без да го изпуска от очи.

— Джесика — извика той, — добре ли си?

Тя се измъкна от изкопа и изтупа дрехите си.

— Добре съм. Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, Дейвид? Нямах право да бъдеш тук!

— Ето къде грешиш, Джесика — отговори спокойно той. — Всеки гражданин на тази страна има право да хване избягал затворник — внимаваше да държи ръце настрана от пистолета на бедрото си, докато говореше, но очите му се плъзнаха по хълма точно зад тях. — Нали така, Харлин?

Чуха прещракването на предпазител и Сторм разбра, че думите му не са само прост трик. Той притегли Джесика близо до себе си, когато Харлин заговори.

— Хвърли пушката, Сторм. Няма да успееш да стреляш, преди аз да стрелям. Знаеш, че съм по-добър стрелец от Дейвид. Винаги съм бил по-добър.

Младият мъж хвърли пушката.

— Не замесвай Джесика, Харлин — извика той, когато пушката му удари земята. — Тя няма нищо общо с това, което е между нас.

Дейвид бързо пристъпи напред, грабна пушката му и я насочи към гърдите му. Задържа я така дори когато Джесика се измъкна от

ръцете на Сторм и се изправи пред него.

— Криеш се зад жена, а, Сторм? — запита той подигравателно. — Обзалагам се, че татенцето нямаше да се гордее чак толкова с тебе, ако те видеше сега.

Сторм хвана Джесика за раменете и я блъсна настрана. Когато тя се опита да се освободи от ръцете му, той ѝ каза остро:

— Не искам да се намесваш в нашите отношения.

— Сторм...

— Стой настрана, Джесика.

— По-добре ще направиш да го послушаш — намеси се Дейвид. Той пристъпи напред и стовари приклада върху главата на Сторм. Усмивка изкриви устните му, когато той се строполи на земята.

— Негоднико! — изкрещя Джесика.

Спусна се към него и успя да го изненада. Двамата паднаха на земята, тя бясно го удряше с юмруци в гърдите. Когато се оказа върху него, заби нокти в лицето му.

— Ти, глупава кучко!

Дейвид вдигна юмрука си и я удари с все сила в главата. Тя се отпусна върху него, той отмести неподвижното ѝ тяло настрана и скочи на крака. Изтри с ръка кръвта, която се стичаше по лицето му, освободи предпазителя на пушката и обезумял, я насочи към жената.

— За бога, Дейвид, не!

Харлин се спусна бързо от склона. Спря на няколко крачки от брат си и му заговори успокоително, когато забеляза познатия налудничав блясък в очите му.

— Не трябва да я убиваш, Дейвид. Спомни си какво открихме за нея. Сигурен съм, че не искаш онзи проклет адвокат от Уайоминг да ни преследва. Той е бил един от най-бързите стрелци в този район и ако нещо ѝ се случи, ще поведе цял Уайоминг срещу нас.

— Проклетата кучка се опита да ме ослепи! А и онзи адвокат, с когото се опитваш да ме плашиш, е вече немощен старец! Не може да ме уплаши!

Брат му бързо смени тактиката.

— Помисли за минутка, Дейвид. Поне един път в живота си мисли, преди да действаш. Какъв шанс имаме да разработим това злато, ако се наложи да даваме обяснения за смъртта ѝ?

Въздъхна с облекчение, когато безумният блясък в очите на брат му като че ли избледня и неохотно свали пушката. Харлин извади кърпичка и му я подаде.

— Ето. Избърши си лицето и да продължим. Искам да закараме Сторм в града, за да чака там съдия-изпълнителя. Така той няма да ни пречи на работата, когато пристигне. Ще си прибере затворника и ще ни освободи от присъствието си.

Дейвид внимателно изтри лицето си и обърна изпълнен с омраза поглед към проснатото тяло на Сторм. Забеляза кръвта, която се изцеждаше от раната на главата, и грозна усмивка изкриви лицето му.

— Ще взема мерки този кучи син никога повече да не ни създава тревоги — заяви той студено. — Този път го искам мъртъв. Трябваше да накараме онзи проклет съдия да нареди да го обесят, вместо да го изпрати в затвора.

— Беше рисковано, Дейвид. Елайъс Джант насъскваше хората в града срещу нас още преди съда. Престана едва когато чу, че Сторм е избягал, но можеш да бъдеш сигурен, че няма да ни остави на мира, ако се появим в града с мъртвото му тяло.

Джесика бавно идваше на себе си, инстинктът ѝ подсказваше, че е в опасност. Задуши неволно стенание и се пребори с желанието си да се раздвижи. Отвори предпазливо очи, но косата покриваше лицето ѝ. Гласът, който стигна до съзнанието ѝ, разкри ужасната опасност.

— Един ден трябва да се освободим от тях по някакъв начин, Харлин. Поне от Джант и тази наша половин сестричка. Аз ще поема Прудънс. Тя ще ни прехвърли това ранчо, когато отново я подреда...

— Даа, но да не се самозабравиш и да преминеш границите, както направи с онази келнерка. Ти ме отвращаваш, Дейвид. Не е нужно един мъж да пребива жените, за да задоволява сексуалните си желания. Защо, по дяволите, не се отдаваш на сексуалните си изстъпления в Сан Франциско — далеч от Бейкърс Вали? Там поне плащаш на блудниците.

— Братко мой, нищо не разбираш — каза Дейвид, вгледан в изпълнените с отвращение очи на брат си. — Знаеш ли колко ноци съм висял зад вратата на онази кучка, докато старецът ни я чукаше?

— О, господи, Дейвид — Харлин преглътна погнусата си, когато празният поглед на Дейвид му даде да разбере, че той дори не го вижда. Погледна с отвращение лигите, които се проточиха по брадата

му, обърна се и загледа в хълмистия склон. Зад гърба му Дейвид продължаваше да говори.

— Всяка една от тези жени беше тя — мъркащият му глас изпълваше Джесика с ужас. — С всеки мой тласък вътре в телата им, с всеки удар, който стоварвах върху тях, й връщах за това, което направи. Тя довлече това копеле Сторм в дома ни и даде на татко да обича някого друг... Ние трябваше да имаме тази любов, Харлин... тя ни принадлежеше — на мен и на теб...

— Престани, Дейвид!

— Има само един начин да престана, Харлин. Всички те трябва да умрат. Знаеш ли колко пъти се опитвах да изтрия тези гадни спомени от главата си в Сан Франциско? Можеш ли да си представиш?

Брат му се обърна и го изгледа гневно.

— Знам едно — ти заряза Лейзи Би и се интересуваше само от извратените си сексуални желания! — изкрещя той. — А когато престанах да ти давам пари от банката, се върна тук, в Бейкърс Вали, и продължи развратния си живот!

— Можем да приключим с всичко това още сега — молеше се Дейвид. — Да ги премахнем веднъж завинаги!... Тогава най-сетне ще бъда свободен... Не можеш ли да разбереш, не искаш ли да ми помогнеш? Мисълта, че Сторм и Айдалий са живи, не ми дава мира... Помогни ми Харлин...

— Винаги съм ти помагал, Дейвид — просъска Харлин през стиснати зъби. — Продължаваш да забравяш за този съдия-изпълнител, който е на път към Бейкърс Вали. Как, по дяволите, ще обясним на него и на губернатора на щата толкова трупове? Повтарям, Дейвид: ти минаваш всички граници.

— Не, братко, не чак всички.

— Забрави исканията си. Ако този съдия-изпълнител си отиде, без да ни създаде неприятности, ще бъдем добре. Ако ли не, ще вземем парите от банката и ще избягаме оттук. Ще отидем в Мексико и ще започнем отново.

— Няма да отида никъде, докато Сторм е жив! — запищя Дейвид. Хвана се за косата и бясно я задърпа. — Той трябва да умре! — изскуба шепа коса от главата си и се втренчи в нея за секунда, преди да обърне обезумял поглед към Харлин. — Той е все още в главата ми,

Харлин. Не виждаш ли? Не мога да го махна от главата си, докато е жив!...

Когато Дейвид се обърна и насочи пушката към Сторм, брат му се хвърли напред и успя да я отблъсне, но Дейвид бе натиснал спусъка. Звукът от изстрела се сля с писъка на Джесика, която скочи на крака и се втурна към любимия си.

Харлин хвана ръката ѝ и грубо я обърна към себе си.

— Ти, глупава кучко. Откога си в съзнание? — грабна и другата ѝ ръка и бясно я разтърси.

— Пусни ме! Сторм! О, Сторм!

— Млъкни, кучко! — стисна ръцете ѝ и я принуди да го погледне в лицето. — Той още не е мъртъв, но ще бъде, преди да зазори. И ти ще бъдеш виновна за това — не трябваше да лежиш там и да ни подслушваш. Ти не ми остави никакъв избор. И когато всичко свърши, ще ме чуеш как обяснявам с най-големи подробности на Дейвид за всеки негов гърч, когато увисне на въжето!

— Какво искаш да кажеш, Харлин? — запита Дейвид, като облизваше устни, зяпнал побелялото от ужас лице на младата жена.

— Махни си кърпата от врата и вържи тази малка дивачка — нареди брат му. — След това се помъчи да изслушаш и запомниш това, което ще ти кажа. Слава богу, че поне един от нас не си е загубил още ума.

Дейвид смъкна кърпата от врата си и бързо върза ръцете на Джесика зад гърба ѝ. Когато я блъсна, тя се смъкна безпомощно в краката на Харлин. Той стоеше над нея, стиснал юмруци.

— Ако се опиташ да мръднеш, кълна се, ще те предам на Дейвид!

— Моля те — стенеше тя. — Сторм има нужда от помощ, той кърви...

— Ужасно, нали? — озъби се Харлин. Остана изправен над нея, за да бъде сигурен, че няма да се помръдне, и се обърна към Дейвид. Думите я вцепениха от ужас.

— Слушай, Дейвид. Сега ми хрумна нещо по-добро. Ще закарам Сторм в града и ще го прекарам демонстративно по главната улица, преди да го предам на шерифа. Лесно ще накарам мъжете в града да го линчуват. Когато пристигне съдия-изпълнителят, ще имаме цял град свидетели на случилото се — Харлин наблюдаваше брат си отблизо,

когато той пое дълбоко дъх, без да откъсва очи от неподвижното тяло на Сторм. — Обмисли предложението ми, Дейвид — продължи той с успокоителен глас, единственият глас, с който бе успявал през годините да проникне до болното съзнание на брат си. — Представи си само как ще изглежда, когато зарита на онова въже.

— Даа. Спомняш ли си как изглеждат мъжете, когато ги бесят, Харлин? Как почерняват лицата им и езиците им излизат навън? Спомняш ли си как миришат, когато...

Младата жена зарида и се опита да стане, но Дейвид светкавично се втурна към нея. Студените му очи я заковаха на място.

— А какво ще правим с нея? — дрезгавият му глас я накара да потрепери от страх. — Тя знае всичко.

— Ще трябва да я вземем с нас, Дейвид. Тя ще осигури безопасността ни, докато се измъкнем оттук.

— Но всичкото това злато!

— Нима искаш да кажеш, че заради това злато си заслужава да увиснеш и ти на въжето? — запита остро Харлин. — Ако е така, грижи се сам за себе си. аз мога да уредя смъртта на Сторм, но нямам време да взема мерки Айдалий и Джант да не стигнат никога до този съдия-изпълнител. И освен това нямам намерение да се мотая наоколо, за да гледам как те бесят.

— Не ме изоставяй, братко.

— Тогава слушай и изпълнявай поне веднъж в живота си, Дейвид. С парите от банката ще можем да отидем някъде другаде. Ще ги измъкна, когато онези пияници от кръчмите се погрижат за Сторм. Ще се срещнем в Лейзи Би. Ще имаме цяла нощ на разположение. Вземи тази кучка със себе си. Онези другите в ранчото на Тобаяс ще хукнат да я търсят и няма да ни пречат. Внимавай само да я запазиш жива. Помни, че тя е нашият билет за излизане от този район.

— Но Айдалий ще остане жива!

— Мили боже, Дейвид! Ще наемем някого да се върне и да се погрижи за нея — някой, когото аз ще избира този път и който ще си свърши работата, за разлика от онези отрепки, с които ти се обвързваш.

— Никога няма да можете да се измъкнете безнаказано! — извика отчаяно Джесика.

— Затваряй си устата! — изръмжа Харлин. — И ставай на крака, освен ако не искаш да реша проблема с любовника ти още тук. Ако ми създадеш и най-малка неприятност, ще забравя всичките си планове и ще направя точно така.

— Ти и без това ще ни убиеш — ридаше тя.

— Искаш ли да гледаш как ще убия първо Сорм? Видях те в ръцете му, когато дойдохме. Искаш ли да гледаш как ще умира малко по малко?

Ужас спря дъха на Джесика — в очите на Харлин проблесна безумието на Дейвид. Тя поклати глава и се опита да се изправи.

Той протегна ръка и рязко я изправи на крака. Без да я пуска, приближи лицето си към нейното.

— В такъв случай внимавай: прави това, което ти кажа — студеният му глас я пронизваше като с кама. — Ти ще вървиш пред нас, докато Дейвид довлече Сорм. Ако направиш едно погрешно движение, ще помогна на брат си да го убие. Бавно!

— Той е ранен. Няма да може да върви.

Харлин не обърна внимание на думите ѝ.

— Вържи му ръцете, Дейвид, и го залей с вода от потока. Трябва да стигнем до конете, за да можем да се махнем оттук.

Младата жена с ужас гледаше как Дейвид връзва любимия ѝ и се отправя към потока. Всеки път, когато Харлин откъсваше поглед от нея и го отправяше към брат си да провери дали следва заповедите му, тя отчаяно се опитваше да освободи вързаните си отзад ръце.

Чувството на пълна безпомощност нарастваше заедно с ужаса ѝ. Когато Дейвид плисна вода в лицето на Сорм и той отвори очи, Джесика неволно пристъпи към него.

— Не! — предупреди я Харлин.

Тя остана на мястото си и със свито сърце видя Сорм бавно да сяда. Погледна я и дъхът ѝ замря при вида на кръвта, която се стичаше по лицето му.

— Джесика?

— Добре съм, Сорм.

— И ако искаш да продължава да бъде добре, ще станеш на крака — озъби се Дейвид, като отстъпи няколко крачки назад с насочена пушка. — Не се опитвай да ни създаваш неприятности, Сорм, докато вървим към конете.

Малката група се отправи нагоре по склона. Джесика и Харлин вървяха пред Дейвид и Сторм. Когато тя се опитваше да забави стъпките си, Харлин я хващаше грубо за ръката и я блъскаше напред, като не забравяше да ѝ припомни какво ще стане, ако се опитва да му създава проблеми. И младата жена покорно пристъпваше до него с натезало от ужас и мъка сърце. Най-сетне стигнаха до свлачището, по което се бяха смъкнали само преди половин час.

— Нед! — ахна Джесика, отправила поглед нагоре по свлачището. — Какво сте направили с Нед?

Зад една скала стърчеше кракът на Нед. Когато мина край него, видя преbledнялото му лице и дочу мъчителното му хъркане.

— Спрете! — извика тя и се опита да освободи ръката си от Харлин. — Той е още жив! Не можем да го оставим така!

Той я дръпна рязко напред и едва не изкълчи ръката ѝ.

— Да го довърша ли? — дочу гласът на Дейвид.

— Не! — извика брат му. — Много сме близо до върха. Звукът от изстрела може да стигне до ранчото на Тобаяс и да докара и другите тук. Той не ни вижда сега, а и ние имаме нужда от времето, което онези от ранчото ще загубят, докато ги търсят.

Когато се изкачиха на билото, Джесика се огледа за Синабър, но видя само два чужди коня и жребеца на Нед, вързани към храстите наблизо. Чу шум от падане на тяло и се обърна бързо — Сторм беше на земята, а Дейвид се бе изправил заплашително над него.

— Ставай, копеле — ръмжеше той — и се качи на онзи кон!

Тя гледаше през пелена от сълзи как Сторм с мъка стъпи на крака и се залюля до Дейвид. Сърцето ѝ се късаше от мъка и желание да отиде до него, но не смееше. Остана неподвижно до Харлин, когато той се запрепъва към конете.

Дейвид отвърза жребеца на Нед и с пушката си грубо бутна пленника в гърба.

— Качвай се — изсъска той.

— Не мога да се кача с вързани ръце.

Харлин блъсна Джесика и насочи пушката си към главата ѝ.

— Можеш и ще го направиш, Сторм. Нямаме време за твоите трикове — Сграбчи Джесика за косата и я обърна с гръб към него.

— Помогни му, Дейвид — нареди той. — И го вържи за седлото. Не желая да има каквато и да било възможност да направи нещо по

пътя към града.

Сълзи се стичаха по лицето на Джесика, тя трескаво търсеше някакъв изход, упорито отказваше да повярва, че всичко това се случва, че става пред очите ѝ... Проклето да е това злато! Проклетието му протягаше костеливи пръсти към живота на Сторм — и нейния... Докато е в Лейзи Би на разположение на един луд, Харлин ще отведе Сторм в Бейкърс Вали и ще организира тълпата да го линчува!

— Моля те — започна тя, но Харлин дръпна жестоко косата ѝ.

— Няма да повтарям още веднъж да си затваряш устата!

Джесика се вслуша в движенията зад нея, чу проскърцване на седло и затрудненото дишане на Сторм. Дейвид взе въже от седлото на единия кон. През сълзите си видя ледения поглед, който той ѝ хвърли през злобно присвити очи.

Най-сетне Харлин я пусна и я блъсна към един от конете. Качи я върху него и развърза ръцете ѝ само за да ги върже към седлото отпред.

Джесика изви глава, опитвайки се напразно да зърне Сторм. Конят трепна под нея при приближаването на Дейвид. Харлин му хвърли юздите.

— Помни какво ти казах, Дейвид — предупреди го той отново. — Имаме нужда от нея, за да бъдем сигурни, че ще се измъкнем оттук спокойно.

— Добре, Харлин — изръмжа брат му и се метна на седлото зад Джесика. — Но гледай да не закъсняваш много. Не искам да чакам цяла нощ в това ранчо и да се питам какво става. Но не идвай, преди Сторм да се залюлее на въжето. След като не мога да присъствам, искам поне да ми разкажеш всичко с подробности.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

По пътя към Лейзи Би Джесика само веднъж се опита незабелязано да освободи ръцете си от седлото и това се оказа грешка. Дейвид изсумтя подигравателно в ухото ѝ, преди ръката му да хване грубо гърдата ѝ и жестоко да я стисне. Писъкът ѝ само влоши нещата: той още по-силно заби пръсти в меката ѝ плът, а дрезгавият му смях премина в зловец грак.

— Искаш ли да те развържа за малко, а? Това ли искаш, кучко? Кажи и ще спрем — колко му е? Харлин каза само, че те иска жива. Не определи в каква форма да бъдеш, когато дойде за нас. Можем да довършим започнатото в онзи вертеп тук, ако това ти се иска.

— Ти! Мислех, че...

— Какво? — запита той, когато тя замълча. — Довърши, каквото започна, или ще... — разкъса блузата ѝ и премести юздите в другата си ръка. Сви пръсти като нокти на граблива птица и ги задържа на милиметър от другата ѝ гърд.

— Недей, ще кажа! — извика Джесика. — Онази нощ мислех, че е брат ти. Не знаех, че си ти.

— Харлин? — изсмя се Дейвид. — Този мой брат няма куража да се отнася към жените така, както заслужават — пръстите му се отпуснаха малко и той прекара палец по зърното ѝ, после обхвана гърдата отдолу с длан.

Тя потрепери, но този път не се дръпна, дори когато той спусна ръката си с юздите между краката ѝ и я притисна по-плътено към себе си.

— Не — продължи да разсъждава на глас той. — Брат ми и досега не знае колко добре се чувства един мъж, когато принуди жената да се влачи на колене пред него и да се моли за живота си... Ах, колко ми е добре само когато Фиона запищи и започне да ми се кълне и да твърди колко много съжالياва за това, което направи!... Но ти все още не си ми го казала достатъчно пъти, за да ти повярвам, Фиона,

нали? Може би този път това ще стане. Може би този път най-накрая ще ти повярвам и няма да те търся повече.

— Аз не съм Фиона — успя да промълви младата жена.

Отговори ѝ с дивашки смях.

— Ти винаги казваш това, нали, Фиона? Точно както винаги ми казваш колко много съжаляваш. Спомняш ли си? Спомняш ли си как се молеше и казваше, че ще направиш всичко, което поискам, ако оставя татко жив?

— Мили боже... — прошепна Джесика. Дейвид дочу думите ѝ.

— Господ няма да ти помогне, Фиона. Той знае, че не е редно един мъж да зареже собствените си синове и да даде любовта си на дъщеря на блудница и осиновено момче... Знаеш ли, Фиона, намерих завещанието на баща си. Никой не знае, че го скрих зад онзи разхлабен камък в огнището — дори и Харлин. Той обаче знае, че имам това завещание. Как мислиш, че успях да го накарам да изпълнява желанията ми години наред?

— Отговори ми, дявол да те вземе! — изпищя той, когато Джесика не реагира на думите му.

Джесика потрепери от ужаса, който пропълзя по кожата ѝ. Вързаните ѝ ръце сграбчиха седлото отпред и тя се насили да отговори със сковано от паника гърло:

— За-заплашвал си го със завещанието...

— Точно така. Не си толкова глупава, нали, Фиона?

Джесика можа само да кимне.

— Но аз съм по-умен — отново се изсмя Дейвид. — По-умен съм и винаги си вземам това, което искам. А сега ще имам и парите от банката. Повече няма да ми се налага да моля Харлин за пари.

— Но... ти каза... Ти му обеща...

— Хайде де, няма мислиш, че наистина ще напусна ранчото, Фиона? А? О, не, никога няма да напусна ранчото. Ти си там. И винаги ще бъдеш там. Брат ми ще донесе парите и ще ги имам всичките, когато го предам за ограбване на собствената си банка. Ще им кажа, че сигурно ги е заровил някъде, но те ще бъдат мои — мои! Винаги съм бил по-умният — никога не съм разрешавал на брат си да ме командва. И този път няма да успее. А след това ще си взема и златото. С парите от банката ще разработя онази жила... И никога повече няма да ми се налага да се моля на когото и да било за пари. Видя ли колко съм умен,

Фиона? Оставих го да си говори, колкото си иска там, до потока, а междуременно аз си правех моите планове.

— Но... О, боже мой — едва можа да промълви Джесика. — Той ти е брат...

— Той трябваше да не забравя това, Фиона — продължи той със странен глас и тя разбра, че пак не е на себе си. — Харлин трябваше да помни, че човек не отива против собствената си кръв и плът. Татко го направи и аз трябваше да го накарам да си плати за това. Трябваше. Не беше справедливо.

Най-сетне замълча и въпреки че не спря да я опипва, Джесика потисна отвращението си и не реагира. Отчаяно търсеше думи, с които да го накара да я освободи. Дали да не му каже, че има нужда да слезе за малко в храстите край пътеката?... Но неволно потрепери при мисълта за очите му, които ще я наблюдават, докато вдига пола и смъква гащите си...

Дали би могла да изплаши коня с надеждата, че той ще падне? Ако я повлече със себе си, независимо от вързаните ѝ за седлото ръце? И тогава сигурно ще си изпълни заканите да я изнасили...

Ясно бе, че всеки опит да говори разумно с него, докато е обхванат от пристъпа на лудостта си, ще я постави в още по-голяма опасност. Не можа да измисли нищо. Но тя трябваше да намери начин да избяга, преди Харлин да накара хората да линчуват Сторм!

Когато Дейвид отпрати коня си към обраслия с бурени двор на Лейзи Би, Джесика отчаяно се огледа наоколо с надеждата да зърне някого, който би могъл да ѝ помогне... Обграденото място за конете бе празно, спалните помещения я гледаха с изпочупените си прозорци. Дочу зловещо проскърцване и бързо погледна към обора, но видя само врата, увиснала на една панта и полюлявана леко от ветреца.

Дори и кокошките ровеха за червеи в буренака наоколо странно мълчаливи. На пречупения кол за връзване на конете скочи петел, плесна с крила и отвори човка. Но когато ги погледна, я затвори, без да издаде звук, скочи и се отдалечи с наперена походка.

Дейвид се смъкна от коня и развърза ръцете ѝ. Свлече я грубо на земята и посегна да завърже разкъсаната ѝ блуза, за да прикрие гърдите ѝ.

Улови погледа на Джесика към пистолета, който все още носеше на бедрото си, грабна отново ръцете ѝ и ги завърза отпред с кърпата

си.

— Ако мислиш за себе си — просъска заплашително той — ще си държиш устата затворена, докато се качим до спалнята. Няма да изглеждаш толкова хубава, ако се наложи да я затварям аз и да избия половината ти зъби.

Пред очите ѝ светна за миг искрица надежда. Трябва да има човек в къщата, след като взема мерки да не вика за помощ. Погледна лицето му, разбра, че той няма да се поколебае да изпълни заплахата си, и кимна неохотно. Усети ръката му на гърба си и тръгна до него нагоре по стъпалата.

Минаха през вратата в края на верандата. Огледа отчаяно празната прашна стая и неволно кихна.

— Изглежда, старата Мод има нужда от нов урок как да поддържа чистотата тук — забеляза Дейвид и я побутна към стълбата в единия ъгъл на стаята. — Ще се погрижа затова по-късно. Точно сега ние двамата имаме по-приятни работи за вършене...

Когато я блъсна към първото стъпало, тя погледна случайно към огледалото на масата до стълбите. Въпреки че стъклото бе покрито с прах, стори ѝ се, че вижда в него лице, взряно в нея — неясно, познато лице... Къде ли го бе виждала по-рано?

Докато Дейвид я блъскаше нагоре по стълбите, успя да хвърли поглед към отворената врата срещу огледалото — но тя се оказва празна... Ако е имало някой там, той е преценил, че е по-добре да не застава на пътя му.

Спалнята, в която я въведе Дейвид, бе огромна и неочаквано чиста. Той спря до вратата и внимателно я следеше с поглед, докато тя се оглеждаше безпомощно.

Очите ѝ се опитаха да избегнат огромното легло с четири колони в ъгъла на стаята и синята завивка върху него. Опита се да гледа цветята на тапетите, сини като завивката. Полуотворените прозорци неудържимо привличаха погледа ѝ. Лек ветрец повдигаше и надуваше чистите бели пердета. Джесика с учудване видя, че слънцето е все още доста високо над хоризонта. Струваше ѝ се, че от момента, в който напусна ранчото на Тобаяс тази сутрин, е изминала цяла вечност...

Дейвид заключи вратата и остро прещракване отекна болезнено в ушите ѝ. Повдигна демонстративно ключа пред очите на

Джесика и бавно го пусна в джоба си. Жестокият му поглед я приковаваше.

— Запазих тази стая точно както ти я подреди, когато мислеше, че ще живееш тук, Фиона. Мод знае, че няма да е добре за нея, ако някога намеря и една прашинка тук. И още нещо — погледни — отиде до масата и вдигна шише от шлифован кристал. Изтегли запушалката и капна капка върху килима. — Усещаш ли? — продължи той, когато стаята се изпълни с аромат на орлови нокти. — Това е любимият ти парфюм, спомняш ли си? И него пазех за теб. Искам да си сложиш малко от него сега.

Когато Дейвид се обърна да постави запушалката на масата, Джесика се втурна отчаяно към прозореца. Една треска прониза дланта ѝ, когато доразтвори прозореца с луда бързина. Без да обръща внимание на болката, тя се опита да подхвърли тялото си напред. Покривът на верандата под нея ще намали силата на удара и...

Дейвид я сграбчи за косата и я издърпа обратно в стаята. Неволен писък се изплъзна от устните ѝ.

— Затваряй си устата, кучко!

Очакваше Дейвид да стовари юмрука си върху лицето ѝ, но той само я държеше пред себе си и бясно я разтърсваше. От търкулналото се на пода шишенце се носеше сладникава миризма на орлови нокти...

Блъсна я на пода и я прекрачи, за да затвори прозореца. Обърна се и посочи с треперещ пръст шишето на пода.

— Вдигни го.

Тя се сви на пода, но когато той пристъпи заплашително към нея, коленичи и пропълзя до шишето. Протегна вързани ръце, хвана го и му го подаде.

— Не — озъби се Дейвид. — Сложи от него на тялото си, Фиона. Искам да ми миришеш на твоя парфюм, докато те чукам.

— Аз не съм Фиона!

Той поклати тъжно глава, приковал безумния си поглед в нея.

— Винаги казваш така, Фиона? Защо винаги го повтаряш? Това повече ли те възбужда, когато се чукаш с някой друг, освен с татко?

— Дейвид, аз не съм...

Пристъпи към нея, грубо сграбчи раменете ѝ и я вдигна на крака. Пръстите му ѝ причиняваха болка, налудничавите му очи, взрени в нея, я изпълваха с вцепеняващ ужас.

— Сложи си от парфюма, Фиона!

Пръски слюнка покриха лицето ѝ, когато той почти изплю думите срещу нея. Тя бавно наклони шишенцето към врата си.

— Не там — разкъса възела на блузата ѝ и дръпна жалкия остатък от нея надолу по вързаните ѝ ръце. Гърдите ѝ изскочиха пред погледа му и той навлажни устни... — Тук — изрече дрезгаво.

Джесика успя някак да вдигне ръцете си и да наклони шишенцето между гърдите си. С отвращение му го подаде, когато той посегна към него. Дейвид изля още върху гърдите ѝ и разтри течността с гърба на ръката си.

Успя да предвиди намерението ѝ и с лекота избягна коляното ѝ, насочено към слабините му. Хвърли я на леглото с безумен смях и прикова тялото ѝ.

— Никога не забравяш, нали, Фиона? — изръмжа той. — Спомняш си как го харесвам. Хайде, продължавай, бори се още с мен...

Притисна устни към врата ѝ, слюнката му се стече по голото ѝ рамо. Джесика разбра, че съпротивата ѝ го възбужда, но не можеше да спре. Изпищя отново. Дейвид притисна с длан устата ѝ и повдигна глава, за да може да втренчи безумния си поглед в нея.

— Не, не, не, Фиона! Защо винаги трябва да ти запушвам устата?

Някакво движение над тях привлече вниманието на Джесика и тя погледна ужасено над рамото му. Видя издигнатата ръка и брадвичка — брадвичка, която се спускаше с острието напред върху главата му.

В последния миг обаче брадвичката се обърна и плоската ѝ страна се стовари върху тила на Дейвид. Чу се противното изхрущяване на счупена кост и той се отпусна върху тялото на Джесика, без дори да простене. Някой незабавно го издърпа настрана и го обърна по гръб до нея.

Джесика се отмести, притисна се към стената зад тях с инстинктивно вдигнати пред лицето си ръце и напразна надежда да отслаби така ударите, които очакваше да последват. Но вместо това до ушите ѝ достигна успокоителен глас.

— Той няма да посегне повече към тебе, госпоице. Забравил е, че и аз си имам ключ от тази стая.

Джесика бавно отпусна ръце и отвори очи. До леглото стоеше повлеканата, която бе видяла да храни кокошките на двора. Едната ѝ

ръка все още стискаше брадвичката, другата бе протегната към младата жена. Засъхнали кафяви петна покриваха роклята ѝ, а сивата, сплъстена коса обграждаше набръчкано от възрастта лице. Кафявите ѝ очи излъчваха съчувствие, когато махна с ръка на Джесика да се приближи до нея. Тя се смъкна от леглото с ридание и се спусна към нея. Дочу тупването на брадвичката на пода, преди ръцете на старицата да се заключат около нея и да притиснат главата ѝ върху мършава, отпусната гръд.

— О, о, хайде, миличка, всичко е наред! — утешаваше я несръчно старата жена, като я потупваше по рамо с кокалестата си ръка, но я остави да изплаче ужаса си. — Старата Мод няма да му разреши да ти причини отново болка.

Джесика се опита да се овладее. Вдигна глава и погледна към леглото.

— Мъ... мъртъв ли е?

— Не — отговори Мод. — Искаше ми се да го убия, но не можах. Нека законът се занимае с него — пусна ръце от раменете на Джесика и се наведе за брадвичката си. — Наблюдавай го — кимна тя към него, като ѝ подаваше брадвичката. — Ще слеза долу за въже — трябва да го вържем.

Джесика поклати глава и се отдръпна стреснато от брадвичката.

— Ще... ще взема пистолета му. Той... той е все още на кръста му.

— Хубаво, госпоице — кимна старицата. — Чакай да ти освободя първо ръцете.

Джесика задържа дъх, когато Мод вдигна брадвичката и с точен удар разряза кърпата на Дейвид. Разтърка китките си, а жената пристъпи към леглото и предпазливо измъкна пистолета на Дейвид от кобура му.

— Ето — подаде ѝ го тя. — Не мисля, че ще дойде в съзнание, но ако се окаже, че греша, застреляй го без колебание. Той е много зъл човек.

— Знам.

Джесика насочи пистолета към Дейвид и го задържа така веднага щом Мод излезе от стаята. Наложил си да не отклонява погледа си от него. Внимаваше дори за потрепване на пръстите му — и то можеше да бъде знак, че идва в съзнание. Хвърли бърз поглед към прозореца и

забеляза, че слънцето е почти на същото място, на което бе и когато направи неуспешен опит да скочи през него. Замисли се за Сторм, но тя не можеше да тръгне оттук, без да има сигурността, че Дейвид няма да я последва. Бе чувала, че силата на лудите превишава многократно тази на нормалните хора.

В коридора прозвучаха провлечените стъпки на Мод — шумът заглъхна веднага, когато влезе в стаята и стъпи на килима.

— Ето — подаде навито въже на Джесика. — Добре ще направиш, ако ми помогнеш. Трябва да побързаме да го вържем здраво. Не знам дали съм го ударила достатъчно силно.

Той простена слабо, когато му вдигна краката върху леглото и събу ботушите му, за да може да ги върже здраво за глезените. Тя бързо затегна въжето, направи сигурен възел и завърза другия му край за леглото. Грабна пистолета от леглото и се отдръпна назад.

Старата Мод връзваше ръцете му за леглото откъм главата. Опита за последен път направения възел, отстъпи крачка назад и застана до Джесика. Двете жени мълчаливо наблюдаваха няколко минути Дейвид, който идваше в съзнание.

Когато отвори очи, той започна бясно да се гърчи и да дърпа ръце и крака в напразен опит да ги освободи. Старицата веднага пристъпи към леглото и залюля брадвичката си пред очите му.

— Спомняш ли си Беси? — запита тя с леденостуден глас.

Дейвид се сви от ужас, когато острието на брадвичката се доближи до шията му.

Мод люлееше брадвичката като махало.

— Знам, че си я спомняш — продължи тя, като гледаше очите му, взрени с ужас в брадвичката. — Откриха я замръзнала с ужасни сини петна по тялото... Бях като побъркана тогава... Но сега главата ми се проясни.

— Коя... коя е Беси? — едва промълви Джесика, без да откъсне очи от люлеещата се брадвичка.

Мод пусна брадвичката отново и тя остави кървава следа по врата на Дейвид, който изпищя ужасено. Старицата вдигна брадвичката си и отстъпи от леглото.

— Дъщеря ми — каза тя и погледна Джесика. — Ти приличаш много на нея.

— И Дейвид...

— Почти обезумях — продължи тя, като че ли Джесика не се бе обадила. — Имах аз едно на ум. Нещо ме задържаше тук. Казвах си, че стоя тук, защото съм твърде стара да си търся друга работа... Но когато те видях днес, разбрах какво трябва да направя. Сега вече може би Беси ще почива в мир...

Младата жена си помисли, че е затворена в една стая с двама луди. Но когато Мод се изсмя тихо до нея и тя я погледна в лицето, очите ѝ срещнаха напълно ясения поглед на старата жена.

— Съжалявам много — Джесика я докосна леко с ръка. — Смяташ ли, че ще можеш да се справиш сама с него? Знам, че шерифът не струва колкото пукнат грош, но тук идва съдия-изпълнител. Ако още не е дошъл, ще изпратя някой да ти помогне.

Мод вдигна брадвичката си.

— Ще се справя, момиче. Ти трябва да се погрижиш за нещо някъде?

— Ще бесят Сторм — отговори тя с разтреперани устни. — Нямам време, трябва да побързам.

— Сторм? Спомням си го...

— Мод, нямам много време. Моля те! Трябва да бързам.

Затича към вратата, но гласът на старицата я спря още веднъж.

— Ей, момиче, вземи една от ризите ми до задната врата, за да се покриеш... А на печката има топла вода, ако искаш да премахнеш тази воня от себе си...

Погледна с изненада голите си гърди. В носа я блъсна силната миризма на орлови нокти. Хвърли благодарен поглед на Мод и изтича през вратата надолу по стълбата, като подпъхваше пистолета в стегнатото коланче на полата си.

Втурна се през вратата, която реши, че води към кухнята, намери задната врата и грабна избеляла бархетна блуза от закачалката на нея. Погледна за миг голямата тенджерата с вода на печката. На перваза имаше сапун. Грабна кърпа за лице, потопа я във водата, зави сапуна в нея и изтича към предната врата на ранчото с кърпа и сапун в ръка.

Конят на Дейвид изцвили остро, когато Джесика се спусна по стъпалата към него. Изгуби ценна минута да го успокои, за да се метне на него с юздите в ръка.

Пришпори го — конят реагира с готовност и изхвърча в галоп от двора. Когато отмина знака за ранчото при отклонението от главния

път, Джесика пъкна блузата на Мод под крака си и прекара кърпата със сапуна по гърдите си. Дори и след като сапунът се изплъзна от ръката ѝ, тя продължи да се търка енергично с влажната кърпа.

Не можеше да разбере дали е успяла да изтърка противната миризма от тялото си сред поривите на вятъра, но най-сетне хвърли кърпата настрана, измъкна останките от блузата си, като местеше юздите от ръка в ръка и облече избелялата блуза.

На около миля от ранчото намали скоростта до лек галоп. Никога няма да успее да стигне до града навреме, за да спаси Сторм, ако умъртви коня с бясна езда. О, господи, защо Синабър не бе с нея сега?... Сигурно има най-малко два часа езда до града и дотогава слънцето ще залезе...

През следващия час конят намали ход от лек галоп в тръс. От устата му хвърчеше пяна и той най-сетне премина на обикновен вървеж. Не ѝ даваше сърце да го накара да се движи по-бързо. Реши да му даде малко почивка, за да събере сили за още около миля.

Изкачи възвишение по пътя към Бейкърс Вали и изкреця от радост.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

— Елайъс! — изкрещя Джесика.

Пришпори коня си към двамата ездачи пред нея. До слуха ѝ достигна викът на Елайъс. Той се понесе насреща, а зад неговия кон препускаше Синабър. Жребецът на Сторм изпревари Елайъс и Прудънс скочи на земята, за да посрещне Джесика.

— Къде е Нед? — веднага запита тя и пое юздите на Синабър.

— Ще се оправи, Джесика — увери я Елайъс. — Айдалий го взе със себе си в града. Ударен е доста силно по главата, но успя да ни каже, че секунда преди удара е забелязал Дейвид Бейкър. Къде е Сторм?

— В Бейкърс Вали! Харлин го завлече там и иска да настрои хората да го линчуват! Хайде, нямаме време за губене!

— А Дейвид? — викна Елайъс, докато се носеха надолу по пътя към Бейкърс Вали.

— Той е в добри ръце! — извика Джесика. — Ще ти разкажа по-късно!

Наведе се над врата на Синабър и той скоро изостави Елайъс далеко назад. Но към тропота на копитата му се прибавяше и този на копитата на Спирит. Джесика погледна за миг настрана и видя Прудънс, наведена ниско над врата на жребеца с мрачно стиснати устни.

Този път Джесика трябваше да признае пред себе си, че не бе преценила правилно разстоянието, което трябваше да измине. Изтече още един час и слънцето се скри зад хоризонта, а пред нея имаше още много път... Двете с Прудънс най-сетне бяха принудени да поспрат лудия бяг на конете си, за да не ги убият.

Джесика хвърли поглед над рамо, но не видя и следа от Елайъс, а и не бе очаквала.

Замисли се за това, с което предстоеше да се изправят лице в лице в Бейкърс Вали. Ще може ли да се наложи някак на побесняла за линч тълпа? Опитът с шерифа ѝ беше дал достатъчно ясни

доказателства, че той е човек на Бейкъррови — освен това Харлин владееше почти целия град. Не се сети за нито един човек, към когото да се обърне за помощ...

Може би Рони, но какво могат да направят три жени срещу тълпа побеснели мъже, особено когато едната от тях не може да говори?

Конете хриптяха и сумтяха, гордите им глави бяха отпуснати. Трябва да ги оставят да повървят още малко, преди да си разрешат да ги пришпорят отново. Джесика погледна Прудънс.

— Можеш ли да боравиш с пушка?

Тя кимна, но веднага посочи празния калъф, прикрепен към седлото на Спирит.

Джесика установи, че прикладът на пушката ѝ се подава от калъфа. Изтегли пистолета от колана на полата си и го подаде на Прудънс. Нито един от двата жребѐца не реагира на близостта им един до друг, което само доказва колко много са изтощени.

— Може да ти се наложи да го използваш — заяви тя твърдо. — Мислиш ли, че ще можеш?

Студена решителност просветна в очите на Прудънс и тя бавно кимна.

— Колко още има до града според тебе?

Прудънс премести пистолета в ръката, с която държеше юздите, и вдигна пет пръста.

— Пет минути?

Тя поклати глава.

— Километри? Кимна.

„О, господи!“ — помисли си Джесика. Биха могли да изминат това разстояние за няколко минути — ако конете им бяха отпочинали... При тази скорост ще стигнат до града, когато напълно се стъмни.

Колко време ще му трябва на Харлин да изпълни пъкления си план и да насъска хората за линч? Преброи наум кръчмите в града и изведнъж си даде сметка, че днес е събота. От околните ферми са дошли много мъже, които сигурно са пили цял ден по кръчмите. Харлин лесно ще посее желанието за убийство в пияните им глави...

Не можеше дори да си представи пред какво ще се изправи. Нямаше опит с пияни мъже. За баща ѝ бе достатъчно да чуе само, че някой от работниците му пие, за да го отпрати веднага да си събира

багажа. А случаят с Ред? Втурна се срещу него, без да помисли как ще реагира пияният мъж.

Не беше познала страха от мъжете, докато животът не я сблъска с Ред и Бейкърви. Неписаният морален закон, според който живееха в ранчото, изискваше закрила на жените от неприемливо и жестоко отношение. Ако някой мъж си разреши да прекрачи твърдо установените граници, винаги се намираха други, които го поставяха на място. Но никога досега не ѝ се бе налагало да се изправя срещу пияни или луди...

Лицата на Ред и Дейвид се умножиха хиляди пъти в главата ѝ и сърцето ѝ се сви от ужас при мисълта да направи дори опит да говори логично с такава тълпа. Или може би... Господи, можеше само да се моли Сторм да е все още жив!...

Прудънс подкара Спирит в лек галоп. Джесика усети, че дишането на Синабър се бе регулирало и главата му отново бе гордо вдигната. Пришпори го след Спирит и двете жени изминаха останалото разстояние до града в бърз галоп.

Страховете ѝ бяха потвърдени — всички пивници, разположени в края на града, бяха празни... Нарастващото боботене на гневни гласове откъм центъра ги поведе към жадната за смърт пияна тълпа.

„Този шум ни подсказва поне, че все още може да има някаква надежда“ — помисли си Джесика, докато измъкваше пушката от калъфа с решително стиснати устни. Ако Сторм бе вече мъртъв, убийците му щяха да празнуват срамното си кървавото деяние по кръчмите...

Сцената, която се разигра пред очите ѝ, я ужаси. Пиянски рев от гърлата на най-малко двеста мъже разцепи въздуха, когато вратата внезапно се отвори и няколко непознати на Джесика мъже повлякоха Сторм надолу по стълбите. Двете жени рязко спряха конете си и се втренчиха с ужас една в друга. Какъв бе шансът им срещу тези побеснели за кръв, пияни мъже?

Ревът на тълпата се усили още повече, когато един от мъжете доведе кон под табелата пред канцеларията на шерифа, а друг метна въже над нея. Мили боже! Искаха да го обесят насред града!

Множество ръце повдигнаха вързания Сторм върху седлото на коня под примката на люлеещото се над него въже. Един от мъжете

надяна примката на бясно мятащата се глава на Сторм в момента, в който Джесика опря приклада на пушката до рамото си.

Дори нямаше време да прошепне набързо молитва, когато някой удари силно коня. Куршумът ѝ преряза въжето и конят се вряза в тълпата. Сторм все още бе на гърба му, а на врата му безполезно се люшкеше примката на палача.

Мъжете отново хванаха коня. Някои от тях обърнаха глави, опитвайки се да разберат причината, поради която се скъса въжето, тъй като ревът на тълпата бе заглушил звука от изстрела.

— Намерете друго въже! Друго въже! Кой има друго въже? — тези думи се носеха една през друга от различни краища на насъбраната тълпа.

Джесика вдигна отново пушката и насочи Синабър напред. Той си проправи път през тълпата с лекота. Тя стреля още два пъти над главите на мъжете с надеждата да ги отклони от Сторм и да насочи вниманието им към себе си.

Спря Синабър пред коня със Сторм; в пушката ѝ имаше само два куршума... Изкрещя и Синабър веднага изпълни заповедта ѝ — задните му крака изпратиха мощни удари назад и разпиляха тълпата зад него.

— Свалете проклетите си пушки! — извика самотен разумен глас. — Не виждате ли, че насреща ви е жена? Не сме се събрали тук да стреляме по жени!

Джесика се усмихна мрачно и дръпна юздите на Синабър — той се изправи на задните си крака и лесно разпръсна мъжете пред нея. Размаха пушката и тътенът на тълпата почти се уталожиха — само тук-там се чуваха отделни сърдити гласове.

— За бога, Джесика, махни се отгук! — извика Сторм зад нея. — Не можеш да се справиш с тази тълпа!

— Млъкни! — извика тя през рамо. — Няма да ги оставя да те обесят!

— Джесика...

— Чуйте ме! — извика Джесика. — Имате ли представа какво вършите? Ако направите това, всеки един от вас ще бъде убиец!

— Той е изнасилил! — изкрещя някакъв мъж. — Вече е избягал един път от затвора. Този път ще вземем мерки да плати за престъплението си!

Отново се понесе ревят на тълпата и тя изстреля предпоследния си куршум, за да ги накара да замълчат.

— Не се чувате какво говорите! Всичко това е работа на Бейкърови! Къде е Харлин? Ще го накарам да признае...

— Тук съм, госпожице Калагън — извика той от тротоара и пристъпи напред. Гласът му веднага привлече вниманието на тълпата.

— Не я слушайте, хора! — извика той. — Дватамата с брат ми я намерихме на хълмовете с този мъж — тя го е крила! Той ѝ е любовник!

Гневни ръце посегнаха към Синабър и втурналите се напред мъже спряха дори огромния жребец. Пушката на Джесика бе издърпана от ръцете ѝ и самата тя бе свлечена от гърба на коня си. Някой я изтегли на тротоара. Незабавно се появи друго въже и отново някой го метна над табелата, под която стоеше конят със Сторм на гърба си.

Безумният рев на тълпата заглуши писъците на Джесика. Някакъв мъж спря коня си зад Сторм и започна да прави друга примка. Младата жена се мяташе диво в ръцете, които я държаха. Лицето ѝ се обля със сълзи, когато разбра, че опитът ѝ да го спаси бе пропаднал. Харлин щеше да постигне своето...

— О, господи! Моля ви, изслушайте ме! — викаше тя безпомощно. Мъжът, който я държеше, затисна устата ѝ с ръка.

Внезапно мъжете започнаха да обръщат глави назад. Сърдитото ръмжене на тълпата бавно затихна и над множеството се понесе силен женски глас.

— Вие грешите! Спрете тази лудост! Харлин ви лъже! Чуйте ме — не беше Сторм! Изслушайте ме!

Пред широко разтворените от изненада очи на Джесика, Прудънс смушка Спирит и си прокара път сред тълпата, като си помагаше с дръжката на пистолета, която стоварваше без колебание върху главите на по-упоритите. Когато някакъв мъж се изпречи пред Спирит и се опита да хване юздите му, тя стреля в краката му и го принуди да се отстрани от пътя ѝ. Той посегна към пушката си, но бедно облечен каубой до него сграбчи китката му.

— Изстрелът ти по тази жена ще бъде последният в живота ти — изръмжа той.

Дори пътеката зад Прудънс остана открита. Мъжете се бяха вторачили изумено в нея, докато тя минаваше с коня си край тях и освободеният ѝ по чудо глас се лееше над главите им.

— Повтарям: не беше Сторм! — викаше тя. — Беше Дейвид Бейкър!

Успя да обърне коня си пред Сторм и гневните ѝ очи заблестяха в светлината на фенера.

— Дейвид го направи! — тя насочи гневно пръст към Харлин. — Брат ти. И ти знаеше това. Каза ми, че ще убиеш моя брат, ако кажа истината! Но можех ли да я изрека, колкото и да исках?... Брат ти ми отне и гласа заедно с целомъдрието ми!... Но Господ ми върна гласа навреме, за да ви накарам и двамата да платите за злото, което се е вселило във вас!

Хората се вцепениха от изненада и тогава Харлин се втурна внезапно напред. Мъжът, който държеше Джесика, я пусна и хукна след него. Двамата се строполиха един върху друг на тротоара и още няколко мъже се хвърлиха към тях, за да помогнат в задържането на Харлин. Вдигнаха го на крака и го обърнаха с лице към Прудънс.

Този път гласът на Джесика привлече вниманието им.

— Дейвид Бейкър е и убиецът на Елоиз! — извика тя. — Чух разговора им, след като ни нападнаха със Сторм. Харлин смята да задигне всички пари от банката тази нощ, докато сте заети с убийството на Сторм. Според плана им трябва да се срещне с брат си в ранчото му и двамата да се отправят към Мексико с парите ви преди пристигането на федералния съдия-изпълнител. Той непрекъснато е вземал пари от банката и част от тях е давал на Дейвид. И двамата се страхуват да не би съдия-изпълнителят да разкрие кражбите и другите им престъпления!

Твърде късно осъзна опасността думите ѝ отново да възпламенят тълпата. Мъжете, които държаха Харлин, го повлякоха към коня, на който все още седеше вързан Сторм. Нечии ръце го смъкнаха долу, други се канеха да вдигнат Харлин на неговото място.

— Да обесим това куче! Достатъчно сме търпели проклетите братя Бейкърви!

Джесика така и не разбра как Синабър можа да чуе пронизителното ѝ изсвирване, но той веднага се впусна към нея. Светкавично скочи на перилото отпред и се метна на седлото. Преди

тълпата да раздели двата жребеца, успя да грабне пистолета от ръката на Прудънс.

Стреля в краката на мъжете, за да разчисти пътя си, и го насочи към тези, които влачеха Харлин.

— Кой от вас иска да бъде първият ранен? — изкрещя тя. — Защото аз няма да разреша да направите друга грешка тази вечер. Елате на себе си! Не разбирате ли, че слизате до нивото на Бейкъррови?

— Ти си чужда тук! — отговори ѝ някой от тълпата. — Не знаеш, че всички бяхме заложници на Харлин и брат му!

— Бейкъррови не са виновни за това! — извика Джесика. — Вината е ваша — защо не им се опълчихте? Защо покорно свеждахте глави? Ако наистина искате ред и законност в този град, покажете, че сте достойни за това!

— Хванете я! — изкрещя някой друг. — Да я махнем оттук!

Сторм си проби път през тълпата и застана до Синабър все още с вързани отзад ръце. Стоеше до коня с изправени рамене, черните му очи гневно светеха срещу тълпата. Заговори с нисък, равен глас и мъжете трябваше да замълчат, за да го чуят.

— Кой от вас пръв ще стреля срещу жена? Знам, че точно така ще стане. Познавам тази жена. Тя ще отстоява с цената на живота си това, в което вярва! Вие я чухте — тя вярва, че само законът има право да вземе решение за Бейкъррови. Толкова ли ниско сте паднали, че не можете да приемете истината в думите на Джесика? Ако обесите Харлин сега, без съдът да се е произнесъл по неговите деяния, вие се превръщате в престъпници като него!

Голяма част от мъжете наведоха глави и прибраха пистолетите си в кобурите. Няколко души мълчаливо се отделиха от тълпата и изчезнаха в тъмнината.

— Ако някой има сериозни сметки за разчистване с Бейкъррови, това съм аз — продължи Сторм по-спокойно. — Прекарах шест месеца в затвора заради тях, но съм съгласен с Джесика. Не можем да си присвояваме правата на съда и на закона!

Прудънс насочи Спирит напред.

— И аз имам сметки за разчистване — извика тя към оредялата тълпа. — Те грубо взеха от мен предназначенията за избраника на сърцето ми... Може ли вашите загуби да се сравнят с моята и преживяното от мен? Може ли някой от вас да ме погледне в очите и да

заяви с ръка на сърцето, че няма значение дали жената, за която се жени, е изнасилена от някого преди женитбата ѝ и целият район наоколо знае това?

Останалите мъже наведоха засрамено глави и един след друг започнаха да се разотиват. Неочаквано Джесика чу шум от борба откъм тротоара — обърна се навреме, за да види как Харлин удря в лицето единия от мъжете, които го държаха. Преди някой да успее да реагира, той притича през улицата и скочи на кон, вързан за перилата отсреща.

— Не! — изкрещя Джесика, когато забеляза, че няколко мъже бързо изтеглиха pistolетите си. — Аз ще го хвана!

Натика pistolета в колана на полата си и бързо издърпа въжето, което все още се люлееше над нея, като същевременно пришпори Синабър и той полетя напред. Ласото пресече със свистене въздуха и се стегна около раменете на Харлин.

Като добре трениран кон Синабър приклепна на задните си крака и Харлин излетя от седлото. Джесика го насочи напред, като навиваше бързо въжето около ръката си, за да го задържи опънато.

Около Харлин веднага се струпаха някои от мъжете. Без да им обръща внимание, Джесика впи гневен поглед в проснатия на земята мъж.

— Бързата смърт е твърде леко наказание за теб — леденостуденият ѝ глас проряза внезапната тишина. — Искам да те видя да плащаш за всичките си престъпления.

— Не съм направил нищо — захленчи той. — Дори не съм взел още парите от банката. Нямах никакви доказателства срещу мен.

— Знаел си за всяко едно от престъпленията на Дейвид и си го прикривал. Да не говорим, че една сериозна проверка в банката ще извади на бял свят кражбите ти. Ти си съучастник на брат си във всичките му престъпления. Само за това ще бъдеш осъден на много години затвор — ако не увиснеш на въжето заедно с него за убийството на родителите ви и Елоиз.

— Какво каза, Джесика? — попита Сторм.

Джесика се обърна и видя Сторм, вече развързан; в очите му имаше ярост. Тръсна китка, за да се освободи от въжето и го хвърли на мъжете около Харлин. После скочи на земята.

— О, боже, Сторм! Бих дала всичко да не съм първата, която ти съобщава това. Но Дейвид призна в Лейзи Би, че е убил баща ти и

Фиона, защото баща ти променил завещанието си. Не знам дали Харлин е присъствал на убийството или не.

— Не бях! — хленчеше Харлин. — Искам да кажа... не съм изстрелял и един изстрел. Дейвид! Дейвид го направи!

Младият мъж пристъпи напред със свити в юмруци ръце.

— Сторм, моля те! — Джесика хвана ръката му. — Спомни си какво каза на мъжете преди малко.

Харлин се сви и отстъпи назад пред студеното пронизващо острие на погледа му.

— Не ме убивай! Моля те! — погледна с обезумели очи мъжете около себе си. — Не му разрешавайте да ме убие! Моля ви!

Джесика се обърна отвратена настрана, когато на предницата на панталоните му се появи мокро петно, което бързо нарасна. Почувства пръстите на Сторм, които издърпаха пистолета от колана ѝ, но нямаше сили да го погледне в лицето. Ще направи каквото трябва. Не може да го спре, няма да го моли отново.

Той насочи пистолета към Харлин и мъжете, които го държаха, отстъпиха назад. Харлин падна на колене с наведена глава. Риданията му отекваха в смълчаната улица.

— Къде е шерифът? — запита студено Сторм.

— Изчезна някъде — обади се един от мъжете. — Избяга през задната врата, когато се втурнахме за тебе.

— Изправи се, Харлин.

— Не, Сторм. Не. Моля те, не ме убивай!

Младият човек свали ръката си с пистолета и раменете му се отпуснаха.

— Дяволите да те вземат, Харлин, няма да стрелям по тебе. Ставай и тръгвай към затвора!

Джесика най-сетне отново погледна към Харлин и го видя да вдига глава. Върху него безжалостно се изсипваше светлината на фенера, който държеше един от мъжете наоколо. Той обърна изкривено от ужас лице към Сторм.

— На-наистина ли?... Няма ли да ме застреляш?

— Гнус ме е да убивам страхливец като тебе, Харлин. Но ако не стъпиш на краката си, ще започна да стрелям и ще те надупча с куршуми в такива места, от които лекарят ще ги извади много трудно, предупреждавам те.

Харлин се изправи и се залюля за миг на краката си. Някой го блъсна в посока към затвора. Той непрекъснато хвърляше страхливи погледи назад, докато вървеше между мъжете, но Сторм не се помръдна.

— Ти постъпи правилно, Сторм.

Той хвърли пистолета пред краката си и се обърна към Прудънс.

— Знам, Прудънс. Но всичко в мен искаше смъртта на този негодник...

— Не всичко, Сторм — поклати глава тя. — Ти си прекалено добър, за да можеш да убиваш.

Джесика ги погледна и се обърна. Очите ѝ отново се изпълниха със сълзи. Сторм си отиваше от нея, макар че този път над него не се люлееше смъртоносна примка.

— Къде отиваш, Джесика?

Спря се, без да се обръща.

— При... при Айдалий. Искам да видя дали се е прибрала с Нед.

— Аз ще проверя това вместо тебе, Джесика. Не искаш ли да останеш със Сторм сега?

Джесика бавно се обърна към тях.

— Аз? Но ти...

Прудънс се засмя тихо и поклати глава.

— Айдалий ми каза какво си мислиш, Джесика Калагън. Признавам, че до известна степен си права. Аз наистина много обичам Сторм, но както обичах и Тобаяс — като роден брат. И Сторм ме обича така. Той само се опитваше да ми помогне, искаше да възстановя говора си. Надявам се, че и ти ме обичаш като сестра. Иначе нямаше да намериш сили в себе си да се откажеш заради мен от мъжа, когото обичаш.

— За какво говори тя, Джесика? — озадачено запита Сторм.

Джесика не му обърна внимание; тя бавно повдигна ръка, за да изтрие една сълза от бузата си, без да откъсва поглед от Прудънс.

— Истина ли е това?

— Разбира се. Не бих лъгала приятелка, която ми е като сестра.

Младата жена извика радостно и се хвърли в ръцете на Сторм. Те я обгърнаха с готовност, а тя вплете ръце на тила му и го обсипа с порой от думи.

— О, Сторм, съжалявам! Моля те, забрави приказките ми за връщане в Уайоминг! Обичам те! Ще бъда с тебе, където и да отидеш!

— Ще затвориш ли най-сетне уста, хубаво момиче? — устните му го увериха, че Джесика още веднъж е послушала прошепнатата заповед.

Вдигна глава след известно време, за да се вгледа в лицето ѝ и то посрещна погледа му, светнало от любов.

— Обичам те, хубаво момиче. Не знам какви ветрове са духали през тази твоя хубава главица, но точно сега те не ме интересуват.

Джесика постави длан на бузата му и го притегли към себе си за още една дълга целувка.

— Сигурно проклятието вече е обезсилено — прошепна тя, когато отново можеше да говори. — Ако наистина е имало такова нещо.

— Проклятие? — запита той и погали бузата ѝ. — Какво проклятие?

— Само не си внушавай, че вярвам на духове и проклетия. Не... не съм суеверна. Но... известно време изглеждаше, като че ли всеки, който докосне онези златни монети от армейските заплати и дори златото на чичо Пийт, получава само жестоки страдания.

— Това злато ни събра, скъпа. Благодарение на него Дейвид и Харлин ще си получат заслуженото. Наричам това благословия, не проклятие.

Неочаквано Сторм я вдигна на ръце и я отнесе до тротоара. Седна на дървената настилка и я настани в скута си, като я обгърна нежно с ръце и се взря с невиждащ поглед във вече затихналата улица.

— Настъпи време да се изясниш, Джесика Калагън.

Тя се засмя, вдигнала глава към обичното лице.

— Преди минутка само каза, че не те интересува.

— Сега ме интересува. Не знам дали можеш да си представиш какво жестоко страдание ми причини в ранчото на Тобаяс... Хиляди дяволи, един куп щури неща преминаха през главата ми онази адска нощ, когато пазих на хълма... Нищо нямаше значение за мене — дори нуждата да премахна позора от името си и да получа полагаемата ми се част от Лейзи Би.

— О, Сторм, съжалявам...

Джесика му обясни погрешното ѝ тълкуване на чувствата на Прудънс към него и как се е почувствала морално задължена да не увеличава страданията на бедната млада жена, като ѝ отнеме и любимия.

— Сега стана ясно, че всичко това е грешка — завърши тя с въздишка на облекчение. И... — хвърли му бърз поглед и тихо се засмя. — Предполагам, че единственото, което трябва да решиш сега, е дали ще задържиш името на Чарлс Бейкър, или ще си върнеш името на чичо Пийт. Лично аз предпочитам Ръсел, но с радост ще нося което и да е от двете имена.

Ръцете му я стиснаха здраво.

— Сторм? Ще ми направиш предложение да се омъжа за тебе, нали?

Но той продължаваше да мълчи. Джесика се измъкна от ръцете му и застана пред него с ръце на кръста.

— Прекрасно! Ако ти не ми направиш предложение, аз ще го направя! Точно както Айдалий е постъпила с Елайъс! — впи гневен поглед в него. — Ще се ожениш ли за мен, Сторм Бейкър... или Сторм Ръсел?

Изведнъж притисна ръка към устата си. Съвсем бе забравила, че той още не знаеше! Гневът в очите му, когато и той се изправи и обърна лице към нея, ѝ показа, че съвсем не намира думите ѝ за забавни.

— За какво, по дяволите, говориш?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Джесика отстъпи назад, вдигнала ръце пред себе си.

— Сторм. Чуй ме! Забравих, че още не знаеш. Наистина забравих. Толкова много неща се случиха...

Той се засмя внезапно, седна отново на стъпалата и протегна към нея ръце.

— Да — заяви тържествено той и тя се втренчи озадачено в него. — Да, ще се ожения за тебе — Джесика продължи да го гледа неразбиращо. — Не знам какво още криеш от мен, но никога не съм бил по-близо до смъртта от тази нощ и те видях да рискуваш собствения си живот, за да ме спасиш... Ела тук!

Тя колебливо се приближи до него и Сторм бързо се наведе напред, хвана я за ръцете и я придърпа отново на скута си. Обгърна я с ръце така, че да не може да избяга.

„Като че ли искам да бягам някъде“ — помисли си Джесика. Сгуши се удобно на скута му, отпусна глава на гърдите му и въздъхна доволно.

— Ще те накарам да си платиш за това, Сторм. Не ми се случва всеки ден да се унижавам и да моля мъж да се ожени за мен!

Той се засмя и я целуна по носа.

— По-добре никога не го прави отново, хубаво момиче. Отсега нататък ти си само моя. И каквото и да ни поднася бъдещето, ще го посрещаме заедно... Чакай, как се измъкна от Дейвид? Трябваше да убия този негодник!

— Съвсем забравих! Трябва веднага да изпратим някого в Лейзи Би! Не съм сигурна дали Мод ще сдържи обещанието си — тя вече пусна кръв на Дейвид с брадвичката си! А и не съм напълно уверена, че тя самата е добре...

— Мод? Старата Мод? Брадвичка? Джесика...

Изненадан, Сторм отслаби прегръдката си, тя бързо скочи на крака и го задърпа за ръка.

— Побързай! Кого ще изпратим?

Вниманието им бе привлечено от тропот на конски копита — по улицата се носеше самотен ездач.

— Елайъс — съобщи ненужно Сторм. Джесика също бе разпознала конника.

— Виждам, че съм пропуснал цялото представление — въздъхна уморено Елайъс, когато спря до тях. — Какво стана?

Сторм задържа юздите на коня, докато той скочи на земята, и му разказа случилото се с няколко кратки изречения.

„Твърде малко и твърде кратки изречения — помисли си младата жена. — Как е възможно ужасът от преживяното и радостта от спасението да бъдат събрани само в няколко сухи изречения?“

— Трябва да изпратим някого да докара Дейвид от Лейзи Би, Елайъс — обади се тя накрая. — Или може би ще се наложи ние да отидем.

— Няма да се наложи, Джесика — отговори той. — В града има няколко мъже, на които можем да се доверим. Ще ги изпратя в Лейзи Би. Но за каква жена с брадвичка говориш?

— Предупреди мъжете да внимават — разсмя се весело Джесика. — Мод се упражнява с тази брадвичка върху кокошките и я владее до съвършенство.

Елайъс поклати глава и тръгна към кръчмите.

— Ей, чакайте за минутка — спря се и ги погледна. — Всички мъже вероятно вече са пияни... По-добре ще бъде да не рискуваме отново да се повтори опитът за линчуване от тази вечер. Ще се обадя първо на Айдалий. Какво ще кажеш да изпратим група жени до Лейзи Би, Сторм? Няколко жени ще имат по-голям шанс да се разберат с онази майсторка на брадвата.

— Страхотна идея! — съгласи се Сторм.

* * *

На следващата сутрин Джесика се прозяваше уморено, изправена между Нед и Сторм на гарата. Почти не бяха мигнали, цяла нощ бяха говорили в къщата на Айдалий...

Когато видя, че Нед не е ударен лошо, както си бе въобразила, Джесика настоя пред Сторм той да му разкаже за направените

разкрития около живота му и този на Пийт. В края на краищата, заяви тя на Сторм, само благодарение на подозренията на възрастния човек бе изяснена тайната около раждането му и истинските му родители.

Нед твърдо отказваше да разговаря с нахакания фукльо, както той се изрази, докато Джесика не му обясни отношенията си със Сторм. Сега се усмихна, когато си спомни доволството в погледа на Нед, след като си призна своята собствена роля в недоразумението с любимия си. „Винаги си имала слабост към бездомните, беззащитните, несправедливо оскъргбените, нали, Джесика?“ — бе казал той с въздишка. И тя знаеше, че няма предвид само Прудънс...

Но Сторм нямаше да бъде повече бездомник или преследван. Той ще ѝ стане съпруг още преди денят да склопи уморени очи!... Къщата на Айдалий бръмчеше като разбунен кошер още от ранна утрин: жените подготвяха двете сватби, определени за следобеда.

Джесика поклати глава и отново се усмихна. Припомни си отговора на Саси, когато я бе запитала как, за бога, ще накарат неженения свещеник в града да извърши сватбена церемония в публичен дом. „Айдалий ще ни прехвърли този дом на всички нас по равно, когато тръгне с господин Елайъс за Нови Орлеан. Ако този свещеник иска да идва тук, докато си намери съпруга, ще извърши церемонията.“

Джесика се закикоти тихичко и Сторм я погледна, леко смръщен.

— Защо се смееш?

— Спомних си лицата ви с Елайъс рано тази сутрин, когато жените се върнаха от Лейзи Би с Дейвид Бейкър. И двамата бяхте уплашени до смърт. Изглежда, не бяхте сигурни дали няма ви хвърлят в затвора, ако не се съгласите сватбите да станат още днес. Никога не съм виждала двама мъже, толкова изплашени от няколко беззащитни жени.

— Беззащитни? Видя ли Мод, когато Айди поиска да чуе нейната версия за спасяването ти? — той демонстративно потрепери от ужас. — Бррр! Виждах ясно онази бравичка в ръката ѝ... Все още не мога да повярвам, че я покани на сватбата.

— Е, време е да повярваш: поканих я. Айдалий си има Прудънс и аз исках да си имам някого до мен, когато се женя... Мати не може да бъде тук, за да си заеме мястото на сватбата ми...

— Не бъди чак толкова сигурна в това, Джес — подхвърли Нед с тайнствена усмивка и закима към идващия влак.

Остра свирка проряза въздуха и погълна въпросите ѝ. Влакът изскърца силно и спря пред тях. Джесика отново задърпа Нед за ръкава, но не можа да привлече вниманието му. Когато забеляза погледите, които той и Сторм си размениха, ядосано тупна с крак.

— Мъже! — измърмори тя гневно.

Ядът ѝ се смени от радост, щом видя кондукторът да придържа дребна, закръглена жена, която слизаше по стъпалата. Джесика се спусна напред, но се спря и погледна Нед.

— Първо ти — каза тя. — Кажй ѝ, че чакам да я поздравя.

Той кимна, изплю тютюна от устата си и забърза към Мати.

— Оооо — възкликна младата жена, когато след Мати слезе висок възрастен мъж и застана спокойно настрана, докато Нед прегърне съпругата си.

— Този трябва да е Фредерик — подхвърли Сторм и я погледна с потръпващи в усмивка устни. Хвана я през кръста и я притегли към себе си, без да обръща внимание на смущението ѝ. — Няма да е зле да те държа близо до себе си, докато мине сватбата. И няма да ти разреши още да се колебаеш. Нямах възможност да навия грамофона в пещерата, за да ти покажа, че и аз мога да танцувам добре!

Но Джесика изведнъж се обърна и го погледна с дяволита усмивка.

— Ето как правиш онзи номер, нали? Вече разбрах, че вероятно постигаш онази призрачна фигура на индиански вожд с помощта на нарисувана картина и празните ти дрехи от еленова кожа, зад които поставяш запален фенер. А в Уайоминг имам приятел с грамофон и много плочи. На тях има записана музика, но освен музика върху плочите може да се запишат и разни звуци, нали? Например изстрели и грохот на копита...

— Няма да е лошо да си купиш грамофон с твоя дял от златната жила, който ти даде Прудънс, и сама да провериш — засмя се Сторм.

Тя се нацупи сърдито, но в този момент от влака слезе още един човек и очите ѝ се разшириха — когато пристъпи към тях, на гърдите му проблесна сребърна значка.

— С-сторм! — зашепна Джесика — Този сигурно е съдия-изпълнителят. А той още не знае...

— Добро утро — каза високият мъж, когато се спря до тях. — Вие трябва да сте синът на стария Пийт Ръсел. Срещал съм Пийт на няколко пъти през живота си и ми бе достатъчен само един поглед, за да разбере, че сте му син. Но вероятно ще се наложи да покажете петното си по рождение на онова юридическо лице, иначе няма да ви предаде наследството. Много подозрителни хора са тези адвокати.

Сторм прие ръката му с озадачен израз на лицето.

— Съдия-изпълнител Дженингз — представи се мъжът. — Радвам се, че пътуването ми няма да бъде напразно. Разбрах, че всичките ми затворници са вече арестувани, така ли е?

— Няма ли да ме прегърнеш?

Джесика се хвърли в ръцете на Мати и двете се притиснаха една към друга за миг. После възрастната жена я огледа внимателно от главата до петите.

— Тръгна и порасна без мене, а, Джес? — кимна доволно тя. — Крайно време беше.

— О, Мати, вече бях порасла, когато напуснах Уайоминг.

— Не напълно, скъпа моя. Момичето става истинска жена и пораства напълно едва тогава, когато си намери мъж, когото да обича и който да я обича. Знаех си, че ще го намериш някой ден... А сега ме запознай с мъжа, който превърна моето малко момиче в жена.

Когато Джесика ѝ представи Сторм, Мати го огледа със същото внимание, с което бе огледала и нея преди малко, и той усети, че неволно затаява дъх. Господи, какво, за бога, им стана на всички жени само за една нощ? До вчера си въобразяваше, че живее в типично мъжки свят, а днес се пита дали има останала някъде жена, която да се нуждае от мъжка закрила...

Въздъхна с облекчение, когато старата жена кимна одобрително и го целуна по бузата.

— Нед ми каза, че днес ще има сватба. Внимавай само да не закъснееш, ясно ли е?

— Да, мадам — обеща стреснато Сторм.

Мати енергично хвана съпруга си под ръка и го поведе заедно със съдия-изпълнителя извън гарата под смаяния поглед на младия мъж и тихия смях на Джесика.

— И аз съм се чувствал понякога така, синко — обади се глас зад тях. Дватамата се обърнаха към Фредерик.

— Ще говорим по-късно — каза той, след като се представи на Сторм. — Трябва да се подготвят някои документи във връзка със златната жила, открита от баща ви. Собственик сте и на половината от ранчото в Уайоминг. Пийт и Фостър го притежаваха заедно, но според завещанията им то оставаше изцяло на Джесика, в случай че не бъдете открит. Предполагам имате петно по рождение с форма на сърце на бедрото си?

— Да, има — развълнувано възкликна Джесика. Но когато Фредерик я погледна развеселен, наведе бързо глава, за да скрие червенината, пропълзляла по бузите ѝ.

Двамата мъже се разсмяха гръмогласно, но само за секунда. Смехът им бързо замря, когато Джесика ги изгледа сърдито. Сторм я притегли в ръцете си и очите ѝ незабавно смекчиха изрази си.

— Това сега няма значение, скъпа — каза той. — И без това ранчото ще бъде наше, когато се оженим — погледна Фредерик. — Но златната жила принадлежи на Прудънс Джайксън. Тя е в земята на брат ѝ.

— Това няма никакво значение — заяви той. — Искът на стария Пийт е напълно легален, заверен и в Монтана, и в Уайоминг. Тази жила остава на сина му, Сторм Ръсел.

— Направи нещо за мен, Фредерик. Моля те, не казвай на Прудънс и подготви документ, който да я направи собственичка на половината от тази жила. Нали нямаш нищо против, Джесика? — запита Сторм с известно закъснение.

— Разбира се, че не. И още нещо, Фредерик.

От джоба на полата си Джесика изтегли лист хартия, навита на руло и вързана с панделка.

— Сторм вече знае. Това е новото завещание на Чарлс Бейкър, който разделя с него богатството си между собствените си синове, Сторм и Айдалий. Помолих снощи Саси да го донесе от ранчото. Другото завещание вероятно е фалшификат. Сега сигурно ще стане голяма бъркотия, след като и Харлин и Дейвид са под арест.

— Не толкова голяма, Джесика — отвърна адвокатът. — Законът не дава право на никого да забогатява от противозаконни деяния, а от това, което вече знам, срещу двамата Бейкъррови са се насъбрали доста доказателства.

— Но как, за бога, знаете всичко, станало тук? — запита смаяна Джесика.

— От телеграмите, разбира се! — отговори ѝ Фредерик. — Те започнаха да пристигат още докато бяхме в Уайоминг и всички бяха подписани от някой си Елайъс Джант. Тези телеграми бяха почти толкова занимателни, колкото онези серийни разкази по вестниците. Почти на всяка спирка дотук ни чакаше по още някоя. Много добро четиво за хора със слабост към романтични истории. А сега, ако ми обясните къде точно ще се състоят сватбените церемонии, ще потегля нататък. Искам да бъда първият, който ще танцува и с двете булки. Винаги съм обичал да танцувам.

Сторм бързо упъти Фредерик, но ръцете му се стегнаха около кръста на Джесика, когато тя посегна да тръгне след него.

— Не още, хубаво момиче — поклати глава той, когато тя го погледна въпросително. — Нещо ми говори, че през целия ден няма да имаме и минутка за себе си, както няхаме и през цялата последна нощ...

— Ще трябва да свикваш с това, Сторм — усмихна се с обич Джесика. — Ти измина последната си самотна пътечка в живота...

— Слава на бога! — прошепна Сторм, преди да слее горещи устни с нейните.

Издание:

Автор: Трейна Симънс

Заглавие: Отдаване в Монтана

Преводач: Благовеста Дончева

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Калпазанов“; Kalpazanov

Град на издателя: Габрово

Година на издаване: 1994

Тип: роман

Националност: американска (не е указана)

Печатница: „Полиграфия“ АД

Излязла от печат: март 1994 г.

Редактор: Лилия Анастасова

Технически редактор: Стефка Димитрова

Коректор: Марияна Авдеева

ISBN: 954-17-0026-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5997>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.